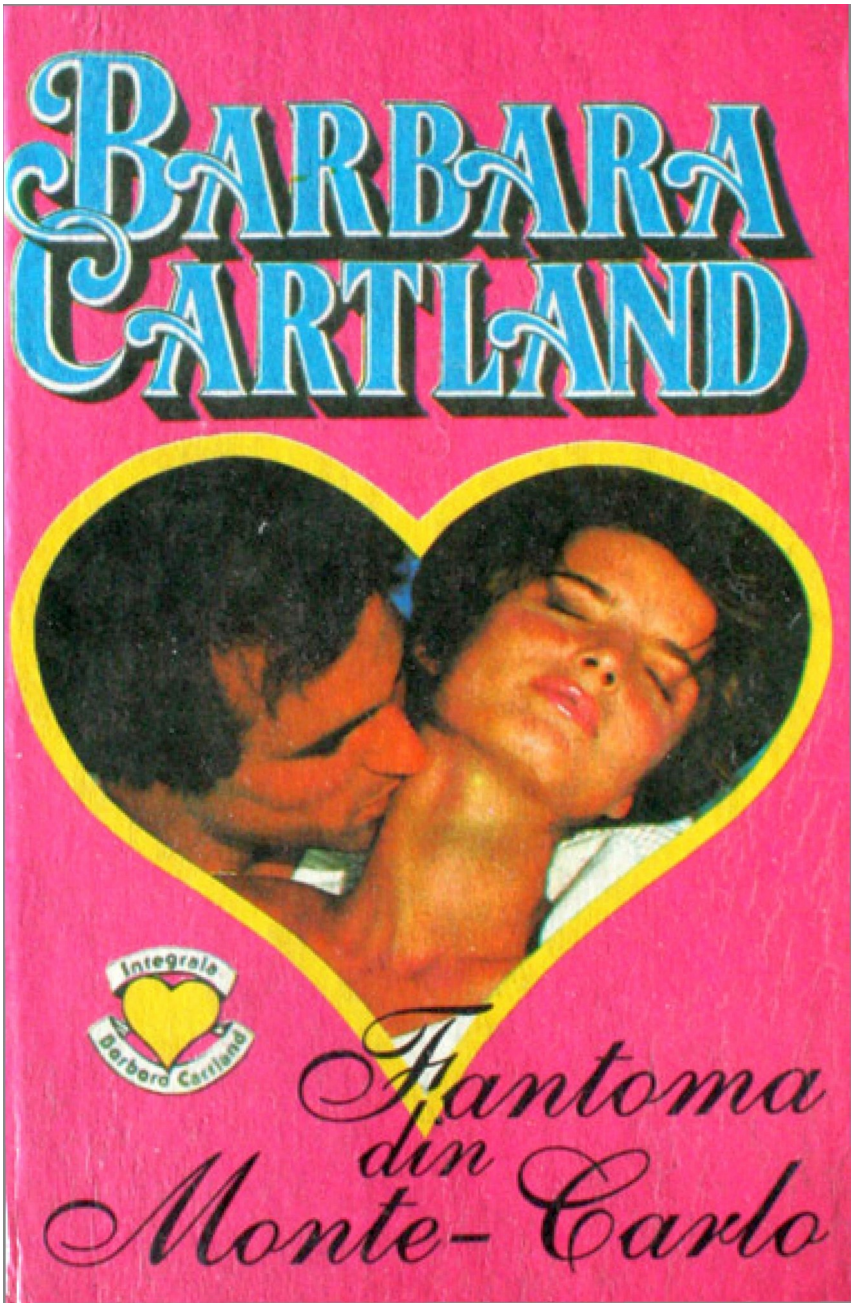

CAPITOLUL 1

O alunecare de paşi pe palier, zgomotul unei

tăvi aşezate pe masă, o tuse uşoară, răguşită şi, în cele din urmă, trei bătăi încete în uşă.

Fără să aştepte un răspuns, Jeanne intră, traversă camera şi trase încet perdelele. În timp ce îi observa, în lumina încă incertă, silueta masivă, Emilia se întreba de căti ani era ea trezită în fiecare dimineaţă de aceste zgomote familiare. Ceea ce o scula din somn nu era niciodată deschiderea uşii, ci erau paşii Jeannei pe palier, tuşea ei discretă, clinchetul obiectelor aşezate pe tavă.

De cătă vreme era Jeanne în serviciul ei? Optsprezece ani? Nu, nouăsprezece. Şi se cunoşteau din copilărie…

Draperiile, pe măsură ce se deschideau, dezvăluiau, sub un cer de iarnă pe care soarele palid se forja în van să lucească, acoperişurile umede şi cenuşii ale Parisului. Cu o mişcare vioaie. Emilie se ridică. I ca trează de mult. De altfel, nici nu dormise mai mult de o oră-două de la începutul nopţii şi chipul ei, pe care şi-l vedea în oglinda măsuţei de toaletă aşezată în faţa patului, purta pecetea unei nesfârşite insomnii.

Cât de bătrână şi de puţin atrăgătoare părea în dimineaţa asta! Dar n-avea timp să se gândească la ea. Alte probleme, mai importante decât cea a propriei persoane, îi reţineau atenţia.

După ce îmbrăcă un capot de lână, se instală confortabil pe perne şi aşteptă ca Jeanne să-i aducă micul dejun. Aceasta, cu încetineala ei obişnuită, aşează tava pe pat, mută din loc pe rând cafetiera, ceaşca şi zahărnita, apoi se apucă să examineze linguriţa.

Emilie, înţelegând foarte bine că Jeanne aştepta ca ea să înceapă vorba, îi spuse, pe un ton destul de sec:

— Închide uşa…

— Am s-o închid imediat, doamnă, răspunse Jeanne.

— Ei bine, grăbeşte-te şi, pe urmă, aşază-te fiindcă o să trebuiască să mă asculţi cu atenţie. Avem, tu şi eu, ceva de care să ne ocupăm.

Jeanne traversă camera. Ai fi jurat, văzând-o cum merge, că picioarele îi erau anchilozate şi că tălpile îi produceau suferinţă. Avea lăţimea în spate şi mişcările încete ale anumitor ţărănci obosite din pricina muncilor pământului. Părul îi era cenuşiu, dar fata, printr-o stranie fantezie a naturii, n-avea riduri şi ochii îi erau aproape la fel de strălucitori ca aceia ai unui copil. La şaizeci de ani, încă se mai ocupa cu broderii dintre cele mai dolicate.

După ce închise uşa, reveni aproape de pat, se instală pe un scaun şi îşi încrucişă mâinile groase pe genunchi, i millo, bându-şi cu înghiţituri mici ceaşca de ««ilne I. Îl «imnci i o privire rapidă. „Ai zice că-i o şcolăriţă uşloplând ca învăţătoarea să ia cuvântul”, gândi ea… Constatarea aceasta o mâhni. Jeanne îi era prietenă şi, de asemenea, şi confidentă. Cu toate acestea.

I se întâmpla uneori să afişeze atitudinea smerită a anumitor servitori. E adevărat că acesta era felul ei de a arăta că se simţea fie plictisită, fie vexată… Şi deodată, cu o luciditate care nu-i stăteau în fire, Emilie îşi dădu seama că Jeanne era îmbufnată. Acum înţeleg I îşi zice ea. Astă-

noapte ne-a auzit, în ciuda precauţiilor noastre de a n-o trezi. Şi îmi poartă pică pentru, că n-am chemat-o să coboare la parter…”

Emilie îşi puse ceaşca pe farfurioară şi râse:

— Jeanne, s-a întâmplat ceva astă-noapte. A sosit o vizitatoare…

— Zău, doamnă? răspunse prefăcându-se surprinsă.

Atunci Emilie explodă de râs.

— Hai, Jeanne, reluă ea, lasă mutra asta bosumflată. Ştii la fel de bine ca şi mine că a sosit cineva pe nepregătite. Nu mă aşteptam la vizita asta mai înainte de cel puţin trei săptămâni şi de multă vreme mi-am propus să-ţi vorbesc despre ea. Micuţa mi-a jurat că mi-a scris săptămâna trecută. Dar scrisoarea ei, printr-o întâmplare pe care nu mi-o explic, n-a ajuns la mine. Închipuie-fi-o, Jeanne, pe biata copilă ajungând în gdră, şi nimeni care s-o întâmpine, nimeni care să-i ureze bun venit! Abia dacă a avut bani de ajuns ca să vină până aici…

— Dacă înfefeg bine, e vorba de domnişoara, zise Jeanne pe un ton posac.

— Nu face pe neştiutoarea, Jeanne! îi aruncă Emilie cu un zâmbet plin de bună dispoziţie. Eşti la fel de bine Informată ca şi mine, fiindcă, dacă nu i-ai făzut încă bagajele în hol, cu siguranţă ai aruncat o privire în camera de oaspeţi. Îmi închipui că doarme încă, nu?

— Da, doamnă, răspunse Jeanne uitându-şi dintr-o dală ranchiuna, doarme ca un înger. Când am zărit-o. Inima a încetat să-mi bată şi mi-am zis: Da, e un înger, un îngeraş al bunului Dumnezeu.

— E adevărat cât drăguţă, recunoscu Emilie. De ail lor, am crezut dintotdeauna că aşa va fi. Dar, de un «în moralmente a înflorit. Are acum optsprezece! ani..îţi vino să crezi. Jeanne, că s-au scurs ootsprezece ani de la moutloa lui Alice?

Emilie i re mwn «iso nlllmolo cuvinte cu o informaţie dureroasă. Buzele i se contractară şi un văl îi trecuse peste priviri. Amjl, după ce dădu la o parte tava aşezată pe (jonunchil el, reluă cu o voce mai fermă:

— y «H.iim. Jeanne, ascultă-mă bine!

— Vă ascult, doamnă.

Jeanne vorbise cu calm. Nu-şi mai dezlipea privirea de X» chipul Emiliei. Înregistra cea mai mică schimbare de expresie a stăpânei sale, cea mai măruntă conl rac tio a buzelor ei subţiate şi dure. În unele zile. Emilie Dlouot părea uimitor de frumoasă. Dar în dimineaţa asta nu arăta prea bine. Lumina zilei părea să-l accentueze ridurile fetei slăbuţe, linia puţin căzută a maxilarului, culoarea ternă a gâtului, pliul profund care îi apropia sprâncenele şi cutele ce-i brăzdau tenul de la nări până la colţurile gurii.

Dar nu era nimic neobişnuit în asta. Jeanne era învăată de mult cu variaţiile fizice ale Emiliei. De altfel, aceasta nu-i ascunsese niciodată cameristei că era doar cu douăsprezece luni mai mică decât ea, deoarece văzuse lumina zilei la sfârşitul lui 1814, în timp ce Jeanne se născuse la 7 ianuarie al aceluiaşi an.

Emilie avea aşadar cincizeci şi nouă de ani şi nu ignora că la această vârstă orice femeie trebuie să se resemneze să suporte urmele trecerii

timpului. Dar, în această dimineaţă, exista în expresia sa ceva singular, ca reflectarea unei febre interioare, ce făcea să-i scânteieze ochii şi se simţea până şi în limbajul ei. Într-adevăr. Emilie nu-şi recăpăta accentul locului ei de baştină decât în momentele de mare emoţie sau în cele în care îşi pierdea orice control asupra ei însăşi. De obicei însă se exprima într-o franceză excelentă.

Or, de la începutul acestei discuţii, vocea ei avea aceleaşi intonaţii ca şi cea a Jeannei, şi orice altă persoană prezentă în încăpere n-ar fi putut să nu remarce că interlocutoarele, stăpâna şi camerista, erau originare din Bretagne.

r

Emilie scoase un oftat adânc şi începu în aceşti termeni:

— Îmi propusesem să nu-ţi vorbesc despre asta «Jocât peste câteva zile, Jeanne. Nu contam pe sosirea nepoatei mele înainte de sfârşitul lunii. Inutil să-ţi spun ce i uimirea mea a fost mare când, astă-noapte, am vvvul o apărând... Deoarece eu rămăsesem uluită, ea mi-a spus că unica reverendă de la mănăstire tocmai murise şi că nurorilo au decis să le trimită pe eleve acasă «II Irel săplumont irminlo de dată prevăzută. Ea m-a prevnll se (wire, prinli uscrisoare. Dar, cum ţi-am spus de I. scilsoareu tir, lu’ n-a ajuns la mine.

Câlovudipo rămase tăcută. Apoi o privi pe Jeanine şi reluă, cu voce Joasă:

— Asid/I. Jeanne, începem, tu şi eu, o viaţă nouă (reculul nu mai există.

— O viaţă nouă, doamnă? Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic altceva decât ce ţi-am spus! replică

Emilio reluându-şi accentul normal. Nu e vorba de un mod de a vorbi, ci de un fapt precis. Alaltăieri mi-am vândut afacerea.

— Doamnă I, strigă Jeanne cu un accent de stupoare.

— Da, am vândut-o. Cu un preţ bun. Nimeni, îmi închupui, n-ar fi putut proba mai multă iscusinţă decât mine în această împrejurare. Începând de azi, Jeanne, numărul 5 din strada Regelui a încetat să existe, cel puân în ce ne priveşte. De fapt, el nici n-a existat vreodată. Şi adaug că doamna Bleuet, şi ea, e moartă şi îngropată.

— Oare din acest motiv, doamnă, v-aţi schimbat culoarea părului?

— Da, răspunse Emilie privindu-se în oglindă. Părul meu e cenuşiu. N-am făcut decât să-i redau culoarea naturală. Ştiu bine, Jeanne, că asta mă îmbătrâneşte. Dar nu mai am motive să par tânără şi atrăgătoare. Am, de altfel, numeroase planuri.

În primul rând, o să devin contesă…” Doamna contesă Jeanne! Sună bine, nu-i aşa? Sunt, aşadar, de azi înainte „Doamna contesă”. Nu uita.

— Dar, doamnă cum putefi?… Vreau să zic…

— Ascultă, Jeanne. Şi nu mă mai întrerupe. Nu dispunem decât de foarte puţin timp. Domnişoara n-o să întârzie să se trezească. Trebuie, deci, ca noi să punem, în câteva clipe, lucrurile la punct. Repet: eu sunt doamna contesă. Am fost măritată. Sunt văduvă. Trebuie să-ţi aminteşti, Jeanne, că domnişoara n-a auzit niciodată vorbindu-se de domnul Bleuet. De fiecare dată când am fost să. – o văd la mănăstire, m-am prezentat sub numele de

domnişoara Riguad. Şi tot sub acest nume am purtat şi corespondenta, atât cu domnişoara cât şi cu călugăritele. Din toate punctele de vedere mă felicit că am fost atât de prudentă... Şi acum, iată ce te interesează personal. Acum câteva zile, într-o stradă vecină cu Madeleine am văzut, în vitrina unui magazin care vindo obiecte de ocazie, nişte geamantane din piele foarte bună, marcate cu o coroană. Geamantanele acestea putând să-mi fie de-acum înainte de mare folos deoarece am dovonil contesă, o să mergi să le cumperi chiar în dimineaţa asta...

— Geamantane, doamnă? aveţi aşadar intenţia să plecaţi?

— Da, Jeanne. Părăsesc Parisul şi tu ne vei însoţi, pe «iomnişoara şi pe mine. n-am spus că trecutul e mort. Viitorul începe.

— Dar unde mergem, doamnă? Şi pentru ce această... această comedie?

— Nu-ţi voi încredinţa toate secretele mele, Jeanne. N-am făcut-o niciodată, nu-i aşa? întotdeauna am considerat mai înţelept să... lucrez singură. În felul ăsta, când lucrurile iau o întorsătură proastă, nu pot să mă învinuiesc decât pe mine însămi. Dar, de data asta, ele nu vor merge rău. Vor reuşi! lată că soseşte, în sfârşit, momentul pentru care am trăit şi am muncit din greu timp de optsprezece ani!

Prorunţând aceste ultime cuvinte, strânse maxilarele. Pe fata descompusă, ochii nu mai erau decât două crăpături înguste. Apoi, schimbându-şi brusc expresia, ea întinse mâinile şi strigă:

— Hai, Jeanne, nu face mutra asta! Ai

încredere în mine… Şi acum, du-te repede să cumperi geamantanele acelea, fiindcă o să avem nevoie de ele. O să mai trebuiască şi să examinăm toate rochiile mele. Cele mai multe sunt fără îndoială, inutilizabile.

— Inutilizabile? făcu Jeanne, din ce în ce mai uimită.

— Natural! Sunt o aristocrată, Jeanne, o doamnă! Deschide uşa aceea de la dulap şi spune-mi, dintre toate rochiile pe care le vezi agăţate acolo, dacă sunt multe pe care le mai pot încă folosi.

Ascultătoare şi parcă pe jumătate hipnotizată, Jeanne se îndreptă spre şifonierul enorm de acaju ce ocupa o întreagă latură a încăperii şi deschise uşa cu două canaturi. Rochii de toate culorile apărură la vedere. În curentul provocat de brusca deschidere a uşii, volanele, dantelele şi panglicile cu care acestea erau împodobite fură agitate de un lung freamăt.

— Te însărcinez să mergi să le vinzi, făcu Emilie, care era însă aşezată pe pat. N-ai să obţii o sumă prea li i îi lorlantă, dar văduva Wyat din Piaţa Saint-Honoré îmi va oferi un preţ mai bun decât oriunde altundeva. Spune-i că ele au costat mult şi târguieşte-te temeinic. Unele sunt aproape noi. Aceea, din catifea de mătase verde, n-o am clocot de trei luni. Iar cea pe care-o vezi în dreapta, din satin de lână ciclamen – mi-a fost livrată în săptămâna dinaintea Crăciunului.

— Dar, doamnă, rochia asta ciclamen n-aţi purtat-o decât de două ori!

În timp ce vorboa. Jeanne, cu gesturi

respectuoase, scoase rochia de pe umeraş. Aceasta, din satin ciclamen împodobită cu volane şi funde de velur, avea nişte mâneci strâmte şi un corsaj înstelat cu paiete. Într«îi tovăr, trebuie să fi costat foarte scump dar, la lumina zilei, urâta puţin cam ţipătoare. Suspendată în mâinile Jeannei, avea ceva vulgar şi sugera un aer straniu.

— Nu vreau s-o mai văd! zise sec Emilie, acum îmi dau, seama de înfăţişarea pe care trebuie s-o fi avut cu ea…

Jeanne puse rochia la loc şi închise uşa.

— Dacă toate rochiile astea sunt de vânzare, doamnă, întrebă ea, ce-o să purtaţi?

— Rochii noi. Rochii de după-amiază şi de seară, de care o să am nevoie imediat. O să trebuiască, de altfel, să mă ocup în acelaşi timp şi de toaletele domnişoarei. De aceea, îi cer să mergi fără întârziere s-o rogi pe doamna Guibout să treacă să mă vadă. Spune-i că am de gând să-i fac o comandă mare.

— Doamna Guibout! Dar ia prea scump!

— Ştiu, Jeanne. Cu toate astea, să ştii bine: nu e momentul pentru economii. Ţi-am spus deja: începem o viaţă nouă!

În momentul în care Emilie, cu o voce vibrantă, pronunţa ultimele cuvinte, se auzi o bătaie în uşă. Un moment, stăpâna şi camerista se priviră. Apoi Emilie păru să facă un efort asupra ei însăşi şi zise:

— Intră.

Uşa se deschise şi Chantal intră în încăpere. Purta cămaşa de noapte lungă, de batist, pe care călugăritele o impuneau elevelor lor şi, de teama

frigului, îşi adăpostea umerii într-un şal de caşmir alb. Înainta încet, cu ochii luminoşi, cu buzele surâzătoare. În timp ce se apropia de patul mătuşii, soarele îi produse în păr reflexe de aur ce părură să lumineze întreaga cameră.

De fiecare parte a chipului ei, cozile, de culoare grâului copt sau a soarelui abia răsărit, coborau pe piept, alunecau de-a lungul trupului şi nu se opreau decât mai jos de genunchi. Mai târziu, ea avea să afle şi că părul ei avea splendoarea şi dulceaţa mimozei în floare… Oricum, era vorba de una dintre acele podoabe capilare de culoare blond-pal cum se întâlnesc numai în târilo anglo-saxone şi care se armonizează atât de bino cu ochii albaştri şi cu tenul lăptos al englezi xilcolor.

Dar ochii lui Chantal nu erau albaştri. Erau negri chiar, aproape purpurii în profunzimile pupilelor şi adăpostiţi de gene umbroase, care le dădeau o expresie neaşteptată de mister.

Emilie îşi privea nepoata şi se întreba cum de se putuse gândi vreodată că Chantal ar semăna cu malcă-sa. Apoi brusc, în momentul în care făcea această remarcă, asemănarea îi apăru frapantă. Acea mişcare a capului, acel surâs spontan… Da, era Alice şi nu Chantal cea care stătea la picioarele patului şi privea în jurul ei cu un aer încântat. Totuşi, Alice avea ochii albaştri, şi nimeni nu s-ar fi putut înşela în privinţa a ceea ce ea era până-n vârful unghiilor: o englezoaică şi o aristocrată…

X» ar Chantal e şi mai frumoasă decât Alice! gândi Emilie, aproape fără tragere de inimă. E

ceva adorabil, fascinant în bizara armonie a părului auriu şi a ochilor negri. Buzele ei, cu un desen perfect, sunt de un roşu strălucitor pe fondul pielii blonde. De unde reiese însă că ea n-are totuşi, aerul unei englezoaice? Ce secrete ascunde în pupilele umbroase?... Cu toate acestea, n-ai cu să te înşeli: copila asta e o doamnă. Are rasa, distincţia mamei ei. Ce cap mândru şi graţios! Ce picioruşe cambrate şi nervoase! Umbletul ei, degetele lungi şi fine, nasul minuscul şi drept... Sângele ce curge prin venele astea nu poate avea decât cea mai frumoasă culoare albastră..."

Emilie scoase un oftat şi întinse mâna. Chantal se apropie cu vioiciune.

— Bună dimineaţa, mătuşă Emilie, zise ea. Iartă-mă că am dormit aşa de mult. Dar eram moartă de oboseală. Am dormit buştean şi, când am deschis ochii, m-am întrebat unde mă găsesc!

Tânăra se exprima în franceza cea mai pură.

— Sunt bucuroasă, draga mea, că ai dormit bine, răspunse Emilie. Şi acum, Jeanne o să-ţi aducă micul dejun. Îţi aminteşti de Jeanne?

Vioaie ca o rândunică, Chantal traversase deja încăperea şi îşi întindea amândouă mâinile spre

luanne.

— Dar bineînţeles că-mi amintesc de dumneata! strigă ea, N-am uitat bomboanele pe care mi le dădeai în timp ce mă pieptănai. Când am fost trimisă la mûruisibti, miatl ffpsit mult, dumneata şi bomboanele dumitale. I " «lipă o trebuit să mă pieptăn sân îi iuru, şi tutus* «i mi-a trebuit multă osteneală ca să-mi difscălcesc părul.

Am avut de câteva ori chiar intenţia şti fed…

— Ar fi fost o crimă, domnişoară! răspunse Jeanne cu o expresie radioasă. Când mă gândesc că nu m-aţi uitat, după doisprezece ani! N-am cunoscut niciodată, în toată Bretania, o fetiţă la fel de drăguţă ca dumneavoastră.

— Bretania, şi ea mi-a lipsit, zise Chantal cu dulceaţă. Apoi, întorcându-se către mătuşa sa, adăugă Ce bucurie, mătuşă Emilie, să mă aflu din nou aproape de dumneavoastră! Casa dumitale e fermecătoare. Dar de ce nu mi-ai permis niciodată să vin să vă văd?

— E o istorie lungă, Chantal, răspunse Emilie. Şi sunt lucruri mai importante şi mai urgente despre care aş vrea să-ţi vorbesc în acest moment. Jeanne o să-ţi aducă micul dejun aici, şi putem să flecărim în timp ce vei mânca.

— Cât de fericită sunt că putem, în sfârşit, să stăm puţin de vorbă! strigă fata. Am atâtea de aflat! Dar nu mă plâng. Eram fericită la mănăstire. Totuşi, mi se întâmpla uneori să mă simt cam singură. Toate colegele mele aveau o familie, nişte relaţii Eu nu te aveam decât pe dumneata. Dumneata ai fost mereu atât de bună pentru mine. Dar ne vedeam aşa de puţin! Şi, pe urmă, să nu pot pleca niciodată în vacanţă… Aveam impresia că sunt altfel decât celelalte…

— Te înţeleg, murmură Emilie. Dar îmi este imposibil să te am lângă mine, din motive pe care nu mai văd necesitatea să ţi le înfăţişez. De altfel, lucrurile s-au schimbat. O să putem, de acum înainte, să trăim împreună.

— E minunat, mătuşă Emilie! Dacă ai şti cât

sunt de fericită! îmi spuneam: „Numai să nu mă lase aici la nesfârşit! Numai să nu fiu obligată într-o zi să devin călugăriţă!”

— Nu ţi-ar fi plăcut? întrebă Emilie cu o expresie de curiozitate.

— Nu, răspunse Chantal clătinând din cap. N-am vocaţie. Se înţelege, le iubeam pe călugărite. De altfel, cum să nu le iubeşti? Cum să ne le admiri? Cele mai multe dintre ele sunt adevărate sunte şi mi s-a întâmplat adesea să cer Cerului să-ni dea o bunătate asemănătoare cu a lor. Dar clinteam că nu eram făcută să rămân în mănăstire. Voiam să cunosc lumea de afară, să trăiesc o altă viaţă. Poate ai să râzi de mine, mătuşă Emilie, dar mi se părea uneori că aud o voce care-mi spunea: înainte de a te dărui în întregime Domnului, trebuie să trăieşti mă intens. Trebuie să cunoşti bucuriile lumii…”

Chantal vorbise cu o intoneze dulce, aproape mistică. Emilie, care nu încetase s-o observe şi s-o asculte cu cea mai mare atenţie, îşi căduseama acum că această tânără nu era doar tumoasă şi distinsă, ci poseda şi o sensibilitate rar întâlnită, care se exprima în vocea ei nuanţată, în freamătU buzelor, în strălucirea ochilor negri.

— Nu pot decât să te aprob, spuse Emilie după un moment de tăcere. Eşti atât detănără, Chantal! Cum ar fi putut o fiinţă aşa de tânără şi de drăguţă ca tine să se-nchidă pentru totdeauna într-o mănăstire?

— Gândeşti într-adevăr că eu sunt frumoasă? întrebă fata. Credeam şi eu asta, dar nu eram sigură. Mi se părea că sunt atât de deosebită de

celelalte fete!

— Ele nu ţi-au spus niciodată că eşti frumoasă?

— Uneori, răspunse Chantal cu un surâs care îi făcu gropiţe în obraji. Dar se întâmpla şi ca ele să râdă de părul meu prea blond. Eram singura englezoaică din mănăstire şi singura elevă blondă de-a binelea. Toate celelalte erau brunete.

— Singura englezoaică... repetă Emilie. E adevărat, Chantal, tu eşti englezoaică „după mamă.

— Dar după tată?

Întrebarea fusese aruncată cu repeziciunea unei săgeţi. Emilie îşi schimbă brusc expresia. Nu mai era mătuşa binevoitoare, ci o femeie cu chipul crispat Chantal, deşi ignora sentimentul urii, îi recunoscu pe dată semnele în buzele contractate ale femeii care* se afla în faţa ei, în ochii înăspriţi, în ridurile dintr-odată mai adânci. Fata se simţi invadată de spaimă. Dar Emilie îşi recăpătase deja expresia dinainte şi răspunse =

— Nu voi vorbi de tatăl tău. Cel puţin, nu pe moment. Poate, într-o zi... însă noi avem acum unele probleme mai importante de rezolvat. O să trăieşti împreună cu mine, Chantal, şi sunt fericită de asta. Cu toate acestea, e un lucru pe care vreau să ţi-l precizez fără nici cea mai mică întârziere: pretind ca tu să te arăţi ascultătoare. Mă vei asculta, indiferent dacă vei înţelege sau nu poruncile şi directivele pe care îi le voi da. Ai înţeles bine?

Glasul Emiliei era atât de autoritar încât fata încercă, încă o dată, un sentiment de spaimă. Dar

se stăpâni şi răspunse:

— Bineînţeles, mătuşă Emilie, te voi asculta. De altfel, asta e unica mea dorinţă.

— Perfect! O să-ţi expun deci programul meu. Azi o să-ţi comandăm toalete. Am trimis s-o caute pe doamna Guibout, una dintre cele mai bune croitorese din Paris. Preţurile ei sunt ridicate, dar nu trebuie să uităm că ea a fost formată de Worth, care e croitorul împărătesei Eugenia. Ea îţi va face toate toaletele de care ai nevoie. Vei purta rochii scumpe, iar ele îţi vor da acea siguranţă şi încredere în sine care sunt indispensabile ca să atragi atenţia...

— O. mulţumesc, mătuşă Emilie, mulţumesc... făcu tânăra cu o voce precipitată. Dacă ai şti de câte ori am visat...

— Lasă-mă să continui. Mai am şi alte lucruri să-ţi spun.

— Prea bine, mătuşă Emilie.

— De la intrarea ta în mănăstire, acum doisprezece ani, noi două, tu şi eu, n-am avut decât ocazii rare să ne vedem. Nu ştiu în ce măsură îţi aminteşti copilăria şi dacă îţi cunoşti istoria familiei. Bunicul tău era onorabilul John Wytham, ultimul fiu al lordului Wytham. Eu sunt cea mai mare dintre copiii lui, dar el nu s-a căsătorit niciodată cu mama mea, care era franţuzoaică. Adevărata ta bunică era o englezoaică aparţinând unei familii distinse. Ea a murit când mama ta avea cinci ani, lăsând-o în grija părinţilor ei, Sir Hereward şi Lady Burghfield. Când bunicul tău şi-a dat seama că mama ta era tratată prea dur, o aduse în Bretania

şi o încredinţă mamei mele… şi mie. Bunicul tău nu era bogat şi se arăta foarte nepăsător. Eu am fost deci cea care s-a îngrijit de nevoile tale – eu singură! Timp de doisprezece ani eu ţi-am plătit studiile. Eu ţi-am cumpărat toate hainele. Eu am pus să ţi se dea lecţii particulare de muzică de franceză, de engleză, de germană, de dicţie, de dans, de comportare. Am plătit, plătit, plătit…

— Nu ştiam nimic despre asta, murmură Chantal. Mulţumesc, mătuşă Emilie.

— Nu vreau mulţumiri! Nu n-am povestit toate astea decât ca să te fac să-ţi înţelegi bine situafia. Rudele tale din Anglia n-au căutat niciodată s-o regăsească pe mama ta după ce ea le-a părăsit, şi probabil n-au avut niciodată ştire de existenta ta, cu atât mai mult cu cât bunicul tău, în timpul ultimilor ani de viaţă, nu mai coresponda aproape de loc cu Anglia. Tu nu mă ai aşadar decât pe mine ca rudă.

— Înţeleg, mătuşă Emilie, răspunse Chantal cu un glas tulburat de tonul violent, aproape agresiv, al mătuşii ei.

— Este deci necesar ca noi să ne înţelegem bine, reluă Emilie. Mai ţine minte şi aceasta: eu am fost căsătorită cu un conte. Ei «3 murit. Deci, inutil să vorbim de el. Dar eu am rămas contesă… Totuşi, acolo unde ne vom muta, nu-mi voi purta titlul, ei, un alt nume. Pe scurt, voi fi incognito din raţiuni… personale.

— Plecăm aşadar în călătorie? strigă Chantal.

— Da, o să facem un voiaj lung, un voiaj pe care intenţionez să-l fac să dureze câţiva ani.

— Şi pe care plănuieşti să-l faci împreună cu

mine?

— Da, pe care plănuiesc să-l fac cu tine, repetă Emilie. Vom mai vorbi despre asta la timpul potrivit. Aminteşte – îi de acum înainte de acest lucru: nu vreau ca tu să vorbeşti despre treburile mele sau ale tale cu nimeni. S-ar putea să fii întrebată cu privire la noi. Nu vei spune nimic.

— Dar dacă sunt întrebată cine sunt eu, ce va trebui să răspund? O să port şi eu un alt nume?

— Fără nicio îndoială! răspunse Emilie. Nu va trebui să spui nimănui că numele tău e Wytham. De altfel, va trebui să nici nu mai pronunţi numele ăsta. Ai înţeles? în ce mă priveşte, eu voi fi doamna… doamna Secret! lată ceva care-mi convine de minune! Oamenii vor fi intrigaţi, vor pune întrebări, vor pălăvrăgi în spatele meu… E exact ceea ce vreau.

— Dar, mătuşă Emilie, nu înţeleg!

— Nu contează! n-am spus-o deja, Chantal: singura ta grijă trebuie să fie să mă asculţi şi… să ai încredere în mine.

Eu ştiu unde e fericirea ta, aşa cum ştiu unde e a mea. E clar?

— Da, mătuşă Emilie.

— Atunci, suntem de acord. O să plecăm împreună. Cât despre motivul acestei călătorii, îl voi fine pentru moment… secret.

Chantal dădu să spună ceva, când se auziră bătăi în uşă. Jeanne intră în încăpere.

— Doamna Guibout a sosit, anunţă ea.

— Foarte bine, făcu Emilie. Spune-i să intre. Apoi, întorcându-se către Chantal: vei merge să te îmbraci imediat. Totuşi, să nu-ţi pui rochia.

Doamna Guibout va prefera, cu siguranţă, când Tfi va lua măsurile, să fii în jupon.

— Dar, strigă Jeanne, domnişoara nu şi-a luat încă micul dejun! I l-am pregătit în camera ei, acum cel puţin douăzeci de minute...

— Eşti o adevărată zăpăcită, Jeanne! îţi precizasem, totuşi, destul de clar că domnişoara va lua micul dejun aici. Cu atât mai rău... Ascultă, Chantal, o să mănânci în camera ta, în timp ce te îmbraci. Dar nu întârzia!

— Am înţeles, mătuşă Emilie, răspunse fata îndreptându-se spre uşă.

Emilie o privi cum se îndepărtează. Când să treacă pragul, Chantal se întoarse cu o mişcare rapidă, îi aruncă mătuşii un zâmbet timid şi îi adresă un mic gest afectuos. O clipă. Emilie avu impresia că se găseşte faţă în faţă cu Alice. Asemănarea era izbitoare... apoi uşa se închise.

— Alice!... murmură Emilie.

Surâsul lui Alice... Era ca ieri... Alice, aşa de drăguţă, de blândă de demnă să fie iubită... Emilie simţea încă braţele lui Alice în jurul gâtului şi o revedea la vârsta de zece ani, o fetiţă slăbuţă şi teribil de intimidată, când John Wytham o adusese din Anglia. Ochii aceia prea mari pentru un chip atât de mic... Pupilele albastre strălucind de lacrimi... Buzele care tremurau la primul cuvânt ceva mai aspru...

Emilie tocmai dădea grăunţe la găini, în curtea fermei, când sosise tatăl ei. Revedea parcă şi acum caii negri, atât de vioi de parcă atunci ar fi ieşit din grajd, cum urcau la trap pe drum. După ce îi făcuse să descrie un semicerc prin curte,

John Wytham aruncase hăţurile unui băiat de la grajduri, sărise jos şi luase în braţe copila care era aşezată lângă el pe capra trăsurii.

Alice se ghemuise atât de strâns la pieptul lui, încât nu i se vedea fata, ci numai părul lung, de aur, căzând pe spatele jachetei de velur albastru.

John Wytham, fără să-i dea bună ziua Emiliei, care era fiica lui cea mare, o întrebase pe tonul acela jovial care îi era specific:

— Hei! Emilie, ţi-ai găsit în cele din urmă un soţ?

Emilie ar fi putut să se apere într-o mutime de feluri, l-ar fi putut răspunde că, fiind fiica nelegitimă a unui pictor englez şi a unei târând franceze, avea puţine şanse să fie cerută în căsătorie, l-ar fi putut spune că fermierii din această magnifică, dar atât de îndepărtată regiune a Bretaniei nu dădeau nicio atente unei englezoaice ale cărei gusturi erau, desigur, dificile. Ar fi putut să adauge în cele din urmă: „Dacă n-ai fi fost atât de egoist, ţi-ai fi amintit poate că, în Franţa, tânăra se mărită rar fără dotă şi că nu poţi face să meargă o fermă cu banii pe care i-ai dat mamei în ultimii zece ani…”

ear Emilie, ca întotdeauna paralizată în prezenta tatălui ei, se mutumise să răspundă:

— Nu, tată…

John Wytham o ciupi de obraz. Atunci, sedusă de farmecul acestui bărbat ciudat. Emilie îl privise surâzând.

— Şi ai trecut de treizeci de ani! adăugă el. E timpul să-ţi găseşti un drăguţ. Altfel va fi prea târziu… Unde e maică-ta?

— În casă.

Emilie îl urmase în bucătăria imensă al cărei plafon era susţinut de grinzi de stejar. Mama ei pregătea mâncarea pentru cină. Un miros plăcut ieşea din oala care fierbea înăbuşit pe vatră. Chipul Mariei Riguard era împurpurat de foc, şi părul, care începea să-i încărunţească, nu fusese pieptănat, fără îndoială, decât de dimineaţă. Dar silueta îi rămânea la fel de subţire precum cea a unei fete tinere.

Când îl identificase pe bărbatul care se afla în faţa ei, Marie strigase plină de bucurie:

— John!

— Da, eu sunt, răspunsese John Wytham. Nu eşti surprinsă să mă vezi după o absentă aşa de lungă?

— Ultima ta vizită a fost acum patru ani, spuse ea. Ştiam că ai să vii.

— Adevărat? El bine, vezi, nu te-am înşelat, ţi-am adus pe cineva…

Cu multă duioşie, o aşezase pe Alice pe masă. Dar aceasta găsea încă mijlocul prin care să rămână ghemuită la pieptul lui.

— Ea e Alice, spusese John Wytham întorcându-se către Marie.

— Am şi ghicit deja. Mi-ai vorbit de ea când ai fost aici ultima oară. Mi-ai spus chiar, dacă-mi amintesc bine, că rudele soţiei tale se ocupau de ea.

— Dar nu ţi-am spus că o maltratau, nu-i aşa? Socrii mei sunt doi vanitoşi care nu-şi abandonează niciodată aerele lor şi nu-ţi întind decât vârful degetelor, ca şi cum le-ar fi frică să nu

el iei şi restul. Nimic surprinzător în faptul că această copila a fost nefericită cu aceşti oameni! Dar abia acum câteva zile mi-am dat seama de situafia ei exactă. De altfel, nu ea mi-a vorbit despre asta. N-ar fi îndrăznit niciodată să mi se plângă.

Guvernanta ei e cea care mi-a spus adevărul. Alice, după spusele acestei femei, era în mod frecvent brutalizată şi pedepsită. N-au încetat să-i repete mereu că nimeni n-avea nevoie de ea şi că eu eram un om mediocru. Le-am spus că pot să se ducă dracului şi am luat fetiţa. E bolnavă şi nefericită. Mi-a venit ideea s-o aduc aici. Nu mai vreau să aud vorbindu-se de Anglia. Plec cât mai departe posibil, să pictez în linişte. Dar nu pot să mă îngrijesc de ştrengăriţă asta plăpândă. Vrei s-o iei tu?

Emilie nu se îndoise niciun moment de răspunsul mamei ei.

— Ştii bine, John, că am s-o iau, răspunsese Marie. Ca şi Marie Rlguad, Emilie n-avea ochi decât pentru John Wytham. Forţa acestui bărbat părea să umple toată încăperea. Era înalt şi frumos, dar se simţea că avea în el ceva sălbatic, de om puţin civilizat. Veselia lui îi producea frică. Gura lui avea un desen aproape prea senzual şi ochii, prin strălucirea lor magnetică, atrăgeau şi reţineau atenţia.

— Deci, ne-am înţeles, spusese el. Iată nişte bani. Am să-ţi mai trimit şi alţii când o să am.

Emilie privise cu stupoare teancul de bancnote pe care el tocmai îl aruncase pe masă. I se părea că era acolo o sumă enormă. Nu se îndoia că

generozitatea lui John Wayham nu se va mai repeta…

Dar ei privea deja către uşă. Atunci Marie Riguad, cu o expresie dezolată, îl întrebase:

— Hai, John, nu rămâi aşadar nici măcar la cină?

— Nu, draga mea, răspunse el. Am o întâlnire. Mulţumesc că ai luat-o pe Alice.

Se desprinsese din strânsoarea fetiţei şi îi dăruise un sărut pe frunte. Apoi se întoarse spre femeia pe care o iubise când el avea douăzeci de ani şi care-l iubea de treizeci de ani lungi. Transfigurată, Marie îl privea în ochi.

— Mă mai iubeşti încă? o întrebase el după un moment de tăcere. Ah! da, pot să spun am fost mereu un om fericit…

După ce o sărută pe gură, el ieşi din bucătărie. Marie nu mai încercase nimic ca să-l reţină. Se mulţumise să-l privească cum pleacă, apăsându-şi cu amândouă mâinile Inima care îi bătea puternic sub bluză.

Numai Emilie îl urmase în curte. Îl văzuse cum întorsese cu măiestrie caii negri înspre drumul strâmt, apoi cum îşi ridicase pălăria chiar în clipa în care se urneau roţile trăsurii. În acel moment, ea întorsese capul. Tocmai auzise un strigăt de copil.

— Tată! Tată! nu mă părăsi!

Şi, deodată, o siluetă plăpândă se ivise din bucătărie şi se repezise în curte. Emilie, reuşind s-o oprească din mers, o strânsese în braţele ei. Nu avea să uite niciodată contactul cu acel trup micuţ, tremurând, cu lacrimile acelea sărate care

curseseră în şiroaie pe propriii ei obraji.

— Biată micuţă! murmurase ea. Fii liniştită. Da, fii liniştită. O să am grijă de tine…

Nu se îndoia că tocmai pronunţase nişte cuvinte profetice. De câte griji era copleşită biata fată! Şi azi, numeroase imagini defilau în memoria ei: Alice refuzând să mănânce… Alice ţipând de frică în întunericul din camera ei… Alice fugind din fata vacilor… Alice cerând să facă o plimbare… Alice plângând fiindcă o tachinaseră copiii din sat… Alice mergând la şcoală… Alice bolnavă… Alice dorindu-şi cărţi. Încălţări noi, jucării… Alice aşteptând să vină cineva să-i pieptene părul lung care îi cobora pe umerii albi asemeni unui voal auriu…

Emilie suspină. Auzind o bătaie în uşă, îşi dădu seama că evocarea amintirilor sale nu durase decât câteva minute, cu toate că aceasta i se păruse la fel de lungă ca şi anii îndepărtaţi ai tinereţii ei.

— Doamna Guibout, spuse Jeanne introducând-o pe croitoreasă. Aceasta era o femeie micuţă, vioaie, cu tenul îngălbenit de atmosfera înăbuşitoare a camerelor prin care era constrânsă să-şi petreacă cea mai mare parte a vieţii.

După ce îşi salută vizitatoarea. Emilie îi spuse fără niciun înconjur

— Nepoata mea, are nevoie de tot: toalete de casă, rochii de voiaj, rochii pentru după amiază, rochii de seară, mantouri etc.

— Şi dumneavoastră, doamnă? întrebă Guibout.

— Eu vreau un trusou complet.

— Pentru ce dată?

— Cât mai repede posibil. În trei zile… într-o săptămână cel mult.

— O să vă coste şi ochii din cap! se vaită croitoreasa.

— Ştiu, răspunse Emilie. Dar voi avea grijă, doamnă Guibout, să nu mă păcăleşti la preţ.

— O să am nevoie de personal suplimentar. Or, mâna de lucru e foarte scumpă!

— Ştiu şi asta.

— Vor trebui probe numeroase şi obositoare

— Nu vei găsi mereu aici, pe mine şi pe nepoata mea…

— Atunci, vă voi satisface dorinţa, doamnă.

— Perfect.

Doamna Guibout traversă încăperea şi deschise uşa. Pe culoar, două lucrătoare aşteptau, cu braţele deschise încărcate de satinuri, catifele, caşmiruri, muselină, flanel, alpaca, poplin…

Croitoreasa le chemă înăuntru şi luă, din braţele uneia dintre ele, un cupon de catifea albastru-azuriu pe care-l aruncă pe pat, zicând:

— Ţesătura asta e din Lyon.

Emilie se gândi la armonia pe care ar produce-o albastrul acesta cu auriul părului lui Chantal.

Într-o anume primăvară îndepărtată. Alice purtase o rochie de culoarea asta…

Brusc, Chantal năvăli în cameră.

— iată-mă, mătuşă Emilie, sunt gata! strigă ea. Ce drăguţe sunt toate pânzeturile astea!

În acel moment, doamna Guibout aruncă peste catifeaua albastru un cupon de stofă gri. Ai fi zis

că tocmai se întinsese, înainte de răsăritul soarelui, o ceată uşoară peste suprafaţa unui lac.

Această culoare era la fel de estompată ca o guşă de porumbel, cu reflexe asemeni cenuşii pe tăciuni.

— Asta va fi pentru dumneavoastră, doamnă, zise doamna Guibout privind-o pe Emilie.

Emilie examină stofa, apoi, după un semn făcut din ochi către Chantal, zise:

— Nu, stofa asta va fi pentru nepoata mea.

— Pentru mine? făcu fata cu surprindere.

— Da, pentru tine, fiindcă tot ce vei purta tu, toate rochiile, toate mantourile, vor fi în nuanţa asta de gri…

— Dar, mătuşă Emilie, se plânse Chantal, o să am aerul unei fantome.

— Exact, răspunse Emilie. Vei avea aerul unei fantome.

Fantoma din Monte-Carlo!

CAPITOLUL 2

Sir Robert Stanford închise încet în urma lui uşa vilei şi, timp de câteva clipe, privi marea.

Noaptea fusese magnified. Dar acum luna opusese şi, la răsărit, o licărire slabă anunţa apropierea zorilor. Vântul venind dinspre mare începuse să sufle puţin mai tare. Sir Robert respiră profund, cu o satisfacţie evidentă. Era în acea stare de sensibilitate foarte ascuţită în care se găseşte orice om care, după ce-şi va fi epuizat trupul, îşi vede dorinţele spirituale ca şi decuplate prin apariţia unui al şaselea simţ.

Tocmai părăsise, odată cu „Vila Trandafirilor”, o atmosferă umbroasă, parfumată, învăluitoare. Şi

acum, în jurul lui, aerul, deşi îndulcit de parfumul mimozelor şi al portocalilor, era, în chip ciudat, aţâţător.

Sir Robert privi cerul, apoi grădina care se întindea Un fata lui şi scara ce cobora dinspre vilă pentru plante fără număr şi arbuşti ale căror siluete, încă întunecate, nu aşteptau decât prima rază de soare ca să-şi dezvăluie culorile.

Dar, printr-un fenomen curios, acest peisaj tipic mediteranean cedă locul unui decor mai familiar: celui al parcului şi al peluzelor verzi de la proprietărea sa din comitatul Northampton. I se părea că vede casa lui cenuşie cu terasele ei, cu acoperişurile de forme diverse, cu coşurile parcă trasate în cărbune pe fondul clar al cerului, cu silueta reflectată pe o latură de lacul pe care trebuia să-l traverseze ca să ajungă în pridvor. O casă foarte frumoasă, o casă de care oricine putea fi mândru… Totuşi, de ce vântul din zorii aceştia mediteraneeni îi amintea de acea bătrână locuinţă englezească al cărei nume – Cheveron – lumina în sufletul lui cu litere de foc?…

Avea impresia că ea stătea, tăcută, în faţa lui, ca şi cum ar fi aşteptat, într-o imobilitate glacială, ca el să-i explice anumite lucruri… Şi, asemeni celei mai mari părţi a oamenilor în momentele lor de slăbiciune. Sir Robert îşi căuta scuze. „De ce, se întrebă el, aş rămâne ataşat de un nume, de o casă, de-o moştenire, oricât de frumoase şi de nobile ar fi ele? De ce n-aş avea dreptul să duc viaţa care-mi place? Mi se pare că sunt destul de mare astăzi ca să acţionez în toate după placul meu I…”

Şi, deodată, îşi aminti că o scrisoare – o nouă scrisoare a mamei lui – îl aştepta la hotel. Sosise aseară. După ce aruncase o privire pe plic, nici nu-şi mai dăduse osteneala să-l deschidă.

Dar acum, ea îl aştepta în cameră, ca o ameninţare căreia nu putea să i se sustragă…

Apoi, brusc, amintirea ultimei întâlniri cu mama lui îi reveni în minte. Îi auzea şi cele mai neînsemnate cuvinte, îi revenea cele mai mărunte detalii. Flăcările căminului îi dansau în faţa ochilor, şi în urechi îi murmură încă foşnetul cu care cădea zăpada, acoperind parcul Cheveron cu o minunată mantie albă.

— Care va să zică, pleci la Monte-Carlo? întrebase bătrâna doamnă cu o expresie dezaprobatoare.

— Da, mamă, la Monte-Carlo, răspunsese Sir Robert. În această perioadă a anului, regiunea aceea e fermecătoare… De ce nu mergi niciodată în sudul Franţei? Ar fi excelent pentru sănătatea ta.

— Nu mă-ndoiesc de asta, răspunsese Lady Stanford. Dar ştii bine, Robert, că numeroase îndatoriri mă refin aici…

După o tăcere scurtă. Sir Robert murmurase, cu un zâmbet forţat:

— Deoarece refuzi să lipseşti de acasă, dragă mamă, sper că vei accepta să-ţi asumi şi propriile mele îndatoriri.

— Aş face-o cu foarte multă plăcere… dacă aş putea. Din nefericire, eu sunt doar o femeie. Ţie, Robert, îţi aparţine proprietatea aceasta. Tu ai moştenit bunurile şi rangul pe care tatăl tău a

ştiut atât de bine să le păstreze. Tu eşti astăzi capul familiei noastre. Or, cei din neamul Stanford au fost întotdeauna fideli tradiţiilor lor.

Sir Robert traversase încăperea până la o fereastră şi contemplase îndelung peluzele acoperite cu zăpadă. După un moment de linişte. Lady Stanford, cu o voce sugrumată, întrebase:

— Femeia aceea… merge cu tine?

— Cred, răspunse Sir Robert părăsind fereastra, că Lady Violette Featherstone – dacă ea e cea la care face aluzie – va fi la vila ei din Monte-Carlo.

— Oh! Robert, cum poţi să mergi acolo cu ea? Nu înţelegi că femeia asta te ruinează… te ruinează complet?

— În cel fel? întrebase Sir Robert revenind lângă cămin. Financiar? Intelectual? Fizic? Nu, nu-i aşa? Nu asta vrei să spui. În mintea ta, e vorba de un fel de degradare socială?…

În loc de răspuns, Lady Stanford se mulţumise să-şi ducă la ochi o batistă brodată cu negru. Era în lacrimile şi chiar în disperarea ei ceva care-l irita pe Sir Robert şi îl împingea să se arate şi mai crud…

— Nu te nelinişti, mamă, reluase el. Aşa cum tocmai mi-ai reamintit, eu am o proprietate mare şi o avere enormă. Oamenii îi vor ierta totul soţiei mele… da, totul!… decât să vadă că li se închid uşile de la Cheveron.

— Robert! strigase bătrâna doamnă cu o intonaţie îngrozită, doar n-ai intenţia… să te însori… cu această… cu această femeie şi s-o aduci aici?

— De ce nu? Ai uitat, mamă, că Lady Violette e fiica unui duce?

— Nu n-am uitat. Dar originea nobilă face încă şi mai de neiertat purtarea ei. Pe deasupra, dacă vrei să te căsătoreşti cu Lady Violette, va trebui ca ea să divorţeze. Te-ai gândit ia asta? Un divorţ, Robert!

— Da, m-am gândit.

Lady Stanford se ridicase. Fusese foarte frumoasă în tinereţe. Îmbătrânind, îşi păstrase o gratie ce părea să crească în loc să scadă cu vârsta.

După câteva clipe, deşi chipul îi era foarte palid şi ochii încă plini de lacrimi, ea îşi regăsise întreaga demnitate.

— Foarte bine, Robert, spusese cu un glas calm. Nimeni nu te poate împiedica să te însori cu femeia asta. Ea are cu zece ani mai mult decât tine, precum şi o reputaţie proastă. Dar eu te cunosc destul ca să ştiu că, dacă decizia ta e luată, nu \\-*o* vei schimba. În aceste condiţii, eu iau următoarea hotărâre: dacă o iei pe Violette Featherstone, eu n-o voi vedea. Asta e tot ceea ce am să-ţi spun.

— Înţeleg, mamă.

Cu acestea. Lady Standford se îndreptase către uşă. Sir Robert, cu un surâs ironic pe buze, o privise cum se îndepărtează. În prag ea se întoarse, în speranţa că va surprinde o expresie mai puţin ostilă pe chipul fiului ei. Dar, întâlnind doar o căutătură bănuitoare şi dură, ieşise din încăperea fără să mai pronunţe vreun cuvânt.

Astăzi, Sir Robert îşi dădea seama în ce

măsură fusese crud în acea împrejurare. În urma acelei discuţii rămăsese mult timp iritat, ca de fiecare dată când se ridica un obstacol între el şi vreuna dintre dorinţele lui. „De ce, se întreba el adeseori, n-am întâlnit-o eu pe Violette când eram amândoi mai tineri?… însă el uita cu uşurinţă că, în vremea când Violette se măritase, el era încă la colegiul Eton; nu voia să-şi amintească decât de un singur lucru: iubea şi dorea o femeie agreabilă, pe care o găsea şarmantă…

Într-adevăr, cât de diferită era Violette de toate tinerele fete timide pe care Lady Stanford le considera drept excelente partide! Cât era ea de diferită şi de toate femeile cărora le făcuse el curte şi care nu întârziaseră să-l inoportuneze cu asigurările despre iubirea lor, cu pretenţiile lor din ce în ce crescânde!

Violette!… Nu era niciodată sigur de ea. În unele momente, se arăta dulce, supusă ca şi cum ar fi fost gata să i se dăruiască în întregime. Apoi, brusc, în clipa în care el o strângea în braţe, ea se eschiva. Îşi bătea joc de ardoarea lui, râdea de pasiunea lui. El ajunsese să-i prevadă aceste eschive. Iar ea nu uita niciodată să-l facă să simtă că nu-i aparţinea, că nu-şi aparţinea decât ei înseşi. Violette… un foc zglobiu…

Era atras de nepăsarea, de dispreţul – ei fată de opinia publică. Ea era foarte bine informată cu privire la reputaţia de care se bucura. Ştia majoritatea prietenilor ei îl plângeau pe bărbatul pe care-l părăsise, după optsprezece ani de măritiş. „Mă săturasem să-l tot ascult debintând aceleaşi poveşti…”

Gurile rele care de ani de zile li comentau faptele şi gesturile fuseseră mai întâi surprinse că ea plecase singură. Cu toate astea, dacă ea se mulţumise doar să se separe de soţul ei, nu însemna că nu mai continuase să facă ravagii printre tinerii care-i ieşeau în cale.

În acel moment o întâlnise Sir Robert. După prima privire, nu se mai gândise şi nu mai visase la nicio altă femeie. În acea perioadă, vârsta nu-i permitea să facă nimic de capul lui, şi el înţelesese degrabă că simplul fapt de a o cere pe Violette Featherstone în căsătorie ar fi antrenat profunde modificări în planurile lui de viitor.

Ştia foarte bine, în ciuda atitudinii sale provocatoare fată de maică-sa, că i-ar fi dificil, dacă nu imposibil, s-o aducă pe Violette la Cheveron. Totuşi, când aceasta îi zâmbea, când îl privea de după paravanul genelor frumoase, când îl tachina cu farmecul acela căruia doar ea singură părea să-i ştie secretul, simţea că nimic altceva nu cnota pentru el decât posesia acestei creaturi fascinante şi indescifrabile.

Dar, de câteva clipe, ca de fiecare dată când nu mai era lângă ea, el era copleşit din nou de amintirea

Cheveron-ului. Îi părea că aude vocea maică-sii şi pe cele ale fermierilor îşi spunea, poate pentru a mia oară: „Şi intrarea mea în Camera Comunelor? N-am şi eu, asemeni strămoşilor mei, un rol de jucat în comitat şi la curte?... * Aceste îndoieli, minime în aparentă, formară curând în mintea lui o barieră formidabilă care o ascundea vederii pe fragila Violette, atât de atrăgătoare, de

captivantă şi, uneori, atât de misterioasă…

Deodată, el îşi dădu seama că era de mult timp în pragul „Vilei Trandafirilor” şi că vântul sufla din ce în ce mai tare. Ca să se încălzească, înaintă în grădină. Urmă o potecă plină de ocolişuri, jalonată, cam la flecară zece metri, de trepte săpate în pământ în sfârşit, ajunse la o portiţă cu zăbrele cu o lucrătură migălită în chip magnific.

Când ieşi în drum, n-o luă la dreapta, nici la stânga, ci traversă în linie dreaptă şoseaua. După ce trecu o altă portiţă, intră într-o grădină publică proiectată cu câţiva ani în urmă de iscusitul François Blanc, în momentul când construise şi oraşul Monte-Carlo. Această grădină, încă neterminată, promitea să fie de o mare frumuseţe. Aleile se strecurau pe sub măslini, palmieri, rosmarini: Atmosfera era saturată de parfumul eucalipţilor al iasomiilor, al mirtului. În plină zi, cei ce se plimbau pe aici trebuie că erau orbiţi de cascadele de muşcate stacojii, de straturile cu violete purpurii, de ghirlandele de heliotropi albaştri. Dar acum. În liniştea nocturnă pe care umbra arborilor şi arbuştilor părea s-o accentueze, florile aveau un aer somnoros.

De fapt, Sir Robert era destul de insensibil la această splendoare ce-l înconjura. Se gândea la domeniul lui de la Cheveron. Evoca dimineţile când soarele inunda cerul, când cântecul păsărelelor umplea aerul, când el vâna potârnichi prin mirişti le ţepoase, când ridica puşca spre vreun stol care-şi lua zborul din vreun comp apropiat şi întindea mâna înspre prepelicarul care-

i aducea în gură vreo pasăre doborâtă. Se revedea de asemenea întorcându-se acasă după o lungă zi de vânătoare şi privind de departe ferestrele luminate de la Cheveron, care parcă veneau în întâmpinarea lui în penumbra iernii.

Cheveron, mereu Cheveron! în clipa în care n-ar fi trebuit să se gândească decât la Violette, la dulceaţa buzelor ei, la căldura braţelor ei…

Tocmai ajunsese la o scăriţă flancată de o stâncă cenuşie de pe care atârnau nişte glicine, când un trup se ciocni de al său şi auzi un tipât. Întinse mâinile să-l prindă pe necunoscutul care se aruncase asupra lui şi îşi dădu seama, după o clipă, că strângea la piept o femeie. Atunci, instinctiv, folosi limba maternă ca să spună:

— Atente! nu trebuie să alergaţi pe scară…

— ia te uită! sunteţi englez? făcu necunoscuta.

— E adevărat, răspunse Sir Robert. Vedeţi vreun inconvenient în asta?

Distingea prost trăsăturile interlocutoarei. Dar îşi dădu seama, din Intonaţia şi din respiraţia ei rapidă, că trebuia să fie foarte înfricoşată.

— Nu, se-nţelege, nu văd niciun inconvenient, răspunse ea. Şi sunt chiar bucuroasă că v-am întâlnit. Acum câteva clipe, un bărbat m-a… mi-a vorbit. Părea să fi băut. Am făcut nerozia să mă opresc să-l ascult… Dar, când am înţeles ce-mi spunea, am rupt-o la fugă…

— Am să-i dau eu ce merită pentru asta, zise Sir Robert.

Dar, în acelaşi moment, îi veni ideea că putea fi vorba de o cursă. „Femeile frumoase care se tem de asemenea întâlniri neplăcute, gândi el, nu prea

se plimbă în zori prin grădina publică din Monte-Carlo... * Necunoscuta, ca şi cum ar fi simţit că se petrece o schimbare de atitudine la tovarăşul său, se dădu un pas înapoi şi spuse:

— Nu, e de prisos acum... Fireşte, tot ce s-a petrecut e greşeala mea... N-ar fi trebuit să ies singură. Am greşit, ştiu. Dar am vrut să văd soarele cum se ridică din mare...

Vorbise cu o naturaleţe atât de copilărească, încât bănuielile lui Sir Robert dispărură pe dată. „Nu, gândi el, nu-i o capcană. Această tânără, această foarte tânără fată nu-mi debitează, cu siguranţă, o poveste fabricată".

— Ei bine, nu veţi avea mult de aşteptat, răspunse el. Cred că de aici putea foarte bine să asistat! la răsăritul soarelui.

În timp ce vorbea, arătă locul în care poteca oferea acces la un fel de platformă mărginită de o balustradă.

— Mulţumesc, spuse ea.

Când fata ieşi din umbra datorată arborilor. Sir Robert văzu că necunoscuta era, într-adevăr, o fată foarte tânără. Purta o ciudată mantie gri care îi cădea până la glezne şi a cărei glugă îi acoperea părul. În lumina încă săracă, chipul îi apărea nedesluşit: nişte trăsături delicate, ochi mari cu gene umbroase, buze frumos modelate...

— Aici a tras la ţărm sfânta Dévote, spuse fata cu blândeţe.

Sir Robert, care o urmărise fără să-şi dea exact seama de ce o făcea, întrebă:

— Ce spuneţi?

— Îmi vorbeam mie însămi, răspunse ea

privindu-l. Dar să nu vă credeţi obligat…

— O să mai rămân câteva clipe lângă dumneavoastră, în caz că omul care v-a speriat ar reapărea.

Ea se întoarse şi cu o expresie temătoare, examină grădina.

— Nu mai e aici, zise în cele din urmă.

— Atunci o să putefl admira răsăritul soarelui în deplină linişte. Dar mi-ar plăcea să-mi repetaţi ceea ce aţi spus acum câteva clipe.

— Am spus: aici a tras la ţărm sfânta Dévote.

— Nu eram sigur dacă am înţeles. Fiindcă sfintele nu sunt prea numeroase la Monte Carlo!

Ea izbucni într-un râs muzical, un râs de adolescentă.

— Cred că aveţi dreptate, zise. Dar sfânta Dévote a venit aici tocmai în anul 300 după Iisus Christos.

— Evident! Evident!

— Credeam că aţi auzit vorbindu-se de ea.

— Mai degrabă nu. Vă rog, lămuriţi-mă cu privire la acest subiect.

— Ei bine, iată, sfânta Dévote trăia în Corsica. Ea a fost asasinată după ce a îmbrăţişat religia creştină. Preotul care o convertise plănuise să-i transporte trupul în Africa. Dar corabia pe care s-a îmbarcat a fost abătută din drum de o furtună. În vis, preotul văzu o porumbiţă cum zboară din pieptul tinerei martire şi merge să se aşeze într-o văgăună strâmtă. Când se trezi, corabia tocmai eşuase pe plaja Monaco, şi în faţa lui, într-o văgăună strâmtă, se găsea porumbiţa.

Mica necunoscută vorbise cu o voce joasă,

dulce, cu accente mistice.

— Cine v-a povestit toate astea? întrebă Sir Robert.

— O călugăriţă de la mănăstirea la care am fost. Era originară din Monaco şi vorbea fără încetare de ţinutul ei, de portocali, de sate răsfirate pe coline şi de sfânta Dévote, căreia îi datora, după cum spunea, vocaţia ei.

— Şi în amintirea acelei călugărite doriţi să vedeţi soarele răsărind peste Monte-Carlo?

— Mai degrabă peste mare… Priviţi acolo, jos. Cu siguranţă că acolo se află capela sfintei Dévote.

Dar Sir Robert nu vedea nimic altceva decât degetele lungi şi fine ale ciudatei sale însoţitoare.

— Oh! strigă ea.

Într-adevăr, brusc, ca aproape întotdeauna în ţinuturile din sud, soarele tocmai apăruse. În câteva secunde, razele lui aurite transformară peisajul. Cerul se limpezi, marea îşi arătă albastrul cel mai frumos, florile din grădină îşi recăpătară culorile.

— Aurora! minunat moment când ziua se întâlneşte cu noaptea, când primele cântece ale păsărelelor se avântă spre lumină!

— E minunat! strigă fata.

Acum Sir Robert îi vedea bine fata şi nu se putu împiedica să gândească: „Ba tu eşti minunată… „într-adevăr, nu văzuse niciodată o fizionomie, mai seducătoare şi, totodată, mai misterioasă. Ce vârstă să aibă necunoscuta? Părea la fel de tânără ca şi ziua care se năştea, la fel de tânără ca florile mimozelor şi ca măslinii verzi-argintii, la fel de tânără ca mugurii de care erau

plini portocalii din grădină.

— Numele dumneavoastră trebuie să fie Aurore, zise el.

Ea păru să se smulgă fără tragere de inimă din contemplarea peisajului şi răspunse, privindu-şi interlocutorul:

— Nu, nu mă numesc Aurore, ci Chantal.

— E o indiscreţie să vă întreb numele dumneavoastră de familie?

Ea ezită câteva momente, apoi murmură:

— Ar fi mai bine să nu-l ştiţi. Înţelegeţi-mă bine: eu sunt aici prin fraudă. Dacă mătuşa mea ar avea ştire de această… fugă, ar fi foarte mânioasă. N-am făcut bine ieşind fără permisiunea ei. Dar sora Héloise îmi spusese atât de des că răsăritul soarelui e splendid în locul acesta! Şi bag de seamă azi că avea dreptate – absolută dreptate!

— Dacă aveţi o părere, zise Sir Robert, cred că aţi făcut bine venind să asistaţi la acest spectacol care v-a fost lăudat atât. Am învăţat în cursul existenţei mele că trebuie să faci întotdeauna după capul tău şi să nu ceri permisiunea decât după aceea.

— Surorile călugăriţe ar spune, răspunse ea zâmbind, că în această împrejurare eu m-am găsit aşezată între bine şi rău, şi că am greşit alegând răul.

— Mai ţineţi cont aşadar de ceea ce v-au învăţat surorile?

— Da, până acum. De altfel, cum să nu fie aşa? Am părăsit mănăstirea cu ceva mai mult de o săptămână în urmă.

— Şi aţi stat mult acolo?

— De la şapte ani.

— De la şapte ani I strigă Sir Robert. Dar… familia dumneavoastră? Trăiţi în Franţa?

— Vă rog, făcu Chantal, nu-mi puneţi prea multe întrebări.

— Scuzaţi-mă. Trebuie că mă luaţi drept stângaci şi foarte prost crescut. Dar asta se întâmplă fiindcă, vedeţi, dumneavoastră sunteţi întru totul diferită de toate fetele pe care mi-a fost dat să le întâlnesc. Şi, pe urmă, nu vi se pare extraordinar că drumurile noastre s-au încrucişat astfel, în zori, deşi, nici nu ne cunoşteam în urmă cu doar un sfert de oră? Vreţi să-mi permiteţi, doamnă, să mă prezint?

— Dar bineînţeles, de vreme ce nu-i nimeni care să vă facă acest serviciu, răspunse ea cu un zâmbet la fel de dulce ca o mângâiere.

— Numele meu e Stanford. Sir Robert Stanford.

În timp ce vorbea, o observa cu atenţie. Când îşi dădu seama că ea n-auzise niciodată vorbindu-se de el, simţi dorinţa să adauge:

— Sunt englez, şi sunt destul de cunoscut în ţara mea…

Cu toate acestea. În ciuda dorinţei lui de a străluci în ochii acestei fete stranii, se stăpâni. „Dar de ce am eu chef să mă admire?” se întrebă.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc, Sir Robert, spuse ea făcându-i o mică reverenţă. Apoi, imediat, se întoarse din nou către mare şi adăugă: Priviţi aceste culori. N-am văzut niciodată nimic care să aibă o asemenea culoare albastră. Credeam că e vorba de una dintre acele legende

pe care oamenii le răspândesc fără să le verifice. Dar nu-i aşa: marea aceasta şi cerul sunt de un albastru incomparabil.

Părea să fi uitat de tovarăşul ei. „Pe cuvântul meu, gândi Sir Robert cu o anumită ciudă, Mediterana o interesează mai mult decât persoana mea. În depărtare bătu un clopot.

— Ora şase! strigă Chantal, trebuie să plec. Mătuşa se trezeşte devreme. Ar fi furioasă dacă ar şti unde am plecat…

— Călugăritele v-ar fi aprobat să vă înşelaţi mătuşa? întrebă Sir Robert pe un ton glumeţ, dar care încerca s-o necăjească.

— Nu. răspunse fata cu o expresie gravă. De altfel, mă condamn pentru această escapadă. Dar, ce vreţi? Aveam foarte marea dorinţă să acţionez pentru prima dată prin mine însămi, să uit, fie şi pentru câteva clipe, obligaţiile şi constrângerile de care sunt şi am fost întotdeauna înconjurată.

În vreme ce vorbea, privea în direcţia în care, după părerea ei, se găsea capela sfintei Dévote. Sir Robert, care, acum putea s-o observe în tihnă, se gândea că nu văzuse niciodată nişte ochi atâtl de extraordinari. Nu erau ochi de englezoaică. Totuşi, această tânără, de la începutul întâlnirii, se exprimase, de mai multe ori cu uşurinţă în engleză, dar gésturile, atitudinea, ţinuta îi erau în esenţă franţuzeşti. „De ce nu vrea să-mi spună numele ei? La Monte-Carlo unei creaturi atât de minunote îi va fi fi greu să-şi ascundă mult timp identitatea…”

— Mulţumesc. Sir Robert, spuse fata întorcându-se. Vă sunt foarte recunoscătoare

pentru ceea ce a fi făcut pentru mine.

— Ne vom mai vedea, micuţă Chantal? întrebă Sir Robert luându-i mâna.

— Nu cred, spuse ea cu un ton de regret.

— De ce? Mi-e interzis să-i fac o vizită mătuşii dumneavoastră?

— Nu, vă rog! strigă ea cu o spaimă bruscă. Mătuşa mea ar fi foarte iritată dacă ar şti că am vorbit cu un necunoscut. Mi-a dat instrucţii foarte stricte despre ce trebuie şi ce nu trebuie să fac. Ar fi foarte scandalizată dacă ar şti că am venit singură aici. Sir Robert, nu spuneţi nimănui că ne-am întâlnit. Promitetl?

— Cu o condiţie, răspunse Sir Robert.

— Care? întrebă ea cu glas emoţionat, încercând să-şi elibereze mâna.

— Iat-o, zise el cu fermitate. Dacă aveţi vrei neplăcere, oricare ar fi ea, mă veţi înştiinţa. Eu sunt găzduit la „Hotel Hermitage”. Va fi de ajuns să-mi trimiteţi un cuvinfel. Şi, dacă nu putem să ne? întâlnim la dumneavoastră, nimic nu ne împiedică să ne întâlnim aici. Vă convine condiţia asta?

— Accept, răspunse Chantal cu o intonaţie mai puţin neliniştită. Şi, din nou, vă mulţumesc…

— În schimb, eu vă promit, dacă avem ocazia să ne vedem în public, să mă comport exact ca şi cum nu ne-am cunoaşte. Dar nu voi uita întâlnirea noastră din dimineaţa asta.

— Nici eu, spuse ea, nu voi uita aurora aceasta atât de frumoasă, atât de frumoasă…

— Da, frumoasă, mai presus de cuvinte, murmură Sir Robert, privind-o pe tânără.

Câteva momente, ea îi susţinu privirea. Apoi, prinsă parcă de o teamă subită, îi întoarse spatele şi fugi de-a lungul potecii. Eleganta mantie gri fâlfâia în urma ei printre sclipitoarele straturi de flori. Ea alerga cu atâta gratie, încât Sir Robert crezu că asistă la fuga unei nimfe. Când dispăru la o cotitură a potecii. Sir Robert, în loc s-o urmărească, se sprijini de balustradă şi privi fix marea.

— Da, repetă el, frumoasă mai presus de cuvinte…

Încet-încet, soarele se ridica. Fiecare detaliu al peisajului devenea mai net, mai clar. Marea era de un albastru orbitor şi la limita orizontului, un nor lung, liliachiu, Indica probabil prezenţa Corsicâi.

Atunci, fără să se grăbească. Sir Robert se îndreptă spre hotel. Când intră în hol, constată că personalul, cameriste şi fete de serviciu, era deja la lucru. Îşi luă cheia şi urcă scările până la apartamentul lui. Deoarece îşi rugase servitorul să nu-l aştepte, găsi încăperile întunecate, cu toate jaluzelele trase. Ca să aerisească salonul, trase perdelele şi deschise ferestrele. Când se întoarse, văzu, pe biroul mare, scrisoarea maamei lui. Un minut privi spre ea. Apoi, fără nici s-o atingă, se îndreptă spre cămin, unde era aşezată o fotografie a Violettei.

Acea fotografie chiar Violette însăşi o aşezase în ajun în acel loc, într-unul dintre momentele ei de tandreţe:

— Nu vreau ca tu să mă uiţi, când nu sunt cu tine.

— Ca şi cum aş putea să te uit! protestase Sir Robert.

— Toţi avem memoria aşa de scurtă! adăugase ea surâzând.

— Mă vei uita deci atât de uşor? întrebase el într-un acces brusc de gelozie.

Apoi, luând-o dintr-odată pe tânăra femeie Inn braţe, se apucase s-o sărute cu atâta ardoare, încât ea ţipase cerând îndurare. Dar nu voia s-o slăbească, continuând s-o sărute şi întrebând-o la fiecare sărut:

— Şi pe acesta ai să-l uiţi? Dar acesta? Şi acesta?...

Totuşi, în ciuda geloziei care-l orbea, i se păsuse brusc că scena aceasta nu era decât o comedie montată piesă cu piesă de Violette şi îşi reproşase că şi-a jucat cu complezentă rolul pe care ea i-l desemnase...

Şi acum. Sir Robert privea fotografia Violette! într-adevăr, femeia era foarte atrăgătoare. Părul ei castaniu închis lăsat pe frunte şi tras spre spate; ochii cu privirea ironică; gura tentantă ca un fruct frumos. În mod cert, ea nu poseda, asemeni anumitor femei, ceea ce se cheamă o frumuseţe clasică. Şi totuşi, când intra într-un salon, capta instantaneu atenţia. „Mama pretinde că Violette e o femeie rea, gândi Sir Robert. Dar este ea într-adevăr rea?...”

Se surprinse punându-şi sieşi întrebarea. Nu cumva era prima dată când punea la îndoială sinceritatea

Violette!? trebuie că sunt influienjat de caraghioasa de fetiţă pe care am întâlnit-o

adineauri în grădină. N-am mai văzut pe nimeni să-şi reproşeze că a ieşit înainte de a se face ziuă ca să asiste la răsăritul soarelui. Această teamă de a nu face rău... Dar ştie ea cu adevărat ce-i răul? într-una din aceste zile o voi întreba... însă va putea ea răspunde la o asemenea întrebare? Dacă a trăit la mănăstire de la şapte ani, probabil ignoră în întregime lumea. Biata micuţă! Cu un chip ca al ei, nu va rămâne mult timp inocentă. Dar, la urma urmei, nu ştiu de ce mă amestec, şi mă întreb de ce i-oi fi spus că poate conta pe mine în ziua în care ar avea neplăceri. Dacă ea îmi va crede cuvântul, mă voi vedea implicat într-o situaţie delicată, mai întâi fată de Violette. E adevărat că aceasta n-are încă dreptul să-mi critice faptele. Ca să-mi ceară socoteală, trebuie ca mai întâi s-o fi cerut în căsătorie şi ca ea să-mi fi răspuns afirmativ – ceea ce nu pare îndoielnic".

Din nou, privirile îi căzură pe scrisoarea mamei sale. În momentul în care gândea: „O voi citi mâine dimineaţă, la micul dejun... „i se păru că aude o voce caldă cum spune: „Tu alegi răul..."

Şi, brusc, se simţi foarte sfân jenit. La dracu', cu fetiţa asta şi cu conştiinţa ei I La dracu' cu scrisoarea asta al cărei plic alb strălucea ca o acuzare permanentă! De ce nu-l lăsa maică-sa liniştit? La ce bun toate smiorcăielile astea? Dacă el voia să se dea pierzării, pentru ce voiau să-l împiedice?

Simţindu-se obosit, hotărî să se culce. La o oră atât de matinală şi după o noapte albă, nu era dispus să reflecteze îndelung asupra propriei conduite, să compare binele şi răul.

Traversă salonul, trecu în camera lui şi închise cu violenţă uşa după el. Vântul, intrând, prin ferestrele deschise, ridică în aer hârtiile aşezate pe birou Dar scrisoarea lui Lady Stanford nu se mişcă. Rămase în acelaşi loc, scăldată în soare într-o lumină aurie.

CAPITOLUL 3

Emilie privi în jurul ei cu satisfacţie. Lângă fereastra din salon, un mic dejun apetisant era servit pe o fată de masă imaculată. Până aici, totul se derulase cum voise ea, şi ea arăta aceeaşi mulţumire ca un general după o manevră savant executată.

Sosise în ajun, împreună cu Chantal, la „Hotel de Paris”, după ce petrecuseră o parte a nopţii în trenul luxos care, de câteva vreme, făcea legătura între Nisa şi Monaco. Cum era de aşteptat, ea nu se putuse împiedica să nu compare acest voiaj cu cel pe care-l făcuse în aceeaşi regiune, dar cu câtă încetineală! – cu nouăsprezece ani înainte, în tovărăşia lui Alice. La sosirea în Nisa, li se oferise posibilitatea de alegere între un vehicul antediluvian care, zilnic, transporta unsprezece călători de la Nisa la Monaco, sau o bătrână ambarcaţie cu aburi ce aştepta uneori şi o săptămână înainte de a risca să se avânte pe valuri.

Cele două femei aleseseră să facă voiajul pe calea terestră, şi, timp pe patru ceasuri, care li se păruseră lungi cât patru luni, călătoriseră pe un drum ce nici măcar nu era terminat…

De la ferestrele salonului. Emilie descoperea grădinile cazinoului şi marea. Mai la vest, putea să

zărească portul şi marea stâncă din Monaco cu palatul şi fortăreaţa din această aşezare. Dar ea era mult mai interesată de oraşul care se întindea în spatele hotelului şi care, cu acoperişurile lui albe şi strălucitoare răspândite pe terasele colinei, te ducea cu gândul la cine ştie ce cetate vrăjită zămislită de bagheta vreunui magician.

Mult timp, când încă se afla la Paris, Emilie refuzase să creadă ceea ce relatau ziarele despre acest oraş extraordinar. Dar acum, că putea să-l contemple, nu-şi credea ochilor. Hotelul, şi el, întrecea tot ceea ce-şi închipuise. Când, însoţită de Chantal şi de Jeanne, păşise pe covorul gros din hol îi privise coloanele de marmură, oglinzile scânteietoare, palmierii şi florile, avusese o clipă de ezitare. Va avea oare curajul necesar ca să se impună într-o atmosferă atât de luxoasă? Dar, brusc, se simţise susţinută de o forţă încă şi mai mare decât voinţa ei şi se îndreptase cu paşi fermi către biroul recepţiei, gata să joace comedia pe care o pregătise cu cea mai mare grijă.

— Însărcinatul meu de afaceri, domnul Danjou, spusese ea, a reţinut un apartament pentru mine.

— Adevărat, doamnă, răspunsese funcţionarul înclinându-se. Vă aşteptam. Permiteţi-mi să vă urez bun venit la „Hotel de Paris” şi la Monte-Carlo.

Emilie răspunsese printr-un mic semn din cap care era un model de condescendenţă.

— Totul este pregătit pentru primirea dumneavoastră, doamnă, reluase funcţionarul. Dacă veţi avea bunătatea să semnaţi în acest

registru, voi pune să fiţi condusă în apartamentul dumneavoastră.

Emilie luase tocul pe care i-l întindea angajatul hotelului şi se aplecase deasupra registrului mare, legat în piele, pe care acesta îl împingea în direcţia ei. Apoi, după o mişcare ezitantă bine simulată şi o privire către Jeanne, care, la câţiva paşi în spatele ei, ţinea încă în mână o valijoară de piele însemnată cu o coroană mare, răspunsese în cele din urmă;

— E... e destul... de delicat... Nepoata mea şi eu suntem aici în... în vacanţă... Dorim să stăm în linişte şi

din acest motiv, ne-ar plăcea să ne păstrăm incognito-ul...

— Dorinţele dumneavoastră sunt porunci, doamnă, răspunsese recepţionrul aruncând o privire la valiza marcată cu coroană.

— În ce-o priveşte pe nepoata mea, ei bine, ea se va numi...

Câteva cuvinte pe care mătuşa sa le scrisese cu scrisul ei mare şi îndrăzneţ Domnişoara Fantomă”.

Apartamentul în care fuseseră conduse era foarte agreabil. El cuprindea o cameră spaţioasă pentru Emilie, una mai mică pentru Chantal şi un salon, toate acestea legate între ele de un balcon.

Emilie îşi însărcinase omul ei de afaceri din Paris să-i reţină cea mai bună cameră la hotel. Îl rugase de asemenea să nu dezvăluie numele celor două călătoare, ci să precizeze doar că acestea urmau să sosească la Monte-Carlo pe 28 februarie. Şi acum, iată-le în splendidul

apartament din hotelul magnific pe amplasamentul căruia, cu câţiva ani înainte, nu era decât o plantaţie de portocali pe jumătate sălbatici!...

Cum ajunseseră după-amiaza târziu. Emilie, în ciuda decepţiei lui Chantal, ţinuse ca masa de seară să le fie servită în apartament.

— Nu vreau să fii văzută până când bagajele noastre nu vor fi fost desfăcute, spusese Emilie. Trebuie, când vom apărea în public, să fim destul de elegante pentru a fi remarcate detoată lumea.

— Dar, Mătuşă Emilie, întrebase fata uimită, credeam că doreşti să stăm aici incognito, nu?

Emilie îşi privise nepoata cu o expresie ciudată şi răspunse, nu fără bruscheţe:

— Nu-mi mi pune atâtea întrebări, Chantal! Sunt obosită. Mâine Tfi voi explica unele lucruri... cel puţin cele pe care trebuie să le ştii. Dar în seara asta o să mă culc devreme şi doresc să fiu singură.

— Dar se-nţelege, mătuşă Emilie! Te înţeleg foarte bine. Trebuie că eşti obosită după un asemenea voiaj. Nici eu nu mă mai pot ţine pe picioare. Dar e mai degrabă curiozitate decât altceva... Dacă ai şti cât de mult doresc să văd Monte-Carlo şi Mediterana! Ah! Dacă n-ar fi aşa de întuneric!

Şi, cu aceste cuvinte, se apropiase de fereastra deschisă şi îşi cufundase privirea în crepusculul plin de licăriri purpurii. Totuşi, Emilie nu întârziase să-i atragă din nou atenta şi îl spusese, pe un ton iritat:

— Nu te arăta la fereastră, copila mea, şi du-te

s-o ajuţi pe Jeanne să despacheteze.

— Bine, mătuşă Emilie.

Dar, când rămăsese singură în salon. Emilie la rândul ei, se apropiase de fereastră şi făcuse exact ceea ce-i interzisese lui Chantal: încercase să distingă măcar în linii mari peisajul scăldat de amurg.

Apoi, după ce terminase cina, se retrăsese în camera ei şi, când Jeanne venise s-o ajute să se dezbrace şi o întrebase dacă doreşte un pahar cu lapte şi o cărămidă caldă în pat, Emilie» răspunsese că voia doar să fie singură.

După plecarea Jeannei, Emilie aşezase pe un scaun o valiză de piele roşie, pe care nu figura coroana ce împodobea toate celelalte bagaje.

O clipă. Emilie mângâiase visătoare pielea valizei, apoi luase o cheită din portmoneu şi o introdusese în încuietoare. Interiorul era burduşit cu documente de toate felurile, dar şi cu albume legate în piele, cu hârtia cafenie, cândva foarte la modă, care erau vândute copiilor ca să-şi lipească în ele poze.

Încet, cu un fel de tandreţe. Emilie luase unul dintre albume care, ca şi celelalte şase din geamantan, era plin cu tăieturi de ziare, vechi de optsprezece ani şi făcând toate aluzie la aceeaşi persoană şi la aceeaşi regiune.

Autorităţile din Monte-Carlo ar fi fost în mod sigur interesate de aceste albume, fiindcă acestea constituiau un rezumat, aproape unic în felul lui, al naşterii şi dezvoltării oraşului lor. În albumul pe care tocmai îl deschisese Emilie, primele tăieturi din ziare se refereau la unele evenimente

eşalonate din lună în lună, în rest toate celelalte aveau legătură cu marele-duce Ivan al Rusiei.

Pe măsură ce anii treceau, tăieturile din ziare deveneau mai numeroase. Construcţia cazinoului şi dezvoltarea oraşului, căruia I se dăduse în cele din urmă numele Monte-Carlo…

Din acel moment, tăieturile deveneau aproape cotidiene. Unele descriau noile construcţii, altele plăcerile oferite de cazino: spectacole, baluri, concerte şi jocuri variate ca whist, écarté, piguiet, Boston, ruletă şi altele.

Coloane întregi de ziar enumerau cu entuziasm „vizitatorii distinşi” care dădeau strălucire, prin prezenţa lor, acestui nou fief al înaltei societăţi. Printre aceştia, prinţii erau numeroşi şi de naţionalităţi diverse: munte-negri, ruşi, sârbi, bulgari. Listele rajahilor, maharajahilor, marilor-duci şi cele ale personalităţilor de mai mică importanţă erau interminabile. În 1872 vizita pe care prinţul şi prinţesa de Walles o făcuseră în principat părea să fi declanşat un val de delir. Dar Emilie nu părea interesată decât de un singur nume, subliniat cu creion albastru, care revenea frecvent printre cele ale împătimiţilor tirului după porumbei. Şi acest nume, invariabil semnalat printr-o subliniere cu albastru, era cel al „Alteţei Sale Imperiale marele-duce Ivan al Rusiei”.

Ceva mai târziu, şi mai ales în cursul ultimilor doi-trei ani, un alt nume era adăugat celui al marelui-duce, numele fiului său: Alteţa Sa prinţul Nicolae…”

Încet, după primul album, Emilie se apucase

să le răsfoiască şi pe celelalte. Cele mai vechi, care abia mal puteau fi răsfoite, începeau să se sfâşie în bucăţi. Dar cercetarea lor încă o dată, în camera de la „Hotel de Paris”, îl provocase Emiliei o plăcere la fel de vie ca în vremea de demult, când ea însăşi le alcătuise. Nu se scurseseră oare optsprezece ani de când aştepta această clipă?

Era trecut de mieziţi, nopţii când îşi încheiase cercetarea şi pusese albumele la loc în valiza de piele. Dar această femeie de aproape şaizeci de ani nu se simţea obosită, cum ar fi trebuit să fie după o călătorie atât de lungă. Ba chiar, dimpotrivă, se simţea animată de o forţă inepuizabilă. Nimic n-o putea împiedica acum să-şi pună proiectele în aplicare.

Ea meditase aşadar la viitor, la viitorul apropiat. Cu ochii pe jumătate închişi, cu gura încremenită într-un mic surâs, chipul ei luase o înfăţişare aproape crudă, Dar, câteva minute mi târziu, când sufletul ei se întorsese din nou către trecut, ochii I se îndulciseră, ca de fiecare dată când o evoca pe Alice – singura fiinţă pe care o iubise cu adevărat în viaţă.

„Cum s-a schimbat totul de când am venit aici, împreună cu Alice, ultima dată! Eram epuizate, nimicite de călătoria de la Nisa. Din fericire, mătuşa mea şi verii mei ne-au făcut, în acea zi, cea mai minunată primire…

Pe acea mătuşă, ca şi pe nepoţii şi nepoatele mamei ei – adică verii el primari – Emilia îi vedea pentru prima oară. Nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă şi de sinceră când le ceruse s-o găzduiască cu tot cu Alice pe timp de o lună.

Dimpotrivă, credea că i se va răspunde printr-un refuz, deşi o auzise adesea pe Marie, mama ei, vorbind de Louise ca despre sora ei preferată.

Mătuşa Louise le strânsese pe Emilie şi pe Alice la pieptul ei Impresionant, iar copiii ei – şase băieţi şi patru fete – se forţaseră să arate noilor venite cea mai generoasă ospitalitate. Emilie, ştiind că tatăl său era englez, se simţise dintotdeauna oarecum jenată în faţa rudelor el franceze. Mai mult. Învăţând de foarte tânără că era un copil din flori, crezuse multă vreme că acest fapt ridica o barieră între ea şi familia mamei sale. Dar nu avusese dreptate să se neliniştească din acest motiv, fiindcă fqmilia Riguad acceptase urmarea destul de penibilă a relaţiilor dintre Marie şi tânărul englez cu aceeaşi filosofie ca şi cum ar fi fost vorba de o recoltă proastă sau de o epidemie printre vite.

„E foarte regretabil, păreau să gândească ei. Dar ce să facem?... „Şi, dacă se simţeau puţin stângaci fată de Emilie, era mai ales fiindcă ea era bună de gură, nu fiindcă era o bastardă.

Cât despre bunicul ei, bătrânul Louis Riguad, el se dovedise, în această împrejurire, a fel de filosof ca şi restul familiei.

Ceva mai târziu, cei din familia Riguad se arătase chiar aproape mândri de legăturile care o uneau pe Emilie cu englezii din lumea bună, mai ales când John Wdytham o-adusese pe Alice în Bretania, fiindcă era o adevărată aristocrată: fiica lui John Waytham şi a unei doamne din aceeaşi lume ca a lui... Top se simţiră aşadar flataţi că tatăl Emiliei se gândise să-şi încredinţeze copilul

legitim rudelor sale naturale.

Deci, după o primire plină de căldură, cei din neamul Riguad le duseseră cu ei pe Emilie şi pe Alice până la casa lor. Printre top aceşti oameni bruneţi şi pârliţi de soare. Alice, cu pielea ei albă şi cu părul blond, părea o creatură din altă lume.

Casa familiei Riguad nu era, în realitate, decât o cocioabă veche, construită aproape pe ţărmul mării. Dar unchiul şi mătuşa îi explicase Emiliei că ei erau chiar bucuroşi că sunt aşezaţi acolo, „deşi copiii noştri sunt obligap să meargă foarte departe cu caprele la păscut…” Într-adevăr, în Monaco casele ţărăneşti erau, în acea vreme, puţin numeroase şi, în cea mai mare parte, în stare foarte proastă. Nici n-avea cum să fie altfel, fiindcă principatul era sărac şi nu se descoperise încă mijlocul de ameliorare a condiţiilor de existentă ale populapei.

Prinfesa Carolina, Sofia lui Floestan I, încercase să introducă în principat industria dotfelăriei, a parfumurilor şi a distilării alcoolului. Dar initktjvele sale nu arătau, până la acea dată, să fi fost încununate de succes, căci locuitorii păreau că preferă a rămână săraci şi să poată continua să flecărească înjnişte, la soare.

Emilie şi Alice fuseseră foarte sricite în coliba familiei Riguad, atât de aproape de n-are. Tuşea lui Alice – unicul motiv al acelui sejur pe irului Mediteranei – nu întârziase să dispară aproape în întregime. Această tuse îşi făcea în mod regulat aperifia în fiecare lamă, când vânturile reci şi umede mătuau câmpia bretonă. Chipul lui Alice îşi pierduse şi el albeaţa neliniştitoare. Iar gura i se

întredeschidea mai frecvent ca să emită un râs proaspăt şi deschis. „S-ar spune «a devine mai frumoasă cu fiecare zi…”, gândea Emilie, Da, fuseseră fericite în acele zile de primăvară, acumnouăsprezece ani… până în momentul în care se procusese un eveniment pe care şi astăzi Emilie nu putec să-l evoce fără să strângă pumnii, fată să se simtă nvadată de o furie răvăşitoare. Cât de clare rămasea toate în memoria ei!

Alice, îmbrăcată cu o rochie albastră a cărei culoare se armoniza cu cea a ochilo ei, îl dusese într-o zi pe cel mai mic dintre copiii familiei Riguad, un fânc de doi ani, până la vârful unei stânci, ca să contemple palatul. În cursul celor opt ani pe care-i petrecuse în Bretania, ea nu prea avusese ocazia să audă vorbindu-se despre prinfi şi regi. Totuşi, palatul din Monaco, cu zidurile înalte şi cu creneluri, exercita asupra ei o stranie fascinaţie, şi plimbarea ei favorită devenise cea până în vârful acelei stânci de unde privea la nesfârşit soldaţii care făceau de gardă la intrarea reşedinţei princiare şi de unde vedea uneori trecând pe drum trăsura prinţului Florestan, trasă de doi cai albi magnifici.

Din când în când, ea mai admira şi o altă mare construcţie din Monaco, un castel care I se părea la fel de impozant ca şi palatul. Acest castel îl amintea vag casa englezească a bunicului el.

Construit din piatră cenuşie, el era dominat de un turn înalt şi protejat de grilaje din fier forjat pe care se distingeau mai multe coroane. Grădinile lui erau pline cu flori şi de fântâni.

Acolo, povesteau rudele lor, locuia marele-

duce Ivan al Rusiei, prietenul prinţului domnitor. El pusese să se construiască acest castel cu şase ani mai înainte, ca să-l aibă pentru ocaziile când venea la odihnă. Dar, când construcţia fusese terminată, el găsise această’s (75 – 1 – reşedinţă şi dimatrul regiunii atât de pe placul său încât rămăsese la Monaco aproape în permanentă, neîntorcându-se decât arareori în Rusia şi mărindu-şi cu fiecare an reşedinţa, astfel încât eră pe atunci mai spaţioasă şi mai impresionantă decât palatul însuşi.

— Cum arătă acest mare-duce? întrebase Alice.

— E înalt şi foarte frumos, i se răspunsese. Dar e trist, fiindcă soţia lui, o rusoaică fermecătoare, a murit. Clima Rusiei a ucis-o. Într-adevăr, tarul pretinsese ca marele-duce şi marea-ducesă să vină în Rusia ca să asiste la un bal la curte. Marea-ducesă a răcit. Starea ei s-a înrăutăţit rapid, şi nici cei mai buni medici ruşi n-au putut-o salva.

— Biata femeie! strigase Alice. Marele-duce e deci singur acum?

— Nu, nu de tot. Marea-ducesă i-a dăruit un copil, pe prinţul Nicolae, în vârstă acum de doi ani. Orfanul acesta micuţ nu mai părăseşte principatul Monaco, fiindcă marele-duce se teme ca frigul Rusiei că nu i-l răpească, aşa cum a răpit-o pe mama lui.

Emilie observase imediat că Alice se interesa mult de marele duce şi de copilul lui. În fiecare zi, tânăra urca până în vârful stâncii ca să privească la acel castel care primise nurhele de „Castelul

Orizont”. Atunci se produsese evenimentul…

Într-o zi, trăsura marelui-duce, lansată în goana mare pe drum, fusese cât pe ce să dea peste micuţa Thérèse, fiica familiei Riguad, pe care Alice o luase la plimbare. Exact la timp. Alice reuşise să salveze copila de sub copitele cailor, dar scosese un strigăt de teroare şi devenise palidă ca o moartă. Trăsura se oprise, mă-rele-duce coborâse din ea ca să le liniştească pe Alice şi pe micuţa Thérèse.

Nimeni nu asistase la această primă întâlnire şi nimeni n-avea să ştie ce spusese marele-duce şi ce-i răspunsese Alice. Dar trebuie că tânăra vorbise de castel şi-i spuse că-l comparase adesea cu reşedinţa pe care o avea bunicul ei în Anglia, fiindcă a doua zi, trăsura marelui-duce se oprise în faţa porţii familiei Riguad, Abia atunci povestise Alice incidentul din ajun şi, înainte ca Emilia, stupefiată, să fi putut arăta cea mai mică împotrivire, se urcase în trăsură, care se îndepărtase în trap întins.

Însă, dacă Emilie, frapată de uimire, nu putuse articula niciun cuvânt când plecase Alice, nu se întâmplase tot aşa şi când fata se întoarse. O dusese pe ţărm şi o pusese să povestească Istoria întâlnirii el cu marele-duce şi ce se petrecuse la castel în timpul după-amiezii.

— E atât de amabil! nu înceta să tot repete Alice. Şi copilaşul lui e atât de fermecător!

— Nu asta-i chestiunea, insistase Emilie. De ce te-a invitat?

— Voia să-mi arate castelul…

— Dar de ce? Nu-i lipsesc prietenii care

aparţin aceleiaşi clase sociale ca şi el!

— Prieteni? Dar cred că sunt, şi eu, prietenă cu el, răspunsese Alice privindu-şi sora cu francheţe.

În acel moment, Emilie îşi pierduse răbdarea şi îi vorbise lui Alice pe un ton brutal pe care nu-l folosise niciodată de opt ani de când trăiau împreună. Îi amintise că tatăl lor nu se căsătorise cu Marie Riguad. Apoi îi destăinuise că bunicul lor venise să-l caute pe tatăl lor în Bretania ca să-l ducă în Anglia şi că înainte de a pleca promisese să-i trimită Mariei destui bani ca să-i permită să crească copilul pe care ea îl aştepta, dar că se cam ferise să-şi fină promisiunea.

— Acel copil eram eu, aşa după cum ştii deja, urmaşe Emilie. Banii pe care bunicul nostru trebuia să-i trimită mamei mele ar fi servit, poate la încropirea unei dote pentru mine. Dar la ce bun dota aceasta? Prin naşterea mea ilegitimă, mă găseam plasată între două clase ale societăţii, foarte îndepărtate una de cealaltă, în venele mele curge atât sânge nobil cât şi sânge de făran, aşa încât bărbaţii care au dorit să mă ia de nevastă mi-au apărut întotdeauna ca fiind nişte bădărani, în timp ce aceia pe care mi-ar fi plăcut să-i am drept soţi n-au avut niciodată, în cea ce mă priveşte, decât cel mai profund dispreţ

— Biata Emilie! strigase Alice.

Dar Emilie îşi dăduse seama că sora ei mai tânără nu înţelesese încă unde voia ea să ajungă. Aşa că adăugase pe un ton stăruitor:

— Asta ţi se va întâmpla, ţie şi copilului pe care rişti să-l ai, dacă vei continua să întreţii

relaţii cu oameni ca marele-duce. El nu va ţine niciodată şi de loc la tine. Ştie unde locuieşti şi ştie că noi, ceilalţi din familia Ri-guad, suntem rudele tale. Crezi că un personaj de genul acesta te va cere de sotie? Nu. El nu se interesează de tine decât pentru că eşti tânără şi drăguţă. Sunt în lumea lui, mii de tinere gata, la primul semn, să-i devină soţii. Dar un bărbat că el nu visează de loc la căsătorie. Îi interzic să-l mai vezi. Mă auzi?

Emilie vorbise pe un ton atât de pasionat, încât se aştepta la un răspuns plin de supunere. Însă, dimpotrivă. Alice rămăsese nemişcată, cu ochii asupra marii la fel de albastră ca şi ochii ei.

— Nu m-ai auzit? repetase Emilie cu un fel de frică.

În cele din urmă. Alice se întorsese către sora ei şi răspunsese:

— Ba da, te-am auzit.

— Şi mă vei asculta, nu-i aşa? Ne-am înţeles? Nu-l vei mai revedea şi nu te vei mai întoarce niciodată la Castelul Orizont?

Însă, din nou. Alice rămăsese mută. Cu toate astea. Emilie era covinsă că ea va asculta. Şi nu mai avusese necazuri cu Alice, care se arătase blândă şi docilă.

Dar destinul nu-şi spusese ultimul cuvânt. A doua zi sosea o scrisoare din Bretania. Marie Riguad, după o căzătură, îşi rupsese piciorul. Ea îi cerea Emiliei să se întoarcă acasă imediat. O clipă. Emilie ezitase. Trebuie s-o ia şi pe Alice? apoi o asemenea precauţie i se păru ridicolă. Pe lângă asta, şederea lor era abia la început. Schimbarea aerului şi soarele îi făcuseră bine lui Alice.

N-ar fi fost crud s-o scoată din raiul acesta şi s-o ducă din nou, înainte de însănătoşirea completă, în climatul breton, atât de diferit?

Emilie hotărâse să se întoarcă singură. Dar, înainte de plecare, vorbise încă odată cu sora ei mai tânără despre marele-duce.

— Te-a uitat, fără îndoială, zisese ea. Dar, în caz că te-ar mai invita o dată, să-l refuzi. Suntem întru totul de acord, nu-i aşa? Nu vreau să te apuci să dai târcoale prin împrejurimile castelului. Vei rămâne aici, pe ţărmul mării. Şi, când mama va fi restabilită, voi reveni să te caut.

Astfel, Emilie plecase singură. Se revedea încă, aplecată peste portiera trăsurii şi făcând din mână până când silueta micuţă a lui Alice dispăruse la o cotitură a drumului…

Această ultimă imagine o obsedase pe Emilie în timpul primei nopţi petrecute la „Hotel de Paris”. Alice scăldată de soare, cu capul aruncat spre spate, cu părul blond scânteindu-i ca un halo în jurul frunţii. În timp ce rotile trăsurii se învârteau din ce în ce mai repede…

Şi, mai târziu, în somn, o visase desigur pe Alice, de vreme ce fusese trezită de propria ei voce, care murmura: Alice… Alice…”

CAPITOLUL4

Ziua se anunţa neplăcută şi Chantal, la micul dejun, îşi dădu seama fără nicio dificultate că mătuşa ei erd într-o dispoziţie proastă.

— O, mătuşă Emilie! strigase ea. Ţinutul acesta e cel mai adorabil din lume. Nu credeam că marea poate fi aşa de albastră.

— Hai, Chantal, răspunsese sec, încetează să

te tot plimbi de-a lungul şi de-a latul balconului şi vino să mănânci. Nu mai devreme de aseară fl-am recomandat să nu te arăţi.

— Dar, mătuşă Emilie, asta nu mai e probabil valabil şi azi. Vom Ieşi la plimbare, nu?

— Nu, răspunsese energic bătrâna. Rămânem în apartament până la cină. Abia atunci ne vom face apariţia.

— Dar, mătuşă Emilie… începuse fata pe un ton de reproş şi de consternare.

— Te rog, Chantal! nu discuta! ţi-am mai spus: trebuie să mă asculţi, deoarece am motive foarte întemeiate să iau cutare sau cutare hotărâre.

— Să nu ieşim la plimbare în prima zi în care suntem la Monte-Carlo!…

— Suntem aici pentru câtva timp. Mâine vom vizita oraşul, deşi nu-i mare lucru de văzut. Dar azi nu ne vom face apariţia decât la ora cinci.

Chantal învăţase deja că mătuşa ei poseda o voinţă inflexibilă. Se mulţumise aşadar să ofteze şi relua-se, după o tăcere îndelungată:

— Mătuşă Emilie, voiam să te întreb ceva.

— Te ascult.

— E prima dată când vii aici?

— Nu, am venit aici cu mama ta.

— Mama cunoştea deci Monte-Carlo?

— Nu, fiindcă acum nouăsprezece ani Monte-Carlo nu era ceea ce e azi…

— Nouăsprezece ani… repetase Chantal. Mama venise deci aici chiar înainte de naşterea mea. O, mătuşă Emilie, ce interesant! l-a plăcut regiunea? Da, trebuie c-a iubit-o, fiindcă şi eu o găsesc aşa de frumoasă, extraordinar de

frumoasă!

— Nu eu ţi-am spus că mama ta a iubit regiunea, precizase Emilie. Când am vorbit, ea şi cu mine, despre numele pe care-l va purta copilul ei, mi-a declarat: „Va fi fată. Aş vrea să t pur» numele Mistral, după numele acelui vânt teribil pe care îmi pare că încă îl mai aud. Dar numele acesta ar fi prea simplu. Nu, Emilie, şi să-i spui puf şi simplu Chantal... Chantal, Mistral..cuvlntele astea două se aseamămă un pic...”

— De ce a spus asta? întrebase Chantal. Şi cum putea să fie ea aşa de sigură va avea o fată? Ar fi putut la fel de bine să aibă un băiat...

— Părea convinsă că va avea o fată, răspunse Emilie fără alte comentarii.

În acel moment, Emilie avusese impresia că revede – după atâţia ani I – privirea halucinată a lui Alice când biata fată adăugase:

— Da, ai să-l spui Chantal... Şi acum, altceva: jură-mi pe Biblie că n-ai să-i spui nimic lui. Nu trebuie la el să ştie că eu am avut un copil.

Avea ochii măriţi de spaimă, fata palidă şi trasă, mâinile tremurânde... Emilie jurase, fiindcă era în stare de orice ca să îndulcească tristeţea surorii ei mai mici. Cu toate acestea, mai târziu regretase amar această promisiune sacră.

Iar Alice, când medicul îşi pierduse orice speranţă de a o mai salva, mal repetase de câteva ori: Jură-mi că nu-i vei spune nimic, că nu-i vei vorbi niciodată de Chantal!...”

Îngenuncheată lângă pat. Emilie îşi reînnoise jurământul. Dar, mai târziu, când bietul trup martirizat al lui Alice fusese îngropat în cimitir, şi-

ar fi dat câţiva ani din viaţă ca să nu fi avut slăbiciunea de a se lega printr-o făgăduială într-atât de gravă.

Primul ei impuls fusese să revină la Monaco, să forţeze uşa marelui-duce, să i-o arate pe Chantal şi să-l facă asasin, seducător şi trădător… Totuşi, îşi ţinuse promisiunea. În parte din convingere religioasă şi poate din superstiţie, dar mai ales pentru că o iubise profund pe Alice. Cu toate astea, se jurase s-o răzbune pe Alice şi să găsească într-o zi un mijloc de a-l face pe marele-duce să sufere aşa cum o făcuse el să sufere pe sora ei şi cum o făcuse să sufere, în mod indirect, şi pe ea însăşi.

În timpul nopţilor lungi în care luptase s-o salveze pe Chantal, ca şi în timpul zilelor în care uneori din zori până-n asfinţit măsura cu paşi mari bucătăria fermei purtând în braţe copilaşul bolnăvicios pe care Alice îl adusese pe lume, avusese timp să reflecteze. Şi, încet-încet, un plan se înfiripase în mintea ei, dar acesta nu putea fi pus în aplicare decât mulţi ani mai târziu, un plan care pretindea o atenţie susţinută, inflexibilă. O ură imensă se dezvoltase în ea – la fel de tenace ca un cancer – o ură o obseda în toate clipele vieţii ei şi fără de care nu mai putea trăi. Într-adevăr, ce-ar fi devenit ea dacă şi-ar fi pierdut speranţa că-şi va realiza într-o zi visul de răzbunare?

Şi iată că astăzi, după optsprezece ani, cortina se ridică înainte de primul act I Preludiul – într-un cuvânt perioada în care Chantal devenise treptat o tânără frumoasă – se terminase. Când îşi privea nepoata, Emilie arăta o profundă satisfacţie. Da,

Chantal era frumoasă – destul de frumoasă ca să-şi îndeplinească rolul în drama ce începea…

Şi, brusc, în timp ce luau acest prim mic dejun la „Hotel de Paris”, Emilie crezuse din nou că se află în faţa lui Alice. Ce asemănare! Chantal n-avea oare aceeaşi privire ca şi maică-sa, clară, pură, dreaptă? Expresia ei era cea a lui Alice. Buzele îi tremurau un pic.

— Te rog, mătuşă Emilie, spune-mi! murmurase fata. Pentru ce trebuie să ne ascundem? Mi-e frică, mătuşă Emilie.

Dar Emilie, după ce păruse pe punctul de a răspunde, părăsise brusc masa şi se îndreptase spre cămin.

Pentru Chantal nu mai era nicio îndoială că bătrâna, în faţa purităţii nepoatei sale, tocmai renutase să-i explice proiectele pe care le avea.

— Datoria ta e să-mi arăţi încredere, răspunsese Emilie cu un glas aspru. De altfel, pentru moment, nu mai am nimic să-ţi spun. Diseară vom cina în restaurant. Vei purta rochia gri plisată. Directorul mi-a spus că dineul va reuni toate personalităţile din Monte-Carlo. Vei avea astfel posibilitatea să zăreşti câteva celebrităţi. Apoi vom merge la cazino.

— Vom vedea oamenii cum joacă, mătuşă Emilie? întrebase Chantal împreunându-şi mâinile.

— Ne vom mulţumi să observăm mesele de joc. E un spectacol interesant să priveşti cum bărbaţi şi femei se comportă ca nişte imbecili.

— Jocul e deci o greşeală, mătuşă Emilie?

— O greşeală?… Ceea ce ne amuză sau ne interesează nu e niciodată o greşeală. Oamenii

care consideră jocul drept o greşeală sunt în general aceia care, complet lipsiţi de caracter, nu se pot împiedica.

Într-o zi, să risipească într-un ceas tot ceea ce posedă. Dar de ce consideri tu jocul drept o greşeală?

— O călugăriță de la mănăstire mi-a zis într-o zi că, dacă jocul îmbogăţeşte principatul Monaco şi serveşte, în mare parte, pentru a alina mizeria, nu înseamnă că nu trebuie să considerăm jocul drept o greşeală, fiindcă el încurajează iubirea de arginti.

— O asemenea idee nu se poate zămisli decât în capul unei nefericite închise între cei patru pereţi ai unei mănăstiri! ironizase Emilie. Te sfătuiesc, Chantal, să nu te inspiri, în conduita ta generală, din morala puţin cam îngustă a călugăritelor…

— Până acum, murmură cu calm Chantal, n-am cunoscut o alta…

— E adevărat, răspunsese Emilie cu o expresie de surpriză. Am vrut ca tu să fii crescută ca o doamnă, cum era mama ta. Ferma noastră era tare săracă şi, la moartea lui, bunicul meu ne-a lăsat aşa de puţini bani încât ar fi trebuit să mă sinucid muncind dacă aş fi vrut să continui să trăiesc în Bretania şi să-ţi plătesc pensiunea. De aceea, după plecarea ta la mănăstire, am plecat şi m-am stabilit la Paris.

— La Paris! Ai fost fericită acolo, mătuşă Emilie?

— Da, în felul meu. Dar am muncit din greu. Ş apoi, aveam în vedere un scop şi simţeam că mă

apropiam de el necontenit.

La rândul ei, Chantal se ridicase. Era mai scundă decât mătuşa sa.

— Mătuşă Emilie, întrebase ea cu voce joasă, eşti satisfăcută că mă ai lângă tine, nu-i aşa?

Era strigătul unui copil care vrea să fie ocrotit şi, mai ales, iubit. Dar Emilie, care, cu optsprezece ani înainte, ar fi fost sensibilă la această întrebare dacă i-ar fi fost adresată de Alice, nu arăta pentru Chantal afecţiunea pe care o consacrase surorii el dispărute.

— Bineînţeles, Chantal, răspunsese ea cu răceală. Sunt foarte satisfăcută să te am lângă mine şi încredinţată că o să fim fericite împreună. Acum vrei să mergi s-o cauţi pe Jeanne? Am să-i dau nişte instrucţii.

Cum va fi remarcat ea expresia decepţionată a nepoatei, ridulâmbufnat al buzelor ei şi vălul care, brusc, îi întunecase frumoşii ochi, de vreme ce nici nu-şi dăduse osteneala s-o privească în momentul în care fata ieşise din încăpere ca s-o caute pe Jeanne?

CAPĂTOLïIL 5

— üm impresia că întreaga societate din Monte Carlo şi-a dat întâlnire aici în seara asta, zise Lady Violette Featherstone, privind în jur.

În marea sufragerie de la „Hotel de Paris», mesele, într-adevăr, se umpleau atât de repede, încât şeful chelnerilor părea că nu mai ştie unde îi e capul.

— Alphonse îmi spunea chiar acum că Monte-Carlo n-a cunoscut niciodată un sezon atât de strălucitor, remarcă lordul Drayton, care era

aşezat de cealaltă parte a mesei. Beneficiile fiind destul de considerabile anul trecut, e uşor de închipuit ce poate fi anul ăsta! Am greşit că n-am cumpărat acţiuni acum cinci-şase ani…

— Iar acum e prea târziu I făcu Sir Robert cu un zâmbet.

— Pentru dumneata, Robert, răspunse Lord Drayton, nu-i o tragedie. Ce-ai fi făcut cu acest surplus de bani?

— Pot să răspund eu, fără nicio dificultate, la întrebarea aceasta, interveni Lady Violette. Robert ar fi cheltuit banii ăştia pentru mine, fireşte.

— Extravaganta nu poate avea o scuză mai bună, zise lordul Drayton cu o falsă galanterie.

Sir Robert luă lista cu meniul de la un ospătar care i-o întindea şi întrebă:

— Ei, ce-o să mâncăm? Pentru început; Violette, vrei caviar sau stridii?

— ţi las grija de a hotărî tu însuti, Robert, răspunse ea. Eu o să-i studiez pe vecinii noştri. E un spectacol ce mă amuză întotdeauna.

În acea seară, dineul de la „Hotel de Paris" fusese organizat pentru a onora o celebră cântăreaţă italiană de operă care urma să dea, pentru prima oară, un concert în cazino. E adevărat că la Monte Carlo orice motiv părea bun ca să unească, cât mai des posibil, o societate alcătuită întotdeauna din persoanele cele mai strălucitoare.

Astfel se face că se găseau în sufrageria de la „Hotel de Paris" baroni germani, doritori să uite războiul care, de curând, îi opusese Franţei; mari duci din Rusia, frumoşi, distinşi şi fabulos de

bogaţi; englezi, aparţinând unor foarte vechi familii, care ştiau să rămână rezervaţi şi distanti în ciuda veseliei atmosferei; rajahi hinduşi, sultani turci; nobili spanioli; bei algerieni; gentilomi francezi scânteietori în spirit şi în elegantă şi în sfârşit americani semeţi, ridicoli alături de femeile lor prost îmbrăcate, dar ale căror bogăţii puteau rivaliza cu cele ale marilor-duci din Rusia.

Erau artişti, jucători profesionişti, aventurieri, paraziţi şi femei, femei din toate clasele sociale, de toate genurile de frumuseţe, a căror simplă prezentă adăuga un farmec senzual acestei extraordinare reuniuni de personalităţi internaţionale.

Lady Violette avea impresia că nu mai văzuse niciodată o asemenea paradă de pietre preţioase. Erau tiare de diamante care străluceau ca nişte coroane regale, coliere de smaralde, de rubine şi de safire, şiraguri de perle, pondante cu acvamarin şi cu ameti-ste, brăţări de turcoaze şi de opal, broşe, cercei, diademe – unele mai splendide decât celelalte... Lady Violette scoase un mic oftat şi zise:

— Şi eu care credeam, până în seara asta, că smaraldele mele îmi fac cinste!

Lady Drayton privi colierul femeii şi cerceii care îi atârnau în urechiuşe.

— Pietrele dumitale sunt foarte frumoase, zise el.

— Fără îndoială, dar insignifiante alături de cele ale prinfesei.

Lordul Drayton se întoarse în direcţia pe care l-o Indica Lady Violette şi văzu, într-adevăr, o

prinţesă poloneză care etala o cascadă de smaralde. Diadema cu smaralde, colier cu smaralde, brăţări cu smaralde, inele cu smaralde, broşe cu smaralde…

— E imposibil să rivalizezi cu colecţia Ossinpol, spuse Sir Robert. Totuşi, sunt sigur, Violette, că prinţesa ar da cu plăcere tot ce are dacă al accepta să-ţi schimbi vârsta cu a ei.

Nimic nu era mai adevărat. Prinţesa Ossinpoi. În vârstă de mai bine, de cincizeci de ani, făcea tot posibilul ca să apară doar de douăzeci şi cinci. Era vopsită, machiată violent şi atât de strânsă în corset încât părea să aibă dificultăţi în respiraţie. Cât despre minunatele el smaralde, le-ar fi împărţit, fără îndoială, cu plăcere la cei din jurul ei dacă acest gest ar fi putut să-i redea puţin din tinereţea pierdută…

În revanşă, Lady Violette, la treizeci şi şase de ani, nu fusese niciodată atât de atrăgătoare. Fără să fie cu adevărat frumoasă, poseda un şarm şi o atracţie care acţionau asupra oamenilor ca un magnet şi îi făceau să-şi piardă capul – şi inima – când ea le adresa şi cel mai mic zâmbet. De la debutul ei în înalta societate, nu încetase să fie sărbătorită şi curtată, şi putuse, mulţumită indiferenţei mamei sale, să se smulgă din plictiseala vieţii îndurate în familia sa căsătorindu-se cu unul dintre primii bărbaţi care o ceruseră în căsătorie.

Încă de mic copil. Lady Violette dorea să trăiască din plin. Astăzi, la fel, voia o existentă ardentă şi frământată. Crescută în comitatul Lincoln, deoarece tatăl şi mama ei, deşi locuiau la

Londra, îşi ţineau copiii la tară, ea nu întârziase să se revolte împotriva guvernantei şi a egoismului ducelui şi ducesei, care susţineau despre copiii lor că, pentru fi fericiţi, n-au nevoie decât de un pat bun şi de trei mese pe zi.

Dar revolta sa rămăsese inoperantă până în ziua când, împlinind în sfârşit optsprezece ani, fusese dusă la Londra ca să cunoască lumea şi să fie prezentată la curte. Cum nu întâlnise niciodată decât bărbaţi în vârstă sau însuraţi, ea îl consideră pe Eric Featherstone, încă de la prima lor întrevedere, drept un veritabil don Juan. Atunci, înţelegând că, o dată trecută vara, va fi trimisă înapoi la tară până anul următor, acceptase să se mărite cu Eric, imaginându-şi cu sinceritate că era îndrăgostită de el.

Nu întârziase să-şi dea seama de eroarea ei. Dar, tânără şi bogată, se aruncase cu ardoare în viaţa mondenă. Era veselă şi atât de amuzantă, încât găsise chiar şi mijlocul de a se arăta simpatică fată de femei, în timp ce-i seducea pe bărbaţi. Apoi, după câţiva ani, începuse să-şi dorească alte distracţii cu totul noi…

Neavând din păcate copii, care să întărească legăturile fragile ce-o uneau cu soţul său, ea îşi dădea seama acum că Eric, dacă era agreabil şi binevoitor, era deopotrivă şi foarte plictisitor. Ce-l interesa pe el în viaţă? vânătoarea şi pescuitul, pe care le practica an de an împreună cu aceiaşi prieteni şi în aceleaşi locuri.

Mai mult, el avea un soi de oroare fată de schimbare, în timp ce tânăra lui sotie se temea mai presus de orice de monotonie. Violette avea

nevoie de stimulente. Trebuia să găsească fără încetare motive de a se entuziasma, de a se pasiona, de a lua parte la ceva. Tot ceea ce era comun îi inspira o plictiseală profundă. Mediul în care se vedea condamnată să trăiască va rămâne aşadar mereu acelaşi? Ea nu realiza că nervozitatea ei era datorată în mare parte faptului că poseda o Inteligentă vie şi deschisă, mult superioară celei a tuturor oamenilor pe care în frecventa.

— În acea vreme, femeile din înalta societate n-aveau nevoie să fie inteligente, şi exista chiar tendinţa de a le ocoli pe cele care aveau spirit. Aşa că Violette, superioară tuturor prietenelor sale, luă puţin câte puţin obiceiul de a se apropia de bărbaţi.

Ea descoperi curând în flirt plăcerea înflăcărată la care aspira. Încerca o senzaţie agreabilă de putere când ştia că un bărbat era sclavul ei şi că şi alţii, perspicace şi puternici în toate celelalte domenii, deveneau, când ea era în apropierea lor, la fel de timizi şi de stângaci ca nişte şcolari.

Se arătă din ce în ce mai autoritară, din ce în ce mai exigentă cu cei care o Iubeau, din simpla plăcere de a se asigura că până şi cele mai mici dorinţe ale ei erau împlinite. Apoi descoperi într-o bună zi că iubirea însăşi poate fi plictisitoare şi că îndrăgostiţii sunt uneori la fel de insuportabil ca şi marea masă a muritorilor. Atunci, căută noi relaţii, senzaţii noi.

De o sută de ori crezuse că a descoperit dragostea. De o sută de ori îşi dăduse seama că se

înşelase. Şi, în sfârşit, îl întâlnise pe Robert Stanford. Între cele două fiinţe atracţia fu reciprocă şi instantanee. Pe loc, Violette înţelesese că bărbatul acesta înalt, cu umeri largi, o să joace un rol important în viaţa ei, dar şi că tocmai îşi găsise un stăpân care nu se va lăsa aşa de uşor mânuit şi care; fără a fi niciodată cucerit, va şti să se comporte cel mai adesea ca un cuceritor.

Şi cum, pentru prima dată, era în prezenta unei persoane care îi inspira admiraţia, ea se trezi complet şi aproape ridicol îndrăgostită. Dar fu destul de inteligentă ca să nu arate acest lucru. Înţelesese deja că Robert Standford era foarte diferit de ea însăşi. El era imens de bogat. Nimic nu-i fusese refuzat vreodată. Nu trebuise niciodată decât să întindă mâna ca să ia… Atunci, luptând împotriva dorinţei ei celei mai profunde, se arătă greu de cucerit, ştiu de nenumărate ori să se ofere şi să se sustragă cu o măiestrie desăvârşită.

Ce bine arată! Câtă distincţie!” gândea ea privirv du-l printre genele lungi… El comandase masa şi, acum, alegea vinurile cu cea mai mare grijă; un vin de Spania la supă, un riesling de Alsacia la peşte, vin roşu de Burgundia la vânat şi, la sfârşit, şampanie.

Pivniţa de la „Hotel de Paris” era la fel de recunoscută ca şi bucătăria sa. Constructorul oraşului nu uitase că un om care a mâncat şi a băut bine pierde cu uşurinţă orice prudenţă şi nu ezită să-şi risipească banii la masa de joc.

— Şi acum, făcu Sir Robert întorcându-se către invitaţii săi, povestiti-mi ultimele bârfe. Am petrecut ziua la Nisa şi am impresia că revin dintr-

o altă lume…

— Nu văd ce-aş putea să-ţi povestesc, răspunse Lady Violette. Dar dumneata, Arthur, adăugă ea întorcându-se spre lordul Drayton, ai auzit ceva interesant?

— Nu, răspunse acesta clătinând din cap. M-am înscris la tir la porumbei pentru proba de mâine şi am observat, spre profunda mea tristele, că amatorii de pariuri n-au nicio încredere în mine. E o situaţie destul de umilitoare pentru un om care, până acum, se considera un bun fintaş.

— Bietul Arthur! strigă Lady Violette izbucnind în râs.

Dacă aş fi în locul dumitale, eu nu m-aş simţi umilită, ci furioasă, şi aş face orice să le demonstrez celor care pariază că au greşit neacordându-mi încredere.

— Totul e din vina blestemaţilor ăstora de trăgători austrieci, bombăni lordul Drayton. Ei sunt prea buni fată de mine…

— Asta e deci tot ce aveţi să-mi povesti? întrebă Sir Robert. Cum? Nimic nou? Nicio întâmplare senzaţională? Nicio…

Se oprise brusc în mijlocul întrebării şi privea spre fundu-i sălii. Lady Violette şi lordul Drayton, surprinşi de expresia lui, îi urmăriră direcţia privirii, cum proceda de altfel cea mai mare parte a celor care-l înconjurau. Două femei tocmai intraseră. Conduse de Alphonse, ele înaintau către o măsuţă decorată cu flori albe şi amplasată foarte aproape de perdeaua grea de mătase ce acoperea una dintre ferestre.

Ar fi fost imposibil să nu fii captivat de

spectacolul uimitor şi într-adevăr neaşteptat pe care ele îl produceau. Cea mai în vârstă mergea prima. Era înaltă şi distinsă. Traversa sala imensă cu atâta dezinvoltură de parcă ar fi fost singură în propriu-i salon. Era îmbrăcată într-o rochie de un roşu întunecat. O bonetă de catifea şi de dantelă veche îi ascundea pe jumătate părul cenuşiu.

Dar convivii îşi mutară îndată privirile asupra tinerel persoane care o urma. Aceasta, zveltă şi delicată, avea un chip cu un oval încântător şi ochi mari, umbroşi. Dar poate că nu faţa ei era cea care atrăgea atenţia în primul rând. Părul ei părea să capteze lumina candelabelor. Despărţit printr-o cărare mediană, el cobora în valuri dulci peste urechi şi se aduna în spate, într-un coc enorm. Şi toţi se întrebau cum poate un gât atât de gingaş să susţină acea masă de aur!

Era ceva fermecător şi pur la această fiinţă atât de tânără încă şi care, cu pas suplu, traversa sala în urma însoţitoarei sale. Faţa îi era la fel de palidă ca şi umerii larg descoperiţi. Cât despre rochia ei, la fel de surprinzătoare ca şi restul persoanei, era făcută, peste un jupon larg de mătase, din voal gri transparent, ale cărui volane şi pliseuri urcau spe mijlocul necunoscutei şi formau acolo, după ultima modă, o uşoară „turnură”.

Astfel îmbrăcată toată în gri, tânăra înainta asemenea unei fermecătoare fantome. Când se găsi în dreptul lui Sir Robert acesta îşi dădu seama că ea înlocuise florile pe care celelalte femei şi le înfigeau în păr, cu nişte bucăţi de catifea de cea (n-ai dulce culoare gri, în forma

frunzelor de arbori. Fără să privească nici la dreapta nici la stânga, ea îşi urmă drumul şi merse să se aşeze la masa unde însoţitoarea sa deja luase loc, în timp ce mai mulţi chelneri se puneau cu zel în serviciul lor.

Lady Violette scoase un mic suspin.

— Perlele ei, Robert! zise ea. Le-ai văzut?

Sir Robert avu impresia că vocea Lady-ei Violette îl aduce la realitate. Câteva clipe, fusese ca şi hipnotizat de chipul lui Chantal. Revăzuse mica şi fragila siluetă din lumina aurorei…

El singur, din toată această sală cunoştea surâsul. El singur ştia cu câtă graţie ridica ea capul închizând ochii pe jumătate, aşa încât genele îi păreau încă şi mai lungi şi mai umbroase pe fondul luminos al obrajilor. Totodată, îşi dădu numai decât seama că părul ei părea şi mai auriu deoarece era acoperit cu o glugă cenuşie, ca la prima lor întâlnire.

Auriu! Da, părul ei era auriu ca soarele pe care ea voise să-l admire cu orice preţ cum răsare din mare. Şi acum Sir Robert îşi spunea: „Lângă ea, toate celelalte femei par insignifiante. În simplitatea ei, în rochia ei gri, în puritatea umerilor ei albi este ceva care face să pălească totul, de la strălucirea tuturor pietrelor preţioase până la splendoarea totuşi de neegalat a acestei săli…

— Nu le-ai văzut, Robert? insistă Lady Violette.

Sir Robert îşi dădu seama atunci că încă nu răspunsese la întrebarea femeii. Făcu un efort să se smulgă din contemplarea lui Chantal şi să se

întoarcă spre vecina sa. „Cât pare de bătrâna! gândi el privind la Violette. „Cum îşi trădează vârsta I…”

— Perlele? făcu el cu o expresie de uimire. Eşti sigură că poartă aşa ceva?

— Oh! Robert, iată un răspuns cum numai bărbaţii pot să dea! Dar bineînţeles că poartă perle, şi ce perle! N-am mai văzut niciodată altele asemănătoare. Perle cenuşii.

— Te înşeli, Violette. Sunt reflexele rochiei, pe care tu le-ai luat drept perle.

Din nou, el se ihtoarse spre fundul sălii. Dar tânăra era prea departe de el ca să poată distinge altceva decât haloul părului ei auriu.

— Te asigur că poartă perie, reluă Violette. Le-ai văzut, nu-i aşa, Arthur?

— Lucrul de care sunt sigur, răspunse lordul Drayton, e că n-am văzut niciodată o făptură la fel de frumoasă. Şi tare aş vrea să ştiu cine este.

Făcu semn unui chelner să se apropie şi îi zise:

— Roagă-l pe Alphonse să vină să vorbim ceva.

— Prea bine, domnule.

Chelnerul se apropie cât de repede se putea de şeful lor.

Dar şi alte persoane trebuie să fi avut aceeaşi idee ca şi lordul Drayton, deoarece Alphonse, care ştia tot şi cunoştea pe toată lumea, era solicitat din toate părţile. Câteva minute mai târziu, el reuşi totuşi să se îndrepte spre masa lordului Drayton şi zise:

— Doriţi să-mi vorbiţi, domnule?

— Da, Alphonse, Cine e…

— Tânăra în gri?

— Fireşte! Ştii bine că nu există în seara asta aici nicio altă femeie interesantă în această sală I

— E înscrisă sub numele de Domnişoara Fantomă. Dar, dacă am înţeles bine, mătuşa ei, doamna care o însoţeşte, călătoreşte incognito.

— Incognito I Nu ţine, Alphonse I Hai, vreau un nume!

— Sunt dezolat, dar mi-e imposibil, astăzi, să vă lămuresc. E prima dată când le văd pe aceste două doamne la Monte Carlo.

— Cum? interveni Lady Violette. Dumneata, Alphonse, care ai fost peste tot, dumneata nu cunoşti Identitatea acestor două femei?

Alphonse, flatat, se înclină şi spuse:

— Sunteţi prea amabilă, doamnă. Dar, spre marele meu regret, nu pot să vă dau informaţii. Mulţi alţi clienţi tocmai mi-au pus aceeaşi întrebare ca şi dumneavoastră, fiindcă aceste două necunoscute şi mai ales cea mai tânără, au provocat o oarecare senzaţie.

— Ei bine, Robert, întrebă Lady Violette întorcându-se spre Sir Robert, trebuie că eşti satisfăcut. Sunt tare fericită că te găseşti şi dumneata cu noi astă-seară, fiindcă, dacă ţi-am fi povestit noi despre apariţia acestor două făpturi stranii, nu ne-ai fi crezut. Nu se întâmplă prea des ca două femei să reuşească să facă senzaţie la Monte-Carlo, nu-i aşa, Alphonse?

— Aşa e, doamnă. Şi totuşi, dacă mi-e permis să mă exprim astfel, avem anul acesta nenumărate femei frumoase.

În acel moment, un chelner se apropie de Alphonse şi îi vorbi la ureche.

— Du-te, Alphonse, făcu lordul Drayton, şi fii la fel de discret şi fată de ceilalţi cum ai fost fată de noi. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că m-ai decepţionat, pe mine, care te credeam infailibil!

— Sunt dezolat, că n-am putut să vă satisfac dorinţa, răspunse Alphonse.

Apoi se îndreptă cu pasul lui alunescos către persoanele care-l aşteptau.

— Perlele ei sunt cenuşii, reluă Lady Violette.

Lord Drayton îşi puse monoclul şi spuse, după ce o observase pe Chantal preţ de câteva secunde:

— Perle? Nu mi se pare că ar avea aşa ceva.

— Vrei să faci pariu cu mine? îl întrebă Lady Violette.

— Nu. răspunse el clătinând din cap. Competenta dumitale. În acest domeniu, e mult mai mare decât a mea. Ar fi, pentru dumneata, un bun câştigat prea uşor. Şi apoi, am obligaţii în primul rând la cazino. Am câştigat aseară o sumă frumuşică. E normal s-o pierd în seara asta. Deci, nu voi paria cu dumneata.

— Mergi la concert? îl întrebă Lady Violette.

— Nu, detest muzica.

— Robert şi cu mine ne vom face o scurtă apariţie pe-acolo. Spun „scurtă” fiindcă sopranele îmi provoacă migrenă. Nu vom întârzia deci să te reîntâlnim în sala de joc.

— Consider jocul mult mai alinător pentru nervi decât muzica, zise Lord Drayton.

Chantal însă nu era încă blazată.

Ea încercă o adevărată Impresie de extaz, când vocea cântăreţei italiene se ridică, înaltă şi clară, în minunata sală de concert.

De altfel, fiecare dintre cei aflaţi în strălucitoarea asistentă părea să-şi reţină răsuflarea.

Tânăra se crezu transportată într-o lume, o lume de culori şi sunete, o lume căreia nici nu-i bănuia existenta.

Şi totuşi, cu câtă plăcere le asculta, nu cu multă vreme în urmă, pe călugărite cum cântau în capela mănăstirii!

Dar atmosfera în care se afla scufundată dintr-odată era mult diferită de tot ce cunoscuse până atunci.

Costumele negre, rochiile somptuoase şi bijuterii-lescânteietoare, ferestrele largi deschise spre noaptea parfumată, acompaniamentul discret al marii orchestre şi acea voce magică, acea voce delicioasă care părea să-i pătrundă pe ascultători până în adâncul Inimii!…

CAPITOLUL 6

Când concertul se termină, Chantal rămase nemişcată în timp ce aplauzele izbucneau în jurul ei de peste tot.

În cele din urmă, întoarse către Emilie chipul răscolit de emoţie şi zise:

— Cât e de frumos, mătuşă Emilie I îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp, nu credeam că muzica poate fi atât de tulburătoare!…

Emilie îi aruncă o căutătură pătrunzătoare, „ia te uită! îşi zise, micuţa o fi aşadar sensibilă? Şi eu, care credeam că şapte ani de mănăstire i-au atenuat sensibilitatea! Dar nu! Uite-o emoţionată de câteva vocalize! Trebuie să fim cu băgare de seamă… cu băgare de seamă…

Îşi înăbuşi un căscat şi zise:

— Concertele suntân general aşa de obositoare. Ai să-ţi dai seama curând. De altfel, ai multe de învăţat, copila mea…

Vorbise atât de aspru încât Chantal îşi pierdu aproape pe loc expresia de extaz. Auditorii îşi părăseau fotoliile. Emilie se ridică, dar îi luă atât de mult timp să-şi aranjeze eşarfa de dantelă pe umeri, încât fu ultima care părăsi sala.

Cum Chantal o urma îndeaproape, ea îi zise:

— Acum o să mergem să aruncăm o privire în sala de jocuri.

— O, mătuşă Emilie, strigă fata, ce plăcere îmi faci! Mi-a fost teamă, o clipă, că ne vom întoarce direct la hotel.

— Am spus, nu uita, că vom arunca doar o privire în sala de jocuri, răspunse Emilie pe acelaşi ton aspru. Apoi se îndreptă spre o uşă cu vitraliu lângă care se găsea un groom în uniformă. Aproape în vârful picioarelor, atât era de emoţionată, Chantal o urmă în sală. Prima ei impresie fu de ameţeală. Sute de candelabre erau suspendate printre coloanele masive cu capiteluri aurite. Pe pereţi, numeroase tablouri reprezentau scene mitologice. Ici-colo, statui pe jumătate ascunse de palmieri…

Atmosfera era aproape tăcută. Nu se percepea altceva decât un murmur de voci, clinchetul monedelor de aur şi de argint şi zgomotul produs de o bilă mică rotindu-se într-o enormă roată de cupru şlefuit. Erau şapte mese de joc, acoperite cu catifea verde. La mesele rezervate pentru ruletă, crupierii, înarmaţi cu un soi de greble lungi,

repetau fără încetare, cu voce neutră:

— Doamnelor şi domnilor, faceţi jocurile!… Nimic nu mai merge… Doamnelor şi domnilor, faceţi jocurile!… Nimic nu mai merge…

În jurul fiecărei mese, jucătorii rămâneau impasibili.

Câştigau? Pierdeau? Ar fi fost cu neputinţă să-ţi dai seama, dacă nu erai initiat.

Emilie se opri, în sfârşit, în dreptul mesei celei mai îndepărtate. Timp de câteva clipe fu atentă la joc. Apoi, brusc, una dintre jucătoare se ridică şi se îndepărtă, după ce mai întâi adunase cele câteva piese de aur care-i mai rămăseseră.

Crupierul îi aruncă o privire Emiliei, care se găsea chiar în spatele scaunului gol. Aceasta păru să ezite, apoi, brusc, ca împinsă de o forţă mai puternică decât voinţa ei, se aşează la masă.

Întinse crupierului o bancnotă. În schimb, acesta îl dădu nişte piese de aur. Chantal, fascinată, privi cum mătuşa ei depune mai mulţi ludovici pe Impar. Emilie pierdu prima şi a doua oară: a treia, câştigă. Chantal fu gata să scoată o exclamaţie de bucurie, dar, de teamă să nu fie mustrată, rămase tăcută şi încordată în spatele scaunului mătuşii. O vecină a Emiliei se ridică. Foarte mică şi foarte bătrână, părea să aibă dificultăţi în a se ţine pe picioare. Instinctiv, Chantal întinse mâna ca s-o împiedice să cadă.

— Mulţumesc, draga mea, eşti foarte bună, făcu bătrâna doamnă într-o franceză ce trăda un accent străin. Permite-mi să te iau de braţ… Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta până la uşă, fiindcă nu mai văd prea bine.

Chantal îi oferi braţul şi îşi dădu seama, cu uimire, că ochii bătrânei doamne erau aproape orbiţi din cauza lacrimilor.

— Sunteţi tristă! spuse.

— Da, am pierdut totul. Mi-am pierdut toţi banii! Mereu e la fel. Pierd, pierd de fiecare dată când pun piciorul în sala asta.

— Dar e îngrozitor! strigă Chantal. Ce veţi face acum?

— O să mă întorc la mine acasă. Eşti tare bună că m-ai ajutat.

Tonul bătrânei era atât de jalnic, că Chantal simţi cum i se strânge inima. Privi mâna mică, uscată şi tremurândă, care se crispa de braţul ei şi îşi duse spre uşă tovarăşa, a cărei fată ridată era acum udă leoarcă de lacrimi.

— Dar nu vă pot lăsa să plecaţi în starea asta, doamnă! zise Chantal. Trebuie să fie îngrozitor să pierdeţi totul. Ce-o să faceţi?

Nici nu pusese bine întrebarea, că un valetân livrea, care se afla de cealaltă parte a uşii, se prezentă spunând:

— Caleaşca e trasăla scară, doamnă.

— Este aşadar cineva care să vă conducă acasă? întrebă Chantal, care, în nevinovăţia ei, crezuse că bătrâna va fi obligată să se întoarcă acasă pe jos.

— Da, răspunse doamna în vârstă. Dar trebuie să plec! Şi am pierdut tot! Ah! cât sunt de nenorocită!

— Vă rog, nu plângeţi! spuse Chantal tulburată.

Dar, deja, se apropia şi un al doilea valet.

— Mulţumesc, draga mea, mulţumesc, zise bătrâna doamnă. Ai fost foarte amabilă.

Ea prinse braţul valetului şi, cu ochii încă plini de lacrimi, se îndreptă către trăsura care o aştepta. O clipă, Chantal o privi cum se îndepărtează. Apoi o voce din spatele ei o făcu să tresară:

— Sper că nu plecaţi deja.

Chantal se întoarse cu o mişcare bruscă şi se pomeni nas în nas cu Sir Robert.

— Nu, răspunse ea, nu plec. Dar femeia aceasta sărmană… A pierdut tot! ce-am putea face ca să-i venim în ajutor?

— Să-i venim în ajutor? făcu Sir Robert zâmbind. Aţi greşit neliniştindu-vă din această pricină. E vorba de contesa Kisselev. E o obişnuită a cazinoului. Vine aici aproape în fiecare zi în lunile de iarnă. Joacă într-un mod atât de dezordonat, încât nepoţii ei nu-i mai dau decât când şi când câţiva ludovici. Şi, când îi pierde, nu-i mai rămâne decât să se întoarcă acasă.

— Dar plângea! strigă Chantal cu uimire.

— Plânge întotdeauna când pierde. Pot să vă asigur că e foarte bogată. Dar asta-i: nu poate rezista atracţiei cazinoului!

Chantal se porni pe râs.

— Cum a ştiut să mă păcălească! zise în cele din urmă. Mi s-a părut atât de nefericită, încât cu siguranţă

I-aş fi dat ceva bani… dacă aş fi avut. Ce bine că nu-i aveam!

— Pierduseră-ţi deja tot? întrebă Sir Robert.

În aceste moment, o trăsură se opri în faţa

uşii. Atunci Sir Robert o luă pe Chantal de braţ şi îi spuse cu un glas stăruitor:

— Veniţi, repede!

Ea se lăsă purtată într-un culoar lateral, care avea acces la o încăpere mică servind drept sală de lectură.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă.

— Pentru că nu voiam să fim thtrerupă. Doresc să vă vorbesc.

— Dar n-am dreptul să zăbovesc pe-aici! Trebuie să-mi întâlnesc din nou mătuşa. Ea tocmai s-a aşezat la joc.

— Atunci fiţi fericită. Nu se va gândi la dumneavoastră câteva momente de-acum încolo.

— Dacă ne vede împreună, mă va întreba cum am făcut cunoştinţă…

— Fiţi liniştită, nu ne va vedea împreună, răspunse Sir Robert. De altfel, n-am intenţia să vă reţin multă vreme. Spuneţi-mi doar dacă vă place aici.

— Da, îmi place, răspunse fata. Şi în seara asta, la masă, v-am văzut. Eraţi cu nişte prieteni. De fapt, toţi din sală erau înconjuraţi de prieteni. Eu m-am simţit un pic cam singură…

— Greşiţi fiind geloasă pe alţii, fiindcă în seara aceasta toţi – şi mai ales femeile – au fost geloşi pe dumneavoastră.

— Geloşi pe mine? făcu Chantal cu stupoare. Dar de ce. Doamne Sfinte?

— Pentru că sunteţi tânără şi frumoasă. Pe deasupra, femeile, firește, nu s-au putut stăpâni să vă invidieze colierul.

Chantal îşi duse mâna la gât. Perlele colierului

ei erau într-adevăr de un cenuşiu straniu, un cenuşiu transparent şi sidefat. Sir Robert nu mai văzuse niciodată altele asemănătoare…

— Ele îi aparţineau mamei, explică tânăra. Mătuşa Emilie mi le-a dat în seara asta şi m-a sfătuit să le port. E prima dată când mi se dă un obiect care i-a aparţinut mamei… Dar îmi pare rău că perlele acestea sunt cenuşii…

— Sunt magnifice! spuse Sir Robert. De altfel, n-am văzut niciodată vreun colier care să poată fi comparat cu acesta. Mama dumneavoastră trebuie să fie o femeie bogată dacă posedă asemenea bijuterii minunate.

— Na… Mama mea…

Un moment, Chantal ezită, apoi reluă:

— Nu-mi mai punefi întrebări. Mătuşa Emilie ar fi furioasă dacă ar şti… Şi acum trebuie să plec.

— Nu încă, zise Sir Robert. V-am destăinuit că, în seara asta, femeile erau toate geloase pe frumuseţea dumneavoastră. Nu v-ar plăcea să ştiţi şi ce-au gândit bărbaţii?

— Despre mine?

— Da, bineînţeles! Toţi bărbaţii prezenţi în sală au declarat, fie în cuvinte, fie prin expresia fetei lor, bă n-au mai văzut niciodată o fiinţă atât de frumoasă ca dumneavoastră.

Chantal îşi plecă genele lungi, apoi se întoarse pe călcâie.

— Nu, vă rog, nu plecaţi! făcu Sir Robert pe un ton rugător. V-am ofensat cumva?

— Am impresia că vă bateţi joc de mine, murmură Chantal.

— Vă jur că vă înşelaţi. Nu v-am spus decât

adevărul. Nu vă daţi seama, copilă naivă, că sunteţi foarte frumoasă?

Ea îşi ridică, în sfârşit, pleoapele.

— Nimeni nu mi-a spus asta niciodată, răspunse, cu obrajii dintr-odată împurpuraţi.

— Suntefl sigură? Deci n-atl mai întâlnit niciodată bărbaţi?

— Ba da, spuse Chantal cu un surâs maliţios”. În anii petrecuţi la mănăstire, mi s-a întâmplat să văd bărbaţi. Dar era vorba, în general, de preoţi în vârstă sau de părinţi şi fraţi ale colegelor care veneau când se dădeau premiile.

— Şi aceştia din urmă nu v-au spus niciodată că sunteţi frumoasă?

— Nu. De aceea sunt încredinţată că vă înşelaţi.

— Asta arată, dimpotrivă, că sunt un judecător mai bun decât ei în ale frumuseţii. Permitefl-mi deci să vă spun, Chantal: suntefl minunat de frumoasă.

Vorbise pe un ton foarte scăzut, cu o gravitate neaşteptată. Din nou, Chantal plecă ochii şi se îndreptă spre uşă zicând:

— Trebuie să plec. Nu, vă rog, nu mă mai reţinefl.

Dar el o ajunse dintr-un salt şi 11 luă mâna:

— Chantal, spuse el, promiteti-mi cel puţin că ne vom revedea.

— Nu pot să vă promit nimic. Nu înţelegeţi… Mătuşa Emilie, v-am spus deja, cred, ar fi furioasă dacă ar şti că am vorbit cu un necunoscut.

— De ce vă lăsaţi impresionată de mătuşa dumneavoastră?

— Dar îi datorez ascultare! E mătuşa mea şi… îmi inspiră, mărturisesc, o oarecare… teamă…

— Când veţi dori să mă vedeţi, ştiţi unde mă găsiţi, nu-i aşa? spuse Sir Robert.

Se înclină şi îi sărută mâna. Din nou, obrajii fetei se împurpurară, ochii i se măriră de surprindere, apoi ea se îndepărtă cu pas repede. Sir Robert n-o urmări. Câteva minute, cu capul plecat, străbătu în lung şi în lat mica sală de lectură.

Când ridică ochii, îl descoperi în prag pe lordul Drayton.

— Ce dracu’ faci aici, Robert? întrebă acesta. Te-am căutat peste tot. Hai, vino să bem ceva. Am pierdut o sumă frumuşică. Îmi voi mai încerca încă o dată norocul, dar mai târziu. Lady Violette a plecat?

— Da, răspunse Sir Robert. Ştii bine că muzica şi cântatul îi provoacă întotdeauna migrene.

— Mare păcat că n-am avut şi eu migrenă. N-aş fi pierdut cum tocmai am pierdut.

Lord Drayton îşi trase însoţitorul spre bar. Chantal, care se afla acum lângă mătuşa ei, îi văzu traversând sala… Cât e de înalt! îşi zise. Şi cât de diferit de ceilalţi bărbaţi!…

Apoi, invadată de un sentiment de culpabilitate, îşi concentra atenţia spre grămada de ludovici care creştea fără încetare dinaintea Emiliei.

Deodată, un bărbat veni să se aşeze lângă masă şi să privească jocul. Era tânăr, brunet, foarte frumos. Ochii lui aveau o expresie glumeaţă. După câteva clipe, plasă mai mulţi

ludovici pe numărul douăzeci şi unu.

— Nimic nu mai merge! declară crupierul.

Într-o tăcere impresionantă, bila de fildeş începu să se învârtă.

— Douăzeci şi unu, roşu şi impar! anunţă crupierul.

Tânărul surâse când crupierul împinse spre el suma considerabilă pe care tocmai o câştigase. Apoi aruncă crupierului cinci ludovici.

— Mulţumesc, domnule, spuse acestea. Aveţi noroc astă-seară.

— Am întotdeauna, răspunse tânărul.

Era în vocea lui, ca şi în atitudine, ceva ca o veselie irezistibilă. El se îndepărtă cu pas liniştit şi, dintr-odată, Chantal îşi dădu seama că nu fusese singura care-l privise. Emilie nu încetase, practic, nicio clipă să-l studieze. Brusc, ea îşi împinse alene scaunul şi chemă un groom.

— Cine-l domnul care tocmai a câştigat? întrebă.

— Alteţa Sa prinţul Nicolae, doamnă.

— Prinţul Nicolae, repetă Emilie cu voce scăzută.

— Da, doamnă.

Emilie strecură în poşetă ludovicii pe care îi câştigase şi se ridică.

— Vino, Chantal, zise ea pe un ton ce nu admitea replică.

Şi fata, uimită de această precipitare bruscă, o urmă cu docilitate.

CAPITOLUL 7

fibia din anul acesta, un pasaj acoperit făcea legătura dintre vila „Shalimar” şi vila „Mimoza”.

„Shalimar” fusese construită cu trei luni în urmă şi vândută, o dată terminată, rajahului din Jehanger. Construcţia aceasta enormă şi pretenţioasă, cu pereţi de-o albeaţă ce-ţi lua ochii, era situată în vârful colinei şi se bucura, din această cauză, de o vedere splendidă asupra oraşului şi a mării.

În acest an, vila „Mimoza” adăpostea pe o anume domnişoară Stella Style, înaltă, blondă, foarte decorativă, pe care rajahul o descoperise printre dansatoarele unui teatru din Londra şi de care se îndrăgostise lulea de când o văzuse apărând pe scenă cu părul despletit şi cu umerii goi.

Rajahul începuse imediat să-i facă curte după o metodă pe care o mai folosise de multe ori şi care se arătase întotdeauna eficace. Îi trimisese un coş gigantic cu orhidee pe care doi dintre servitorii lui îl depuseseră în cabina pe care Stella o împărţea cu o duzină de alte fete. Când aceasta îşi revenise din stupoare şi se apucase să examineze mai atent coşul, găsise înăuntru o brăţară de diamante şi un bileţel prin care rajahul o invita la un supeu.

— Iată o invitaţie care pică la tanc! zisese Catherine, sora Stellei.

Stellei îi convenise, fiindcă era întotdeauna de aceeaşi părere cu Catherine, dar se mai gândea totodată că nu era nevoie să pună astfel accentul pe faptul că admiratorii ei deveneau din ce în ce mai puţin numeroşi şi că-i era din ce în ce mai greu să-i ţină pe lângă ea.

Această situaţie, aşa cum lordul Drayton o

făcuse de mai multe ori să remarce, era datorată în întregime lenei sale, fiindcă, la douăzeci şi şapte de ani, Stella era la fel de frumoasă cum fusese şi la şaptesprezece. Tenul ei alb-trandafiriu, dacă nu era de o originalitate remarcabilă, la Londra, exercita asupra străinilor o atracţie aproape irezistibilă. Trupul, puţin cam greoi-dar moda tindea să dea întâietate femeilor trupeşe – avea proporţii perfecte. Cât despre păr, dacă el îşi datora strălucirea unuia dintre cei mai iscusiţi coafori de pe Wardour Street, poseda totuşi o lungime şi o abundentă care constituiau cel mai sigur atu al tinerei femei pe lângă directorii teatrelor londoneze.

Dar asta era: Stella era leneşă. Catherine n reproşa asta de douăzeci de ori pe zi. Uneori avea poftă să-i dea palme ca s-o trezească, s-o împiedice să mai surădă ca răspuns la batjocuri, s-o lecuiască de indiferenţa cu care afla că vreunul dintre admiratorii ei se lăsase sedus de vreo rivală…

Catherine îl ţinea gospodăria, o obliga să se îmbrace elegant, o constrângea să converseze cu accent distins şi să accepte invitaţiile. Tot Catherine o instruia pentru întâlnirile cu admiratorii. Şi tot Catherine răspundea la scrisori, mulţumea pentru florile trimise, făcea o triere judicioasă între bogaţi şi săraci, între nobili şi oameni de rând.

De mult, Catherine ştia că era inutil s-o certe pe Stella, dar nu putea să se împiedice s-o facă. Din clipa în care cele două surori se trezeau şi până când intrau în pat, Catherine, asemeni unui

micuţ foxterier, lătra la Stella. Dar aceasta părea insensibilă la orice dojană.

Apariţia rajahului din Jehanger era aşadar un noroc fără precedent. De câteva ori, Stella părea într-adevăr urmărită de nenoroc. Spectacolul de la „Gaiety Theatre”, în care ar fi putut da o întrebuinţare rezonabilă preţioaselor ei daruri fizice, nu ţinuse mai mult de patru săptămâni. Apoi reuşise să se angajeze ca dansatoare la Daly’s. Dar, câteva zile mai târziu, se îmbolnăvise atât de serios, încât Catherine o silise să nu iasă din cameră.

Dar boala avusese drept rezultat c-o făcuse pe tânăra dansatoare poate mai frumoasă ca înainte, făcând-o să piardă ceva din plinătatea formelor. Catherine nu putea să-i mai reproşeze înfăţişarea de „vacă prea grasă”. Cu chipul mai puţin rotund şi cu talia mai subţire? Stella putea exercita asupra anumitor bărbaţi o atracţie mai sigură.

Fără îndoială că aşa judecase şi rajahul... Şi Catherine, acum, considera drept o minune că a fost brusc transportată în paradisul de la Monte-Carlo după ce trăise atâta timp în mizeria şi în ceţurile Londrei...

În această zi, Catherine se apropiase de fereastra salonului şi silueta ei diformă se profila pe fondul albastru al cerului.

— E nebun după tine! zise ea deodată.

Stella, culcată pe divan, cu un roman cu copertă galbenă şi o cutie cu bomboane de ciocolată la îndemână, nu răspunsese. Câteva clipe mai târziu, Catherine se întoarse şi întrebă:

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

Stella ridică ochii din carte şi, cu un gest maşinal, scufundă mâna în minunata cutie cu bomboane împodobite cu câte o violetă glosată în zahăr. Era foarte frumoasă în rochia de satin roz pe care rajahul i-o cumpărase de la Paris. Rochia aceasta îi sporea albeaţa pielii şi reflexéle albăstrii ale ochilor. Îi accentua şi curbele trupului care, după numai o săptămână de şedere la vilă, păreau deja mai pronunţate, mai pline.

— Încetează să mănânci ciocolată, Stella, şi ascultă-mă! porunci Catherine. Dacă vei continua să te îndopi cu dulciuri, ai să devii grasă ca o bivoliţă. Aici, mâncarea e prea scumpă pentru tine I

— Mie mi se pare delicioasă, răspunse Stella şi îl consider pe François drept un tip formidabil!

— Dar vorbeşte prea mult! i-o întoarse Catherine care, ca şi Stella, îşi dăduse imediat seama că François, bucătarul şef, era o sursă inepuizabilă de informaţii despre toate persoanele care trăiau la Monte-Carlo.

— Dacă-i aşa, răspunse Stella râzând, te sfătuiesc să profiţi rapid de situaţie, să te bucuri de luxul de care suntem înconjurate şi să mănânci până-ţi, astâmperi fqamea. Ştii, Catherine, câte femei au petrecut înaintea mea în vila asta?

— Nu ştiu nimic şi nici nu-mi pasă!

— Ei bine, intreabă-l pe François. El m-a asigurat că rajahul se descotoroseşte foarte repede de femei!

— Stella, ai să te hotărăşti să mă asculţi? întrebă Catherine cu calm.

— Dă-i drumul. Sunt numai urechi, răspunse

Stella luând altă bomboană.

— Rqjahul reprezintă şansa noastră. Singura noastră şansă şi poate şi ultima.

— Ce fel de şansă? întrebă Stella cu gura plină.

— Te rog, Stella, exclamă Catherine, fii inteligentă pentru prima dată în viaţa ta! Rajahul ar fi încântat ca tu să-ţi exprimi unele dorinţe. Te arăţi atât de stupidă de fiecare dată când un bărbat e îndrăgostit de tine I Rajahul, dacă ar putea, ţi-ar da şi luna de pe cer, sunt sigură. Şi ce – ai făcut tu până acum? Stai în odaia asta, cu un surâs prostesc pe buze. În vreme ce bărbatul ăsta, numai ca să te ştie fericită, e în stare să-ţi ofere toate rubinele şi toate smaraldele din lume!

— Mi-e cam ruşine să cer într-una… murmură Stella.

— Într-una! strigă Catherine. Dar omul ăsta e putred de bogat! în India, palatele lui sunt împodobite cu diamante şi perie, cu aur şi fildeş! Eşti într-adevăr prea proastă, Stella! Cu prinţii ăştia hinduşi n-ai cum să fii niciodată prea costisitoare. Chiar dacă rajahul tău te-ar acoperi cu diamante din cap până-n picioare, crezi că poate contul lui din bancă va suferi cu ceva? Dacă vei continua să te arăti la fel de mărginită, ai să mă înnebuneşti!

— Foarte bine, Catherine, voi face tot ce voi putea, răspunse Stella fără convingere.

Încă tremurând toată de mânie, Catherine se îndreptă iarăşi spre fereastră. Deodată, scoase o exclamaţie.

— Ascultă, Stella, zise a, mi-a venit o idee.

Văzând că Stella se cufundase la loc în romanul ei, Catherine, furioasă, se aruncă asupra ei şi îi smulse carteqdin mâini.

— Ascultă-mă! repetă ea.

— Te rog, Catherine, nu fi aşa de aspră! zise Stella, ţi-am promis că voi face tot ce pot.

— Asta nu-mi ajunge… Da, mi-a venit o idee. Ai auzit desigur vorbindu-se de fata aceea îmbrăcată în gri şi care are nişte perle atât de frumoase?

— Fantoma?

— Da. François mi-a zis că întregul Monte-Carlo n-are ochi decât pentru ea.

— Nu sunt surprinsă, făcu Stella. E încântătoare, şi atât de diferită de alte femei! Sigur, perlele îi sporesc frumuseţea; dar ea mai are în plus şi ceva foarte… foarte personal… Nu pot să-ţi explic.

— Perlele ei sunt aşa de frumoase precum ne asigură François?

— N-aş şti să spun, răspunse Stella. Sunt de un cenuşiu care le face să pară cam terne alături de diamante. Totuşi, rajahul pretinde că n-a văzut niciodată ceva asemănător, i-am spus că ale lui sunt mult mai frumoase…

— Trebuie să fii nătângă! mormăi Catherine.

— Dar de ce? îţi jur că s-a arătat satisfăcut de complimentul ăsta.

— Perlele pe care le poartă el, o lămuri Catherine, o ştii, i-au fost dăruite de mama lui. Deci nu le poate dărui. Dar de ce nu i-ai cere, de pildă, să ţi le cumpere pe cele ale fetei?

— Să-i cer să mi le cumpere?… Dar mie nu-mi

plac perlele, Catherine! Pe deasupra, nu văd de ce fata asta ar dori să le vândă.

— Stella! Stella! Vrei să înnebunesc? Aşadar, nu înţelegi nimic? Dacă ai obţine de la rajah un cadou de asemenea valoare, am fi la adăpost pentru tot restul zilelor noastre. François mi-a zis că perlele despre care vorbim ar fi de ajuns pentru a răscumpăra cu ele şi un rege!

— François, cum ai spus tu însăţi chiar ceva mai devreme., vorbeşte vrute şi nevrute.

— Insist ca tu să-i ceri rajahului să-ţi ofere perlele astea! Ce contează dacă-ţi plac sau nu! Când vom părăsi Monte-Carlo, nu le vei mai purta, asta-i tot. Le vom vinde şi vom fi bogate până la sfârşitul vieţii.

— Şi dacă refuză?

— De ce-ar refuza? E îndrăgostit de tine şi va fi foarte fericit să şi-o arate. Provoacă-l. Spune-i că nu-i destul de bogat ca să-ţi ofere perlele alea, sau măcar că nu va reuşi să aranjeze să-i fie vândute. Procedeul ăsta e excelent, ai să vezi! Şi, când vei fi căpătat satisfacţia asta, poate foarte bine să ne dea pe uşă afară, dacă-i convine. Nici nu ne va păsa!

— Pricep planul tău, Catherine, făcu Stella cu un mic oftat. Dar e foarte, foarte greu… Nu voi avea niciodată curajul să cer un cadou aşa de somptuos. N-ai putea s-o faci tu în locul meu? N-ai putea să-i zici că perlele alea mi-ar face plăcere… Pentru ziua mea de naştere… Da, pentru ziua mea de naştere! Va fi un foarte bun pretext!

— Şi tu crezi că eu sunt destul de atrăgătoare ca să-i smulg o asemenea promisiune! făcu

Catherine pe un ton sarcastic. Nu fi proastă, Stella! Ştii bine că în anumite momente... el nu-ţi poate refuza nimic, dacă te arăţi... abilă... O dată în viaţă, fii inteligentă! Jură-mi că vei face cât se poate de bine!

— O să încerc, Catherine... Ce ţi-a zis François cu privire la fata aia?

— Mi-a zis că toată luma caută să-i cunoască identitatea. Dar mătuşă-sa – sau femeia care pretinde că-i e mătuşă – o păzeşte straşnic. De unde vin aceste două misterioase necunoscute? Cine sunt ele? Nimeni nu ştie nimic. Nici Alphonse, şeful personalului de la „Hotel de Paris”, nu e mai bine informat decât noi.

— E într-adevăr frumoasă fata asta, murmură Stella cu glas visător.

— N-ai să-mi spui că e prea frumoasă pentru ca tu să-ţi permiţi să doreşti ceea ce posedă ea, Stella! Te cunosc! Eşti în stare să cauţi să mă înduioşezi cu privire la soarta ei. Te văd foarte bine acum, mâine-poimâine, ai să-mi zici: „Biata de ea!... Perlele sunt tot ce are...”

— Ai o părere tare proastă despre mine, Catherine! făcu Stella râzând.

— Care va să zică, acum observi asta pentru prima dată? întrebă Catherine.

Cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere închizând cu violentă uşa în urma ei.

Stella se întinse cu voluptate: „De ce şi-o fi băgat ea aşa ceva în cap? De ce o nelinişteşte mereu viitorul? E adevărat că a avut o copilărie atât de nefericită!”

Stella nu uitase că tatăl şi mama lor se

arătaseră întotedauna foarte duri cu Catherine. Un cuplu de acrobaţi, foarte frumoşi amândoi şi aproape celebri... Apoi femeia suferise o căzătură, fără îndoială deoarece era deja prea grea... Şi Catherine se născuse cu trei luni mai înainte de vreme, slabă şi diformă. În mijlocul atleţilor împreună cu care trăiau, părinţii se crezuseră dezonoraţi că au procreat un copil anormal.

Abia naşterea Stellei, doi ani mai târziu, le redase mândria.

Stella fusese un copil sănătos şi zdravăn, iubit şi răsfăţat de toată lumea. Însă Catherine, în loc să se arate geloasă, începuse să-şi considere sora ca pe bunul ei, ca pe un lucru de-al ei. Stella îi aparţinea.

Când Stella făcea vreo greşeală, Catherine era cea care lua greşeala pe seama ei. Când Stella era mustrată, Catherine o apăra cu ghearele şi cu din ţii. Stella accepta protecţia Catherine! cu zâmbetul cu care primea cadourile cu care era copleşită într-una...

După ce se mai întinse o dată, dădu să se cufunde din nou în lectura romanului, când uşa se deschise. Crezând că sora sa revenea cu insistenta ei, Stella întoarse capul şi îşi dădu seama cu surprindere că rajahul se aţinea în prag.

— Bine ai venit! spuse ea cu o voce plină de farmec.

El traversă încăperea cu iuţeală, se apropie de divan, luă mâna tinerei fete şi o acoperi cu sărutări.

— Tocmai am făcut o plimbare călare, spuse, Iartă-mă că n-am venit să te văd mai devreme!

— Eşti foarte elegant în ţinuta asta de călăreţ! zise ea pe un ton măgulitor.

Rajahul era un omuleţ pirpiriu, al cărui cap abia atingea umărul Steilei. Totuşi, era puternic şi musculos, în ciuda unei vieţi luxoase şi a exceselor de toate felurile.

Câteva clipe, o cântări pe Stella cu o privire strălucitoare, apoi întrebă.

— Ţi-ar, plăcea, în după-amiaza asta, să mergem la tir la porumbei?

— Dacă vrei, răspunse Stella. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că împuşcăturile îmi provoacă migrenă.

— Atunci putem merge să facem o plimbare cu trăsura, sau putem chiar rămâne aici.

Pronunţase ultimele cuvinte cu o intonaţie înflăcărată.

— Cum vrei, răspunse Stella cu voce leneşă.

— Dar eu vreau, dimpotrivă, ca tu să-ţi exprimi dorinţele! strigă el cu însufleţire. Plăcerea mea cea mai mare e să te fac fericită. În ce mă priveşte, îmi e suficient să fiu cu tine. Eşti foarte frumoasă azi…

— Mulţumită rochiei pe care mi-ai dăruit-o, răspunse Stella. A sosit azi dimineaţă de la Paris. Tfi place? Să mă ridic, ca s-o vezi mai bine.

Cum ea schiţă o mişcare să se ridice, rajahulâi puse mâna pe umăr:

— Nu, rămâi culcată. Eşti minunată aşa. Mă faci să mă gândesc la o zeiţă culcată pe un nor.

— Sunt fericită că norul ăsta e destul de solid ca să mă susţină! făcu ea râzând.

— Nu, nu! Nu râde! Eşti foarte frumoasă. Sunt

îndrăgostit nebuneşte de tine. Mă întreb chiar dacă am fost vreodată îndrăgostit atât de profund! …

Stella, satisfăcută că dăruia atâta plăcere unui bărbat pe care-l cunoştea aşa de puţin, zâmbi dulce. Apoi îşi aminti de Catherine… Deci, după ce-şi căută cuvintele, zise:

— De vreme ce mă iubeşti… profund, eşti în stare să mi-o dovedeşti?

Brusc, rajahul îşi schimbă expresia. Dar, după ce-şi cufundă privirile în ochii femeii şi contemplă câteva clipe buzele ei roşii, răspunse cu naturaleţe:

— Sunt gata să-ţi dovedesc dragostea mea prin mijlocul pe care-l vei alege.

— E vorba de un lucru atât de delicat, încât nu cred că vei fi capabil să-l realizezi, reluă ea, amintindu-şi de sfaturile pe care i le dăduse soră-sa.

— Rutine sunt lucrurile pe care eu nu le pot realiza, răspunse rajahul, nu fără o anumită vanitate.

— Ei bine, iată: crezi că fl-ar fi posibil să cumperi perlele cenuşii ce aparţin fetei pe care toată lumea din Monte-Carlo o numeşte „Fantoma”?

Stella fu ea însăşi stupefiată de îndrăzneala de care tocmai dăduse dovadă. Acceptase întotdeauna fără dificultate cadourile. Dar să ceară un obiect de o valoare atât de mare, cum erau perlele acestea!… Deşi nimeni nu-i insuflase niciodată măcar cele mai mărunte elemente de morală, se simţea cam ruşinată…

EIE atât de bun, atât de generos! gândea. Şi deja mi-a dăruit atâtea!” De aceea, – pentru prima dată poate de când îl cunoştea, ea îşi deschise spontan braţele şi îl prinse cu afecţiune pe după gât.

— Dacă e o cerere prea dificilă, să nu mai vorbim de ea, murmură încet, de parcă i-ar fi fost frică să n-o audă Catherine.

La rândul său, rajahul o strânse cu ardoare la piept şi răspunse

— Vei avea tot ceea ce vei putea să-ţi doreşti. Da, tot. N-am văzut niciodată femeie mai frumoasă decât tine! Vei avea acele perle, oricare ar fi preţul lor!…

Seara, când se îmbrăcă pentru cină, rajahul îşi aminti promisiunea pe care i-o făcuse Stellei. El trimise după unul din aghiotanţii săi. Acesta nu întârzie să apară

— M-aş bucura dacă mi-ai spune ce ştii despre această fată despre care vorbeşte toată lumea, ceru rajahul.

— Domnişoara Fantomă?

— Da.

— Nu ştiu mare lucru în privinţa aceasta. Alteţa Voastră. Ca şi toată lumea, de altfel.

— Adevărat… Există, totuşi, în toată întâmplarea un amănunt care mă deranjează: mi se pare că am mai văzut-o pe însoţitoare, persoana aceea în vârstă care-şi zice doamna Secret. Nu uita că, dacă n-am memoria numelor, rar uit figura cuiva. Am mai întâlnit-o pe femeia asta undeva, sunt absolut sigur. Dar când? Unde? Nu-mi amintesc. Totuşi, memoria nu mă trădează prea

des.

— E adevărat. Alteţa Voastră are o memorie uimitoare.

— Aşteptând să-mi reamintesc acest lucru, te însărcinez să anchetezi direct asupra mijloacelor financiare reale ale acestei fete şi ale mătuşii sale. Directorul de la „Hotel de Paris” e prietenul meu. Du-te să-l vezi din partea mea.

— Alteta Voastră poate fi încredinţată că voi face tot ce se poate. Dacă directorul hotelului nu mă poate ajuta, mă voi adresa unui anume Dulton şi, prin el, voi afla tot ce vreau. Numai că el va pretinde o, oarecare-răsplată.

— Sunt gata să plătesc orice sumă

— Foarte bine, Alteta Voastră, răspunse aghiotantul, care, după ce se înclină, se îndreptă spre uşă

Rajahul se privi în oglindă pentru o ultimă oară în seara aceasta purta, în fruntea turbanului, un rubin enorm şi, de jurânprejurul capului, diamante şi alte pietre preţioase a căror strălucire contrasta straniu cu severitate hainelor negre.

Valiza mare din piele care conţinea toate bijuteriile lui era aşezată pe măsuţa de toaletă. Doi oameni, însărcinaţi să vegheze asupra acestei comori şi gata să moară ca s-o apere, se aflau într-un colţ al încăperii.

Rajahul aruncă o privire în valiză şi luă un inel cu rubin pe care şi-l puse pe inelarul stâng. Apoi mai luă şi un safir de o mare frumuseţe, care, prin culoarea lui, îi amintea de ochii Stellei. Câteva clipe întoarse safirul între degete, apoi îl puse la loc în valiză gândind. „Ea vrea perle. Ei bine! îi voi

dărui acele perle... Perlele domnişoarei Fantomă..."

Desigur, nu ignora faptul că această fantezie a Stellei îl va costa scump. Daf pentru el era în primul rând o chestiune de amor propriu. Gata acum pentru masa de seacă, părăsi camera şi coborî scara largă ce ducea în holul de la intrare. În faţa peronului, trăsura aştepta. Servitori înveşmântaţi în roşu şi în alb, deschiseră portiera şi îşi ajutară stăpânul să se instaleze pe banchetă. Apoi valetul săltă pe capră, lângă vizitiu şi vehiculul se porni în trapul cailor pe aleea care unea vila „Mimoza" cu drumul.

Stella era aşezată lângă rajah. Era, în această seară, mai frumoasă cu niciodată, într-o rochie de crep verde îmbogăţită cu dantele şi funde din satin roz-pal. Părul, coafat într-o duzină de bucle mari reunite pe gât, era prins cu o coroană de trandafiri înstelaţi cu mici pietre preţioase.

Parfumufj De care rajahul i-l oferise în acea după-amiază era puternic, aproape ameţitor. Când portiera fu închisă, hindusul duse mâna femeii la buze.

— Unde mergem să cinăm? îl întrebă Stella. Mi-e o foame de lup.

— Şi mie mi-e foame... foame de tine, Stella!

Apoi, după un moment de tăcere, adăugă»

— Am reţinut o masă ta, Motel de Paris".

— Asta îmi face plăcere, fiindcă am luat un dejun minunat acolo alaltăieri!

— M-am gândit mai ales că vom avea poate ocazia s-o vedem pe fata cu perlele.

— Fantoma! strigă Stella. Toată lumea îi spune

aşa.

— Cine ţi-a spus asta?

— François, răspunse Stella cu simplitate.

— Care François?

— Bucătarul tău şef!

Rajahul izbucni în râs.

— Aşa, bucătarul meu şef flecăreşte cu tine!

— Vine să mă vadă dimineaţa, îi explică Stella, ca să mă întrebe ce doresc să mănânc în timpul zilei. Dar nu-mi vorbeşte numai de mâncare. Îmi vorbeşte şi despre oamenii din Monte-Carlo.

— Dacă înţeleg bine, întrebă rajahul, François e cel care ţi-a trezit pofta să ai perlele Fantomei?

— Nu, e...

Stella se opri brusc. Tocmai îşi dăduse seama că era probabil periculos să-i dezvăluie rajahului identitatea persoanei care-i dăduse ideea aceasta.

El n-o iubea pe Catherine. Nu spusese el că femeile şi bărbaţii cocoşaţi aduc nenoroc în casele în care trăiesc? „Nu, gândi Stella, ar fi nepotrivit să-i vorbesc în momentul ăsta despre soră-mea. Cu atât mai mult cu cât el e în seara asta într-o dispoziţie foarte bună şi e gata, pare-se, să-mi cumpere perlele Fantomei”.

Ca să-l facă să uite de gafa ei, îşi puse capul pe umărul tovarăşului şi întrebă:

— De ce te arăţi atât de bun cu mine?

— E într-adevăr nevoie să răspund la întrebarea asta? murmură el cu o privire scânteind de dorinţă.

CAPITOLUL 8

Chantal intră în capela Sfintei Dévote şi îngenunche. Interiorul era umbros, din cauza

penumbrei din viroaga unde fusese construită micuţa capelă. Vitraliile nu lăsau să pătrundă decât câteva raze de lumină. Trei licăriri tremurânde străpungeau această semiobscuritate: cele ale lumânărilor aşezate de fiecare parte a altarului şi cea a candelei din sanctuar.

Deşi fusese ziua prăznuirii sfântului Iosif, doar o duzină de credincioşi venise să asiste la slujbă, şi Chantal, în timp ce murmura rugăciunile pe care le învăţase de la călugărite, îşi aminti deodată că Sir Robert îi spusese:

— Nu trebuie să ai prea multe lucruri sfinte la Monte-Carlo…

Încă mai auzea glasul lui ironic. Îi revedea ochii cenuşii şi zâmbitori. „E foarte frumos, gândi fata. Dar cum se face că, de la întâlnirea noastră în zori, în grădina aceea, nu pot să meditez la Sfânta Dévote fără să mă gândesc şi la el? Când mi-o închipui pe sfântă traversând Mediterana, imaginea lui Sir Robert îmi apare şi ea imediat în minte. Nu pot să-i cer mătuşii Emilie permisiunea să asist la prima liturghie, nici să mă plimb de la Monaco la Monte-Carlo fără a avea impresia că-l văd pe Sir Robert lângă mine sau venind pe drum, în întâmpinarea mea…”

Ea îl observa practic seară de seară, dar de la distanţă. Aşa cum conveniseră la prima lor întâlnire, în public lăsau să se înţeleagă că nu se cunosc. Sir Robert era mereu împreună cu aceeaşi femeie, cea căreia lumea îi spunea Lady Violette şi care avea un foarte frumos păr castaniu. „E atrăgătoare, îşi zicea Chantal. Şi, cu toate astea, nu mai e foarte tânără. E adevărat că eu mă înşel

adesea în această privinţă. Am tendinţa să consider femeile mai bătrâne decât sunt în realitate…”

Totuşi, în privinţa lui Lady Violette avea impresia că nu se înşală fiindcă, deşi englezoaica era elegant îmbrăcată şi destul de seducătoare ca să reţină atenţia tuturor bărbaţilor care se apropiau de ea, în unele momente era trădată de ţinuta ei, de ridurile de pe gât, de bărbia uscată, de licărirea de oboseală ce îi apărea în ochi.

Când intra în sufrageria de la „Hotel de Paris”, Chantal nu se putea opri să nu arunce o privire spre masa pe care o ocupau, aproape în fiecare zi. Sir Robert şi Lady Violette. Când era la cazino cu mătuşa, ştia că dintre toate persoanele prezente în jurul meselor de joc, una singură o interesa.

Şi cu ochii legaţi ar fi putut să spună precis în ce moment intra Sir Robert în sală. El avea atâta personalitate încât părea să se deosebească şi de personajele cele mai de vază.

Tânăra, obişnuită acum cu aristocraţi de toate naţionalităţile, gândea totuşi că bărbaţii cei mai frumoşi şi cei mai distinşi erau lipsiţi de caracter. Pe când Sir Robert! Pe chipul lui era ceva nobil, voluntar şi puternic. Când râdea, aşa cum făcea adesea când se afla împreună cu Lady Violette, părea tânăr. Dar, când reflecta la ceva, avea o expresie gravă, aproape matură.

fericit? se întreba Chantal. Dar sunt nebună! Să punem stavilă închipuirii. Şi apoi, mătuşa Emilie ar fi furioasă dacă ar şti că eu mă gândesc frecvent la Sir Robert…”

Terminându-şi rugăciunea, se îndreptă spre

ieşire. Jeanne era aşezată pe o bancă, aproape de uşă. La rândul ei, se ridică şi ea şi, în urma fetei, traversă pridvorul. O clipă, Chantal fu ca şi orbită de lumina de afară. Apoi îşi dădu seama că cineva înainta în direcţia ei şi observă o trăsură descoperită care aştepta în drum lui oare putea să-i aparţină această trăsură? Dar deja prinţul Nicolae se oprise înaintea fetei, îi sărutase mâna şi îi zise

— Mătuşa dumneavoastră m-a sfătuit să vin să vă caut aici, domnişoară. Vreţi să-mi permiteţi să vă iau la o plimbare înainte de a vă duce la hotel?

— Sunteţi foarte amabil, răspunse Chantal cu o voce înceată şi emoţionată.

Apoi ridică ochii şi-l măsură pe tânărul care o privea surâzând Atunci, jenată, întoarse capul spre trăsură. Caii, negri ca smoala şi fremătând de nerăbdare, erau superbi.

— Ei bine! poftiţi, domnişoară, reluă prinţul pe un ton curtenitor, dar ferm.

În clipa aceea, Chantal pricepu că el nu se îndoise nicio secundă de încuviinţarea ei. Şi, cu toate acestea, cum ar mai fi vrut să se plimbe doar cu Jeanne şi să umble prin soare cu senzaţia aceasta de bunăstare şi de pace interioară pe care o încerca întotdeauna după ce se ruga! „Dar, îşi zise ea cu un fel de teamă, s-a pregătit un alt program pentru mine”.

Totuşi, ea avea pentru prinţ o oarecare simpatie, deşi el, se arătă uneori de-o impetuozitate aproape neliniştitoare. Ceea ce o tulbura era atitudinea mătuşii ei faţă de acest tânăr. De mai multe ori îşi spusese: „E absolut

sigur că mătuşa Emilie are nişte planuri şi că prinţul Nicolae trebuie să joace în ele un rol de primă importanţă…”

Şi, de câteva zile, acest plan, pe care încă nu-l desluşea cu claritate, îi inspira o anume teamă amestecată cu suspiciune. De ce mătuşa îi dădea, de pildă, instrucţii atât de bizare, interzicându-i să se comporte aşa cum se purtau toate fetele de vârsta ei?

De ce mătuşa Emilie îi interzisese să vorbească cu orice bărbat, cu excepţia prinţului Nicolae? De ce îi poruncise să se arate amabilă cu Atleţa Sa”?

— Ce vrei să-i spui prin amabilă”? întrebase fata în modul cel mai serios posibil.

— … Să-l încurajezi, replicase Emilie.

— Să-l încurajez la ce?

Pe punctul de a răspunde. Emilie o examinase câteva momente pe fată. Apoi, jenată în faţa unei inocente atât de manifeste, îngăimă:

— Arată-te… agreabilă… cu el. Fă-l să simtă că e binevenit şi… că îţi… place.

— Dar îmi place, mătuşă Emilie! Totuşi, de ce să nu fiu amabilă decât cu el? Sunt, cu siguranţă, şi alţi oameni care ar fi fericiţi în compania noastră…

— Nu, nu sunt şi alţii! strigase Emilie cu o expresie dintr-odată furioasă. Nu ţi-am mai repetat de o sută de ori? Numai prinţul Nicolae trebuie să ne intereseze! Dacă n-ai să fii prietenoasă cu el, şi numai cu el, am să te pedepsesc. Dar sper că vei fi destul de… prudentă ca să nu-mi ieşi din cuvânt.

Era, în acel moment, ceva atât de ameninţător în expresia ei, încât Chantal se retrăsese câţiva paşi zicând:

— Te voi asculta, mătuşă Emilie.

Apoi se refugiase în camera ei. Dar ce însemna toată comedia aceasta? Pentru ce mătuşa Emilie nu avea simpatie decât pentru prinţul Nicolae?

Toată această treabă începuse în seara în care, pentru prima dată, intraseră amândouă la cazino.

Când prinţul Nicolae se îndepărtase. Emilie, părăsind masa de joc, îl urmase. Pe moment, Chantal crezuse că mătuşa sa se plimba fără nicio ţintă prin sală, asemeni celor mai mulţi dintre cei prezenţi. Dar ceva mai tăiziu îşi dăduse seama că era vorba de o manevră…

Prima dată când prinţul se oprise. Emilie căzuse literalmente peste el, după ce se prefăcuse că se împiedică în covor, şi se agăţase atât de brusc de braţul lui, încât piesele de aur pe care acesta le ţinea în mână se împrăştiaseră pe podea.

— Scuzaţi-mă, domnule! strigase Emilie. Sunt de o neîndemânare! Mi s-a agăţat piciorul în covor şi, dacă nu mă prindeam de braţul dumneavoastră. La vârsta mea, orice cădere poate fi periculoasă

— Vă rog, doamnă, nu vă scuzaţi, răspunsese prinţul curtenitor sunt foarte fericit că v-am putut face un serviciu.

În acel moment, un lacheu îi întinsese un pumn de ludovici spunându-i.

— E tot ce-am putut găsi pe jos, Alteta Voastră. Ceilalţi trebuie că sunt păstraţi ca

purtători de noroc de persoanele care i-au adunat.

Prinţul izbucnise în râs:

— Păstrează-i, spuse în cele din urmă. Sper că aceştia să-ţi poarte noroc şi ţie.

— Alteţa Voastră e prea bună, murmurase omul înclinându-se foarte adânc.

— Alteţa Voastră… repetase Emilie ridicând sprâncenele. Abia acum înţeleg! Sunteţi prinţul Nicolae? Acum mulţi ani l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Îi semănaţi mult.

— iată un compliment care îmi face plăcere, doamnă, fiindcă îl admir mult pe tatăl meu…

Apoi, cum el se întorcea spre Chantal care dădea să se retragă uşor, Emilie, fără ezitare. Îl întrebase:

— Îmi permite Alteţa Voastră să-i prezint pe nepoata mea?

Şi, întorcându-se către Chantal:

— iată-l pe fiul marelui-duce Ivan al Rusiei. Când am venit prima dată la Monaco, acum mulţi ani, mă-rele-duce era singurul vizitator distins al principatului – un bărbat foarte frumos şi, după cum vezi, fiul îi calcă pe urme…

Chantal făcuse o mică reverenţă. Prinţul, după ce îi sărutase mâna, o privise lung. Apoi se întoarse spre Emilie şi o întrebase:

— Vreţi să-mi faceţi plăcerea, dumneavoastră şi nepoata dumneavoastră, doamnă, de a lua cina cu mine? Tatăl meu, dacă ar fi fost în locul meu în acest moment, cu siguranţă n-ar fi ezitat să vă invite.

Aşa au început lucrurile, gândea Chantal… Din acea seară memorabilă, avea impresia că Emilie

teşea, în jurul ei şi al prinţului, o pânză de păianjen tot mai strânsă, tot mai strânsă…

Ce era de făcut? Avea ea dreptul să nu-şi asculte mătuşa?… Şi acum, nemişcată pe treptele capelei, îşi spunea că această întâlnire intimă cu prinţul fusese voită, pregătită de Emilie. Desigur, tânărul nu-şi dădea seama că nu era decât o jucărie în mâinile bătrânei „doamnei Secret”. Totuşi, Chantal încercă deodată o violentă dorinţă de a respinge invitaţia lui, sub, pretextul că prefera să se întoarcă acasă pe jos, cu Jeanne. Dar îşi zise: „Nu, e imposibil. Mătuşa Emilie ar fi prea ne mulţumită…”

— Eu plec spre casă, domnişoară, zise Jeanne, ca şi cum ar fi primit, şi ea, instrucţii precise.

— Foarte bine, Jeanne, răspunse fata.

Şi, fără măcar să-l mai privească pe print, coborî treptele capelei.

Un valet în livrea o ajută să urce în trăsură. Acest om avea un chip straniu, cu pometi ieşiţi în afară *cu* ochi tăiaţi în formă de migdală. Când acesta închise portiera, Chantal îl întrebă pe print:

— Valetul dumneavoastră are aerul unui chinez. Care-i naţionalitatea lui?

— E rus, răspunse prinţul. Dar e născut la frontiera dintre Siberia şi Tibet. E în serviciul meu de mulţi ani. Eu îl numesc „gardianul meu”, fiindcă veghează asupra mea zi şi noapte. Ziua nu mă părăseşte nici cât aş clipi din ochi. Noaptea doarme pe pragul camerei mele. Atâta timp cât Potoc va rămâne în preajma mea, nu mi se va întâmpla nimic rău.

— Cât de romaneşti par toate astea! strigă

Chantal.

— Romanesc, dar uneori destul de plictisitor! răspunse prinţul râzând. Veţi fi desigur de aceeaşi părere cu mine, de vreme ce şi dumneavoastră aveţi un gardian, sau mai degrabă o gardiană…

— Eu? făcu Chantal privindu-şi însoţitorul cu surprindere.

— Bineînţeles, dumneavoastră!… Mătuşa dumneavoastră e un cerber. Îmi provoacă o mare frică!

— Ei bine! ca să nu vă ascund nimic, şi mie îmi e foarte frică de mătuşa Emilie. Dar nu văd de ce v-ar inspira ea teamă. Mi se pare că se arată mereu amabilă cu dumneavoastră…

— Tocmai asta îmi provoacă teama, răspunse prinţul cu expresia unui om care-şi ascunde gândurile adevărate. Dar haideţi, vorbiţi-mi despre dumneavoastră, micuţă domnişoară. De ce sunteţi întotdeauna îmbrăcată în gri?

În timp ce vorbea, atinse uşor cu degetul rochia lui Chantal, ale cărei cute largi se răsfirară pe capra trăsurii. Apoi privi basmaua de muselină gri care ascundea pieptul fetei şi boneta minusculă împodobită cu pene tot gri, de sub care scăpa masa superbă a părului ei.

— E o întrebare la care nu pot răspunde, murmură Chantal.

— De ce? E un secret, nu-i aşa? Ca Şi identitatea dumneavoastră şi a mătuşii?

— Da… Cel puţin, aşa cred…

— Foarte bine… foarte bine… Totuşi, e normal ca noi să avem secrete unul fată de celălalt? De vreme ce, printr-un minunat hazard, suntem

singuri, doar dumneavoastră şi eu, să vorbim puţin despre dumneavoastră, adorabilă fantomă gri, şi să uităm de lumea întreagă, inclusiv de mătuşa.

Chantal îşi apăsă mâinile pe genunchi. Vocea prinţului, mângâietoare, aproape imperioasă îi provoca dorinţa să evadeze. În acel moment, trăsura rula de-a lungul ţărmului. Fata ar fi vrut să se oprească, să contemple marea, lămâii care se aflau pe marginea drumului, colinele pe care păşteau turme de oi. Dar nu voia să întrerupă niciun moment supravegherea bărbatului care era aşezat alături de ea.

Avea simpatie pentru print El râdea şi glumea fără încetare. Era tânăr şi vesel. Cu toate acestea, de fiecare dată când avea ocazia, pronunţa nişte cuvinte care îl provocau frisoane interioare şi o făceau să roşească. Avea o manieră stranie în exprimare, mai ales în felul de a o privi. Chantal avea impresia că el se juca, de fapt, cu ea şi că toate complimentele lui, deşi întotdeauna rafinate, erau lipsite de sinceritate, participau la un fel de joc pe care ea nu-l înţelegea.

— N-am chef să vorbesc despre mine, se grăbi să răspundă. Mai mult chiar, acesta-i un subiect plictisitor. Şi apoi, n-aş avea mare lucru să vă povestesc. Mal degrabă vorbiţi-mi dumneavoastră despre câmpul pe care-l traversăm şi despre oamenii care trăiesc în toate vilele astea frumoase.

— De ce m-aş gândi la câmp şi la aceste vile prozaice? întrebă el aplecându-se spre Chantal şi scrutând-o, cât timp lângă mine, în trăsura

aceasta, am pe singura fiinţă care mă interesează? …

— Totuşi, trebuie să fiţi informat, insistă Chantal, care simţea cum roşea sub privirea îndrăzneaţă a tânărului. Dumneavoastră, de pildă. Unde trăifl? Cu tatăl dumneavoastră?…

— Aşa deci, viaţa mea vă provoacă un pic de curiozitate? făcu prinţul fără a se îndoi că tocmai căzuse într-o capcană. Nu, nu mai trăiesc cu tata. De când am împlinit douăzeci şi unu de ani, adică de acum două luni, el mi-a dăruit o vilă. Tata e un om nu prea modern. Castelul lui se găseşte aproape de palat, într-unul din colţurile cele mai liniştite şi mai retrase din Monaco. Vila mea o nouă-noută. E situată în partea de sus a oraşului, cea recent construită. Pot să trăiesc acolo după placul inimii mele. Senzaţia aceasta de independentă e foarte plăcută!

— Aveţi noroc, murmură Chantal, care tare şi-ar fi dorit şi ea să poată trăi după placul inimii…

— Mi-ar plăcea, într-una din zilele astea, să vă arăt vila mea, reluă prinţul privind-o iarăşi fix pe tânăra fată. Dar va trebui, cred, să cerem permisiunea mătuşii. Sunt, de altfel, multe alte lucruri pe care mi-ar plăcea să vi le arăt, drumul de la Corniche sub clar de lună, de pildă. Dar va fi nevoie, pentru asta, să fim singuri…

— Mătuşa mea nu va accepta niciodată! răspunse Chantal cu vioiciune.

— Poate voi reuşi eu s-o conving… zise prinţul pe un ton gânditor.

— Nu, vă rog, să nu încercaţi! strigă Chantal cu o intonaţie însăpăimântată.

— Dar, pe cuvântul meu, vă e teamă de mine! zise prinţul luând mâna tremurândă a fetei. Draga mea, n-am totuşi intenţia să vă fac să suferiţi în vreun fel…

— Nu e… pentru că mi-ar fi… într-adevăr teamă, îngăimă Chantal, cu ochii dintr-odată inundaţi de lacrimi, e doar… pentru că… pentru că nu înţeleg.

— Ce nu înţelegeţi? Vă implor, încetaţi cu plânsul! Sunteţi atât de fermecătoare, încât mi-e necaz că v-am întristat.

— Sunt mai ales stupidă, răspunse Chantal eliberându-şi mâna sub pretext că-şi caută batista. Mi-e ruşine… mi-e ruşine de mine, reluă după ce-şi şterse ochii.

— Haideţi, să vorbim deschis, zise prinţul pe un ton aproape grav. De ce sunteţi neliniştită? De ce vă e teamă de mine? Spuneţi-mi adevărul. Voi face tot posibilul să vă ajut.

Chantal, liniştită, îl privi pe tânăr şi răspunse cu încetineală

— Nu mi-e uşor să exprim ceea ce simt Am uneori impresia că vă bateţi joc de mine şi… că urmăriţi să-mi impuneţi voinţa dumneavoasră… că vreţi să mă împingeţi să fac lucruri pe care nu vreau să le fac… Dar ce lucruri? N-aş şti să spun… S-ar zice că vorbele dumneavoastrcă sunt întotdeauna cu sens dublu… Dar nu pot să vă explic… O să mă luaţi drept ridicolă. Nu puteţi să înţelegeţi…

— Dimpotrivă, cred că înţeleg, zise prinţul. Sunteţi foarte tânără. Abia aţi ieşit de la mănăstire. E adevărat, nu? Mătuşa mi-a spus.

Chantal se mulţumi să facă un semn din cap.

— Nu vi s-a făcut curte niciodată, reluă prinţul. Or, sunteţi aşa de frumoasă, încât toţi bărbaţii ar avea dorinţa să fie iubiţi de dumneavoastră. Iubirea e lucrul de care vă temeţi. Vedeţi acum mai clar înăuntrul dumneavoastră?

— Nu, răspunse Chantal cu sinceritate. Iubirea nu mi-a apărut niciodată în felul acesta. Desigur, la mănăstire m-am gândit uneori la ea. Celelalte eleve vorbeau de bărbaţi, de aventuri pe care le vor avea mai târziu… Dar, în ochii mei, iubirea era ceva mai… sacru…

După o scurtă tăcere, prinţul zise:

— Aveţi dreptate. Da, întocmai aşa trebuie să arate dragostea adevărată. Dar… sunt o mulţime de feluri de dragoste…

— Şi cel care ţi se oferă nu-i niciodată acela pe care l-ai visah-murmură Chantal.

— Exact! în realitate, cred chiar că niciodată nu întâlneşti dragostea – adevărată într-un oraş ca Monte-Carlo.

Chantal ridică sprâncenele.

— *Ceea ce* întâlneşti aici, dacă vă înţeleg bine, zise ea, e ceva mai puţin serios, o glumă…

— Da, în cea mai mare parte a timpului.

— Atunci voi încerca… voi încerca… să mă deprind cu acest gen de obiceiuri.

— Niciodată! strigă prinţul. Rămâneţi dumneavoastră înşivă. Nu încercaţi niciodată să jucaţi un rol pe care nu-l simţiţi.

— Pe când dumneavoastră?… întrebă fata ridicând asupra însoţitorului ei o privire uimită.

— Sunteţi prea tânără ca să trăiţi aici,

răspunse el întorcându-se către mare.

— Aici? Cu dumneavoastră?

— Da. Vedeţi, tocmai mi-am schimbat, brusc, părerea. Locul dumneavoastră nu-i lângă mine, fără paznicul pe care-l aveţi. Locul dumneavoastră nu-i nici măcar la Monte-Carlo, unde sunteţi expusă la numeroase vorbe rele.

— Dar de ce s-ar ocupa oamenii de mine? întrebă fata.

Prinţul îi aruncă o privire ascuţită, aproape bănuitoare. Apoi, când fu sigur că ea era nu numai inocentă, dar şi sinceră, neştiutoare de frumuseţea ei surprinzătoare, îi luă mâna. i-o strecură sub braţul lui şi o mângâie încetişor, ca şi cum această străină i-ar fi devenit dintr-odată soră.

— Nu vă mai neliniştiţi din pricina tuturor lucrurilor, zise el în sfârşit. Să ne mulţumim bucurându-ne de ziua aceasta frumoasă.

Chantal, surprinsă de această atitudine cu totul nouă, se simţi în siguranţă. Expresia ei deveni aproape surâzătoare. Obrajii îşi regăsiră culoarea obişnuită.

— Acum o să vă povestesc tot ce-ar putea să vă intereseze, reluă prinţul.

Şi, câteva clipe mai târziu, Chantal află că sora Héloise îi furnizase informaţii cam imperfecte despre Monaco. Prinţul îi descrise primii locuitori, care trăiau în caverne, apoi îi vorbi despre fenicieni, despre romani, despre Iuliu Cezar…

— Uitam, zise el, că suculentele noastre portocale nu sunt altceva decât faimoasele poame de aur culese de Hercule din grădina hesperidelor

şi aduse de el pe ţărmurile Mediteranei!

— Dar e pasionant! strigă tânăra. Povestiţi, mai povestiti-mi!

Atunci prinţul îi arătă locul unde Iuliu Cezar se îmbarcase ca să meargă să se lupte cu Pompei şi cel unde ridica odinioară o statuie uriaşă a lui August, comemorând victoria romanilor asupra galilor în timp ce tânărul vorbea, Chantal contempla, pe deasupra caselor albe cu acoperişuri roz din Monte Carlo, satele mici, agăţate de coastele munţilor asemeni cuiburilor de vultur. Acolo sus, în acele cotloane ascunse şi misterioase la care nu se putea ajunge decât pe nişte drumuri bune numai pentru catâri, mai erau încă arbori şi ruine milenare. Populaţia, compusă din bărbaţi şi femei cu ochi întunecaţi, cânta aceleaşi cântece ca şi trubadurii din Evul Mediu, acompaniindu-se cu nişte instrumente muzicale stranii, care aminteau de cele ale arabilor…

— Aş vrea atât de mult să le aud! zise Chantal.

— Într-o zi vă voi duce acolo, promise prinţul.

Complet liniştită acum, Chantal răspunse

— Mi-aţi face o mare plăcere! Dar, vă rog, continuaţi! îmi dau seama azi, pentru prima dată, că Monte Carlo e şi altceva decât un cazino!

— Există un vechi proverb care spune „Strălucirea soarelui îi orbeşte pe oameni”.

Prinţul îşi continuă povestirea. Dar istoria modernă a principatului Monaco era mai tristă decât cea antică. Vârtejul Revoluţiei franceze… Familia domnitoare destituită…

— Totuşi, printr-un hazard miraculos, urmă tânărul, Gabriel Honoré, care trebuia să

domnească sub numele de Honoré al V-lea, îl întâlni pe Napoleon la 1 martie 1815, în momentul când acesta revenea din insula Elba. Cei doi suverani constatară că erau în aceeaşi situaţie, deoarece se pregăteau să-şi recucerească tronurile Cum vedeţi, o simplă întâlnire poate avea consecinţe incalculabile asupra destinului unor persoane…

Chantal, în acel moment, se gândea la Sir Robert Oare nu hazardul era cel care-i pusese fată în faţă în zori, în penumbra grădinii publice? Dar această întâlnire va avea oare asupra destinelor amândurora acele consecinţe despre care tocmai pomenise prinţul? într-o zi. Sir Robert va părăsi Monte Carlo, gândi tânăra. Şi poate nu-l voi mai revedea niciodată… „în faţa acestei perspective, simţi cum i se strânse inima. I se părea că n-o să uite niciodată cele câteva momente petrecute în compania aristocratului englez în faţa mării luminate de soarele care răsărea.

Deodată, îşi dădu seama că prinţul o privea.

— La ce vă gândeaţi? întrebă el.

— La anumite întâlniri datorate hazardului…

— A noastră, de exemplu?

— Da… răspunse ea.

Apoi îşi aminti deodată că hazardul, în acea zi, primise din partea mătuşii Emilie o mână de ajutor…

— Poate că şi întâlnirea noastră va avea consecinţe incalculabile, reluă prinţul. Cine ştie?

— Da, cine ştie? răspunse Chantal.

„De ce, dintr-odată, soarele mi se pare mai puţin strălucitor, vântul mai rece?” se întrebă ea.

Îşi continuară plimbarea. Prinţul începu să vorbească. Când caii făcură, în fine, drum întors spre Monte-Carlo, umbrele se alungeau pe pământ şi cerul începea să se roşească la apus. Când trăsura fu aproape de hotel, Chantal zise:

— Am petrecut o după-amiază superbă! Vă mulţumesc sincer.

I se părea că prinţul o privea cu o expresie de milă.

— Şi eu, răspunse el, am petrecut o după-amiază excelentă. Iar dacă, într-o zi, veţi avea nevoie de vreun ajutor oarecare, nu ezitaţi să mă chemaţi.

— Mulţumesc, murmură ea.

Sir Robert, nu-şi oferise şi el, serviciile în timpul primei lor întâlniri? „Ce buni sunt oamenii!” gândi ea. Când trăsura se opri în faţa la „Hotel de Paris”, prinţul o ajută să coboare.

— Sper că ne vom revedea curând? întrebă ea.

De ce-i pusese această întrebare? îşi dădea oare seama acum că nu mai era decât la doi paşi de Emilie, că nu îndeplinise satisfăcător misiunea cu care mătuşa sa o însărcinase în mod implicit pe lângă print?

— Vă promit că mă veţi vedea foarte des, răspunse tânărul. Nu vă mai temeti de mine, nu?

— Nu, făcu Chantal clătinând din cap. Dar să nu-i spuneţi mătuşii mele că m-am purtat ca un copil stupid…

— Bineînţeles că nu! Nu uitaţi că eu am trecut de vârstapârâcioşilor”.

Cum el privea cu o expresie comică, ea nu se putu împiedica să nu râdă. Însoţitorul, neliniştitor

de la începutul promenadei, devenise, ca printr-o vrajă, un tânăr simplu, vesel, fără o gândire retrogradă...

Acest lucru avu ca efect o Chantal întru totul surâzătoare care, câteva momente mai târziu, intra în apartamentul pe care-l ocupa împreună cu mătuşa. Spre marea-i surprindere, o găsi pe Jeanne absolut singură. Bătrâna cameristă aşeza lenjeria aproape de fereastra deschisă.

Unde-i mătuşa Emilie? întrebă Chantal.

La cazino, răspunse Jeanne. Mi-a spus că n-o să întârzie Dar jucătorii nu prea au noţiunea timpului.

— N-aş fi crezut niciodată că mătuşii Emilie i-ar plăcea să joace, zise Chantal. Ea, care părea aşa de econoamă!

— Dar este! strigă Jeanne. Căci, dacă detestă să piardă, în schimb adoră să câştige!

— Îmi închipui că toţi suntem aşa, făcu Chantal râzând. Totuşi, în ce mă priveşte", mi se pare că nici perspectiva câştigului n-ar fi destul de puternică încât să mă atragă la masa de joc. I-am observat adesea pe jucători. Sunt crispaţi. Au un aer avid şi răutăcios. Rareori au o înfăţişare fericită sau măcar amuzată, cu excepţia prinţului. E adevărat că, pentru el, totul e subiect de amuzament!

— A fi făcut o plimbare frumoasă? întrebă Jeanne.

— Da, minunată. Prinţul mi-a povestit tot felul de legende despre Monaco. Istoria acestui mic principat e pasionantă, Jeanne!

— Nu v-a spus nimic altceva?

— Nu mare lucru… Crezi că avea altceva să-mi spună?

Chantal avu impresia că Jeanne îi arunca o privire ciudată. Apoi bătrâna cameristă strânse lenjeria şi răspunse

— Nu, într-adevăr, nu văd ce-ar mai fi putut să vă spună.

Chantal se lăsă să cadă brusc pe un taburet la picioarele Jeannei şi, privind pe fereastră, întrebă.

— După dumneata, Jeanne, de ce mătuşa Emilie mă lasă să ies singură cu prinţul, în timp ce e furioasă când vorbesc cu oricine altcineva? Ieri, când un domn bătrân mi-a oferit foarte amabil, la cazino, o ceaşcă de cafea, am crezut că ea o să mă omoare!

— Un domn bătrân! repetă Jeanne. Să nu vă încredeti în domnii bătrâni! Mie-mi plac mai mult dacă-i ştiu acasă la ei, ocupându-se de nepoţi, decât de cazinouri, învârtindu-se în jurul fetelor frumoase!

Chantal izbucni în râs.

— Jeanne, strigă ea, eşti la fel de bănuitoare ca mătuşa Emilie. De *ce e* mereu nemulţumită de mine? Eu mă forţez totuşi să-i dau satisfacţie.

Era ceva atât de emoţionant în glasul fetei, încât Jeanne îi răspunse mângâindu-i obrazul cu mâna:

— Nu vă neliniştiţi prea mult de atitudinea mătuşii dumneavoastră, în ceea ce vă priveşte. Ea a avut o viaţă dificilă. De aceea, câteodată îi e greu să se stăpânească. Domnul Bleuet avea un caracter aspru şi, totuşi, ştia să se arate fermecător când voia. Dar mătuşa dumneavoastră

şi el nu s-au înţeles mereu foarte bine…

— Acest domn Bleuet de care-mi vorbeşti era aşadar soţul mătuşii mele? întrebă Chantal cu surprindere. Eu credeam că mătuşa Emilie a fost căsătorită cu un conte!

Auzind această întrebare, Jeanne păli. Apoi obrajii i se împurpurară şi ea îşi duse amândouă mâinile la fată strigând:

— Dumnezeule! Ce-am spus?”

— N-are importanţă, Jeanne. Nu-ţi mai frământa mintea. Dacă e vorba de un lucru pe care nu trebuia să-l ştiu, îl voi uita imediat.

— Da, vă implor, uitaţi-l! Dacă nu, mătuşa dumneavoastră o să mă sugrume… Ascultaţi, copila mea. Sunt într-adevăr, unele lucruri pe care nu trebuie să le ştiţi. Şi eu, care, dintr-o mişcare, era să dau drumul la ditamai prostia!… Da, uitaţi, dacă nu vreţi să am mari necazuri!

— Am înţeles, Jeanne, voi uita. Totuşi, spune-mi: este deci întru totul adevărat că mătuşa Emilie n-a fost niciodată contesă şi că soţul ei se numea domnul Bleuet?

— E absolut adevărat, v-o jur! răspunse Jeanne privind cu teamă către uşă.

— Şi acest domn Bleuet a murit?

— Da, se împlinesc şapte ani la Crăciun. În rest, nu ştiu, cum nici dumneavoastră nu ştiţi, de ce mătuşa vrea să vă facă să credeţi c-a fost măritată cu un conte.

— Nu-mi plac misterele, făcu Chantal suspinând. Nu pot să înţeleg de ce unii oameni se ascund în spatele unor secrete. Secretul şi minciuna sunt la fel…

— Aveţi dreptate, micuţa mea. Nu trebuie să avem secrete…

— Eu nu voi avea niciodată, fiindcă… începu Chantal.

Dar, în acel moment, îşi aminti de Sir Robert. «Ei, da! gândi ea, am şi eu un secret. La urma urmei, de ce nu, de vreme ce toată lumea are! Dar cu ce drept o critic eu pe mătuşa Emilie?” Apoi, dându-şi seama că Jeanne se necăjea pentru că se arătase indiscretă, se ridică de pe taburet, o luă pe bătrână de umeri şi îi spuse

— Liniştește-te, Jeanne. Nu voi dezvălui niciodată nimănui secretul pe care tocmai mi l-ai încredinţat…

— Mulţumesc, copilă dragă, şi Dumnezeu să vă aibă în pază! Jeanne vorbise cu profundă spontaneitate iar Chantal avu deodată impresia unui pericol încă vag, dar iminent şi foarte real…

În acel moment, auziră cum se deschide uşa salonului. Atunci se îndepărtară una de alta. Uşa camerei se deschise şi Emilie înaintă, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde şi pe cap cu o pălărie de aceeaşi culoare, împodobită cu pene.

— ia te uită! Va să zică te-ai întors, Chantal! făcu ea. Eşti mulţumită de plimbare?

— Da, mătuşa Emilie. Prinţul a venit să mă caute la capelă.

— Eu i-am dat permisiunea să te ia la plimbare. E un băiat fermecător. Sper că ai fost amabilă cu el?

În timp ce vorbea, îşi examina nepoata cu atenţie.

— Cred că da, mătuşă Emilie… răspunse fata

întrebându-se de ce întrebarea bătrânei îi dădea un sentiment de culpabilitate.

— Perfect, strigă Emilie. Apoi, întorcându-se către Jeanne: Vom avea nevoie astă seară de cele mai frumoase rochii ale noastre. Domnişoara va purta pentru întâia oară rochia de satin gri împodobită cu dantelă, iar eu rochia de brocart aurit.

— O să le pregătesc, doamnă, răspunse Jeanne.

Din nou. Emilie se întoarse către Chantal şi o întrebă:

— Ai, fără îndoială, o invitaţie pentru diseară?

— O invitaţie, mătuşă Emilie?

— Prinţul nu te-a invitat la dineu sau la supeu?

— Într-adevăr, nu, mătuşă Emilie.

— iată un lucru straniu, zise Emilie cu o expresie mai întunecată. Am crezut că… Dar spune-mi: eşti absolut sigură că ai fost amabilă cu el?

— Cred… cred că da, mătuşă Emilie…

— Nu-i vorba de ce crezi! făcu sec Emilie. Eşti sigură de asta? Te-am făcut, totuşi, să înţelegi dar, Chantal, ce aştept de la tine. Şi ţi-o repet: dacă nu mă asculţi, o să-ţi pară rău!

— Dar, mătuşa Emilie, m-am arătat foarte amabilă cu prinţul! Nu i-am ascuns că plimbarea mi-a plăcut mult şi am impresia că nici el nu s-a plictisit în compania mea. De altfel, când ne-am despărţit, mi-a spus că ne vom revedea în curând.

Emilie păru că se destinde.

— iată un lucru bun, oftă ea. De ce, copilă proastă, nu mi-ai spus asta de îndată?

— Explicaţiile mele ar fi mai uşoare, mătuşă Emilie, dacă aş şti cu mai multă precizie ce trebuie să fac sau să spun. După cum ştii, n-am avut de-a face decât rar cu bărbaţi. Am întâlnit poate doi sau trei în viaţa mea…

— E foarte de-ajuns, copila mea! N-ai nevoie să din oşti zeci de bărbaţi, Chantal! Pentru cele mai multe dintre noi, bărbaţii sunt nişte brute care-şi ascund bestialitatea sub vorbe înflorite. Fără ei, femeile ar fi minunat de fericite, dar ele sunt aşa de proaste încât, în general, îşi dau seama de asta când e prea târziu ca să mai reacţioneze. Atenţie la bărbaţi! Alungă-i, ca şi cum l-ai alunga pe diavolul în persoană. Ei nu ne aduc decât mizerie, tristeţe, nenorocire…

Emilie vorbea cu un glas scăzut şi monoton, dar pe un ton pasionat. S-ar fi zis că vorbea cu sine însăşi, încât tresări uşor când Chantal îi răspunse =

— Dar, mătuşă Emilie, dacă bărbaţii sunt atât de răi, de ce vrei să mă arăt amabilă cu prinţul?

— Prinţul are de jucat un rol important în viaţa ta, Chantal. Nu uita! Cât despre ceilalţi bărbaţi, aminteşte-ţi ceea ce tocmai ţi-am spus despre ei.

— Voi încerca, mătuşa Emilie, răspunse Chantal.

Dar ceva îi spunea deja că mătuşa nu exprimase adevărul. Era sigură că nu toţi bărbaţii erau brute. Sir Robert, de pildă… îi era imposibil să şi-l închipuie comitând un act de brutalitate. Dar mătuşa Emilie nu întâlnise poate decât bărbaţi răi. Oare Jeanne, puţin mai înainte, nu

lăsase să se înţeleagă că experienţa ei împreună cu domnul Bleuet nu fusese printre cele mai uşoare?... Atunci fata încercă deodată o imensă milă pentru mătuşa sa. „E bătrână, gândi ea. Aproape tot timpul e în dispoziţie proastă. Trăsăturile ei au uneori duritatea granitului. Nu e o femeie fericită”.

Se pregătea să-i adreseze câteva vorbe afectuoase mătuşii şi poate chiar să-i ia mâna, când Emilie văzu o carte de vizită aşezată pe o masă, aproape de uşa ce dădea în salon.

— Cine a adus asta? întrebă ea, îndreptându-se spre masă şi luând cartea de vizită.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Chantal. Jeanne nu mi-a spus nimic...

Fata o căută din ochi pe Jeanne, dar camerista părăsise deja încăperea. În acel moment. Emilie scoase un strigăt de spaimă. Ca să poată descifra cartea de vizită, ea o apropiase tare de ochi. Chipul îi era alb ca varul, trăsăturile convulsionate.

— Henry Dulton! ţipă ea cu o voce spartă. Henry Dulton!...

Capitolul 9

Singură în salon, Emilie îl aştepta pe Henry Dulton. Pe cartea sa de vizită, acesta scrisese, cu scrisul său mărunt ca murdăria de muşte, atât de caracteristic: „Voi veni să vă văd mâine după-amiază, la ora trei”.

Emilie, după ce citise de nenumărate ori acea scurtă frază, îşi zise: „Nu-i nicio îndoială: vine să-mi aducă aminte că suntem cunoştinţe vechi...”

Toate noaptea se zvârcolise în pat, întrebându-

se cu neliniște cum ar putea să-și păcălească vizitatorul sau măcar să-i impună tăcerea încă vreo câteva săptămâni.

Pentru această a doua întrebare, avea un răspuns gata pregătit: banii! Nu uitase aviditatea pe care Dulton o arătase întotdeana pentru bani, zelul cu care se grăbea să accepte orice comision, oricât de meschin ar fi fost. Îl mai vedea încă venind în strada Regelui nr. 5 ca să-și ceară procentul din cheltuielile făcute de clienții aduși de el. Întotdeauna îl detestase. Încercase un fel de scârbă de fiecare dată când îl văzuse intrând în vreo încăpere cu privirea lui fugară sub sprâncenele la fel de decolorate ca și părul, cu supleţea lui neliniștitoare, care îi dădea înfăţişarea unui dihor.

Dar el era util. Ar fi fost stupid să-l alungi numai pentru că inspira antipatie și neîncredere. Și Emilie, cu o indulgentă dublată de scepticism, îl păstrase, ca și pe toți ceilalți angajați. „E un adevărat nenoroc că se află la Monte-Carlo în același timp cu noi! Și eu, care aș fi jurat că el ar fi incapabil să-și exercite activitatea în altă parte decât la Paris! Dar am fost o proastă. Trebuia să mă fi gândit că, oriunde e lux și bogăție, acolo pot fi jecmăniți oamenii bogați... Ce-aș putea să-i spun?

Cu o înjurătură se ridică, traversă salonul și se apropie de fereastră. Soarele strălucitor, marea scânteietoare și palmierii răvășiți ușor de briză păreau să râdă de iritarea ei.

— Șobolan împuțit, murmură. Întotdeauna l-am detestat!

Apoi, imediat îşi spuse că încercase acelaşi sentiment fată de aproape toţi bărbaţii pe care-i întâlnise. Da, îi detestase aproape pe toţi din copilărie. Naşterea ei ilegitimă nu fusese oare greşeala tatălui ei? îl detestase pe John Wytham, fiindcă făcuse din ea un copil dispreţuit de toţi, dar şi din gelozie, fiindcă mama ei îl iubise până la moarte pe acel englez mai mult decât indiferent şi nepăsător. Apoi îl detestase pe Léon Bleuet.

La capătul câtorva luni, al câtorva săptămâni poate, Léon nu-i inspirase decât dispreţ şi dezgust. Prima lor întâlnire! Nu uitase niciun detaliu din ea. Sosea din Bretania, după o călătorie epuizantă. Cât de ridicolă trebuia să fi fost în severa ei rochie neagră – rochia de duminică – cu chipul grav şi hotărât! începutul marii aventuri!

Jacques Riguad, bunicul, murise la două luni după mama ei. Consiliu de familie hotărâse că cel mai tânăr dintre fii lui Jacques, deja proprietar al fermei, să o ajute pe Emilie să-şi pună pe picioare mica ei afacere.

— Pop să continui să trăieşti la ferma mamei tale, i se spusese Emiliei. Vei avea grijă de animale, vei lucra la câmp…

Dar Emiliei îi intra pe o ureche şi-i ieşea pe cealaltă. De atâţia ani făurea nişte proiecte precise cu care acum era familiarizată, dar care îi surprinseseră pe membrii familiei sale.

În primul rând, Chantal urma să fie trimisă la pension, într-un aşezământ pentru fetele din familii nobile sau într-o mănăstire, fie în împrejurimile Parisului, fie în Elveţia.

Asupra acestui capitol Emilie se arătase de neclintit. De multă vreme hotărâse că Chantal va primi o educaţie îngrijită. În realitate, luase această decizie în zilele – îndepărtate acum – când, măsurând bucătăria cu pasul; legăna în braţe fetiţa plăpândă pe care i-o lăsase Alice în clipa morţii. Într-un ungher, bine ascunse, se găseau perlele pe care Alice i le încredinţase cu câteva ceasuri înainte să scoată ultimul suspin.

— Ele vor fi ale copilului meu, spusese ea. Asta-i tot ce am. Dacă o să trebuiască, să le vinzi. Au o mare valoare.

Emilie, cu o expresie stupefiată, privise perlele pe care Alice I le pusese în mână. Nu mai văzuse niciodată nişte perle asemănătoare şi imediat se gândise că ele trebuiau să reprezinte într-adevăr o mare valoare.

Dar cum putuse Alice, timp de mai multe luni, să ascundă această comoară? Şi Emilie încercă o ură încă şi mai mare pentru bărbatul care o transformase pe fata aceasta fericită şi încrezătoare într-o femeie nenorocită şi închisă în sine. Încercase s-o facă pe Alice să vorbească. O implorase, o ameninţase. Degeaba!

— Nu voi spune nimic, nu încetase să repete muribunda.

Şi, când Emilie îi spuse „Foarte bine, o să-i scriu marelui duce” – Alice răspunsese

— Ai jurat pe biblie. N-ai dreptul să-ţi calci jurământul.

După moartea lui Alice, Emilie ascunsese perlele şi nu vorbise nimănui despre ele. Dar, din prima clipă luase hotărârea să nu le vândă. Perlele

acestea nu reprezentau oare unul dintre elementele armei pe care ea tocmai o făurea, şi care, mai târziu, avea să le răzbune pe amândouă, pe Alice şi pe ea?

Le luase deci la Paris. Când îi anunţase pe cei din familia Riguad că pleacă în capitală, ei nu-şi ascunseseră uimirea.

— Paris? strigaseră ei. Dar ce-ai să faci acolo? Cum vei putea trăi? Viaţa la Paris e scumpă.

— Voi lucra, răspunsese Emilie.

— Dar ce fel de muncă? Tu nu ştii decât să lucrezi câmpul şi să creşti animale. La Paris nu sunt ferme!

— Voi găsi o mulţime de alte lucruri de făcut, răspunsese Emilie pe un ton plin de încredere.

Şi această încredere se dovedise justificată. Totuşi, când ajunsese la Paris, siguranţa i se risipise în parte. Nu-şi regăsise curajul decât gândindu-se la perlele ascunse în fundul poşetei negre, pe care putea oricând să le vândă dacă nu găsea de lucru, şi care-i vor servi să asigure traiul şi plata studiilor lui Chantal. Din suma pe care unchii ei i-o dăduseră când le cedase partea ei fermă, schiţă în avans un trimestru din primul an pe care Chantal avea să-lpetreacă la mănăstire. Şi apoi, fetiţa avea nevoie de un trusou complet. Şi preţul călătoriei ei în Elveţia! Ce de cheltuieli, ce de datorii neaşteptate!

Când Chantal, în momentul plecării, se agăţase de gâtul ei. Emilie se întrebase dacă o iubea cu adevărat pe fata lui Alice, această nepoată pe jumătate, care îi dăruise câteva bucurii, dar şi o mulţime de griji. Afecţiunea ei

pentru Alice fusese totală, şi nu se consolase niciodată în privinţa atitudinii atât de puţin încrezătoare în ce-o privea pe care sora ei i-o arătase în ceasurile dinaintea morţii.

Desigur, Chantal era fiica lui Alice, dar şi mărturia permanentă a greşelii şi a trădării sale. Aşa că Emilie încercase uneori pentru Chantal un soi de ură… Trebuioa s-o ţină în viaţă pe ea, în timp ce Alice era moartă.

„Dacă vreau ca planul meu să reuşească, trebuie ca Chantal să primească o educaţie îngrijită, să fie crescută ca o fată din înalta societate. Nu, nu voi vinde perlele. Oricât m-ar costa la voi păstra, fiindcă, mai târziu, ele îmi vor fi de cel mai mare folos”.

Emilie ajunsese la Paris într-o seară, pe la orele şase. Cădea amurgul, acel amurg albastru care dă Oraşului – Lumină un aspect atât de atrăgător, de misterios. Dar Emilie nu era prea sensibilă la ceea ce-o înconjura. După o călătorie ce i se păruse interminabilă îi era frig, se simţea murdară şi încercă o vagă nelinişte. Da, era în sfârşit la Paris, dar era aici singură, absolut singură.

Cum rămăsese nemişcată în holul gării, un bărbat de o vârstă oarecare, cu barbă tăiată care începea să încărunţească şi cu ochi binevoitori, se apropiase de ea şi-l spusese:

— Pot să vă fiu de folos, domnişoară?

— Nu, mulţumesc, domnule.

— Prietenii care trebuiau să vă aştepte au întârziat cumva?

— Nu trebuia să mă aştepte nimeni.

— Adevărat? Atunci fără îndoială că deja cunoaşte-ţi Parisul?

— Nu.

— Atunci, permiteţi-mi să vă spun că e foarte imprudent din partea unei tinere să ajungă în Paris la o oră atât de târzie Daţi-mi voie să vă conduc într-acolo unde doriţi să mergeţi.

— Unele doresc să merg?… n-am nici cea mai mică idee.

Léon Bleuet – căci el era – avu atunci un surâs care-i inspirase Emiliei încredere, Avea să afle mai târziu că bărbatul acesta căuta în mod frecvent, prin gări, călătoarele neînsoţite şi că, înşelat de lumina tulbure care scălda holul gării, el apreciase noua sa cucerire ca fiind mai tânără decât în realitate.

— Deci de unde vii? o întrebase.

— Din Bretania. Caut de lucru.

— Ştii să găteşti?

— Pentru ţărani, da. Dar pentru parizieni…

Léon păru să guste răspunsul acesta scurt şi ironic.

— Eu pot să-ţi ofer o slujbă, deoarece caut o persoană care să-mi facă menajul.

Sedusă de personalitatea acestui necunoscut şi de încrederea pe care el ştia s-o inspire victimelor sale. Emilie îl urmase aşadar la el acasă. Cincisprezece zile mai târziu, ea băgase de seamă că îndatoririle pe lângă patronul ei nu trebuiau să se limiteze doar la menaj şi la gătitul mâncării, dar îi trebuise mai mult timp ca să descopere că ea îi inspira lui Léon Bleuet un sentiment destul de aparte.

Preocupat în viaţă exclusiv de furnizarea de distracţii celorlalţi bărbaţi şi blazat în privinţa artificiilor şi farmecelor femeilor, Léon era în fond un om trist. Era în el ceva feminin care contrasta cu francheţea şi cu buna dispoziţie pe care el le afişa în general. Îi plăcea să fie dominat, chiar bruscat de femei. După el, o femeie trebuia cu atât mai mult dorită cu cât ea se arăta mai uşor de scos din răbdări, cu cât ridica vocea mai mult şi se refuza mai cu încăpăţânare.

Iar Emilie îşi dăduse osteneala să iasă în evidenţă, când constatase că Léon era sedus de bruscheţea şi de dispreţul cu care ea îl tratase din momentul în care intrase în serviciul lui. Într-adevăr, cum ar fi putut să se arate mult timp recunoscătoare faţă de un bărbat care, sub pretextul că-i dă un culcuş şi o slujbă, o însărcinase săi pună pe picioare o casă prost ţinută până atunci?

În fiecare zi, în faţa mulţimii de treburi pe care era obligată să le îndeplinească – să facă ordine, să facă curat, să cureţe parchetul – Emilie simţea cum se risipeşte respectul pe care i-l inspirase la început patronul ei. „O fi el poate bogat, îşi zicea, dar trebuie să fie tare neglijent dacă-şi lasă, de multă vreme, fără îndoială, casa într-o asemenea dezordine”.

Obişnuită să spună întotdeauna exact ceea ce-i trecea prin cap, nu întârziase să-i „servească una” lui Léon Bleuet când acesta venise la micul dejun.

Spre marea ei surprindere, îşi dădu seama că el nu făcea nimic ca s-o oprească. Dimpotrivă, părea să găsească plăcere în a se lăsa biciuit şi

căuta, pe faţă, din ce în ce mai mult compania noii sale „guvernante”, înainte de sosirea Emiliei, el cina în mod invariabil în oraş. Acum, se întorcea către ora cinci şi cina la şase sub pretextul că trebuia să se întoarcă la „afacerile” lui înainte de ora şapte.

Ce fel de afaceri? Emilie îşi bătea joc de ele. Esenţial, în ce-o privea, era să fie plătită în mod regulat. Puţin îi păsa de originea banilor pe care-i câştiga. Când Léon îi dezvălui natura ocupaţiei lui, ea nu fu nici uimită nici scandalizată. Se mulţumi să ridice din umeri. „Atâta timp cât vor exista bărbaţi pe pământ, vor trebui să fie şi oameni care să le procure acestora plăceri”. Dar ea se găsea cantonată în opinia, în general mediocră, pe care o avea despre sexul masculin.

Când Léon se arătă ceva mai stăruitor în a-i schimba părerea despre bărbaţi, ea îi răspunse:

— Îţi pierzi vremea şi ce-ţi mai rămâne din tinereţe! Nu vreau să aud vorbindu-se de bărbaţi. Îi detest! Tatăl meu, un englez din cea mai bună societate, nu i-a făcut decât rău mamei mele. Şi nu e niciun bărbat care să merite nici preţul frânghiei cu care l-aş spânzura. Şi apoi, eu vreau să rămân respectabilă. Dacă dumneata insişti, am să plec să-mi caut altă slujbă!

Atunci s-a întâmplat că Léon a cerut-o în căsătorie. Ea fu uimită, dar pe punctul de a răspunde imediat printr-un refuz. Totuşi, când el îi înfăţişase starea averii lui şi-i indicase la cât se ridică contul lui la bancă şi valoarea diferitelor… stabilimente pe care le poseda, ea calculă rapid că veniturile lui săptămânale corespundeau celor pe

care întreaga fa, nilie Riguad le obţinea într-un an.

Iar această ezitare o pierdu: în cele din urmă se căsători cu Léon Bleuet, pentru că el îşi luase angaja-meritul să plătească pensionul lui Chantal. „Acest măritiş îmi va permite să trăiesc convenabil până când Chantal va fi mare şi să fac în acelaşi timp unele economii. Léon nu mai e un bărbat foarte tânăr. Când va muri, îmi va lăsa o avere considerabilă.

Totuşi, se înşela, cel puţin asupra acestui ultim punct. În prima lor parte, clauzele contractului de căsătorie fuseseră respectate literă cu literă. Pensionul lui Chantal fu plătit şi Emilie trăi în condiţii agreabile. Dar, când Léon Bleuet muri, ea se trezi că acesta lăsase cea mai mare parte din avere nepotului său, pentru care el avea o afecţiune profundă, şi că nu-i lăsase ei decât casa din Paris şi stabilimentul pe care-l poseda în strada Regelui nr. 5.

Emilie nu ştiu niciodată dacă Léon, lăsându-i stabilimentul din strada Regelui, voise să-şi bată joc de ea sau să-i facă un cadou magnific. Ea îl auzise adesea spunând că acest local era cel mai bun din toate pe care le poseda, şi care îi aducea venitul cel mai mare. Totuşi, el ştia bine ce gândea ea despre asemenea ocupaţie. Ştia şi că ea nu trecuse niciodată pragul acelei clădiri, că nu voise niciodată să audă vorbindu-se despre ea sub vreo altă formă decât cea a bilanţului anual. „Să mă trateze în felul ăsta după cinci ani de căsnicie! îşi spunea ea. Dacă ar fi vrut să mă insulte, n-ar fi acţionat în alt mod…”

La început nu-şi dădu seama exact de

schimbările pe care disparifiq lui Léon le producea în viaţa ei. Când mersese la notar la trei zile după înmormântare, cunoştea deja conţinutul testamentului şi se resemnase că va duce o existenţă mai modestă. În momentul când omul legii îi demonstrase că locuinţa în care trăise cu soţul ei avea o valoare mediocră, din cauză că era situată într-un cartier puţin elegant al Parisului, Emilie îi vorbi de „casa” din strada Regelui nr. 5.

— Am intenţia s-o vând, zise. Aveţi idee de preţul pe care aş putea să-l Obţin?

Notarul îşi puse ochelarii, răsfoi prin hârtii şi răspunse:

— M-am gândit deja, doamnă, că aceasta va fi intenţia dumneavoastră. Aşa că m-am informat în dreapta şi-n stânga. Preţul cel mai mare care mi-a fost oferit este de zece mii de franci.

— Zece mii de franci! strigă Emilie. Asta-i oare tot ce pot spera să obţin?

— Dimpotrivă, mi se pare, doamnă, că e un preţ foarte rezonabil. Dacă informaţiile mele sunt exacte.

stabilimentul în chestiune merge mai puţin bine de câţiva ani. Domnul Bleuet, se pare, nu se mai ocupa de el la fel ca în trecut. Clientela, până nu de mult din rândul aristocraţiei şi al marii burghezii, a scăzut ca nivel. Şi apoi, şi… moda poate s-a mai schimbat. Ei, da! Stabilimentele de felul acesta suferă într-o anumită măsură unele fluctuaţii. Clientela se deplasează fără să ştim exact de ce…

— Zece mii de franci! murmură Emilie. Dacă asta-i tot ce-mi rămâne, cum o să pot trăi?

În acea vreme, Chantal avea unsprezece ani. Emilie se vedea deja aşteptând încă şapte ani înainte de a începe să-şi pună planurile în aplicare. Da, şapte ani în care trebuia să continue să plătească pensionul fetei până când aceasta va fi fost gata să-şi joace rolul în mod convenabil... Bani! îi trebuiau bani, cu orice preţ, prin orice mijloace!

Câteva clipe. Emilie, bătu darabana cu vârful degetelor, pe biroul notarului. În cele din urmă, îşi ridică încet capul şi spuse cu voce seacă:

— Nu voi vinde.

— Dar, doamnă, exclamă notarul, ce veţi face cu acest stabiliment?

— Îl voi conduce eu însămi.

Emilie nu uitase niciodată momentul când, pentru prima oară, trecuse pragul acelei case situate într-o străduţă vecină cu unul dintre cartierele cele mai elegante. Fusese mult mai emoţionată decât se aşteptase. Zidurile cenuşii, înfrumuseţate cu ornamentaţii aurite, erau de un gust perfect. Scările erau acoperite cu un covor gros. Geamuri mari făceau ca salonul să fie luminos.

Dar nu atât casa o şocase, cât mai degrabă personalul. „Ţinută relaxată, risipă, absenta disciplinei.

Atunci Emilie se apucase de treabă. Pusese să fie curăţat imobilul în întregime. Reînnoise garderoba personalului şi înlăturase pe cei care i se păreau indignaţi de regulile stabilite de ea. Pe scurt, luase frâiele în mână atât de viguros, încât după o lună de la apariţia ei reţetele încasărilor se

dublaseră, iar după şase luni se triplaseră…

Emilie se bucurase de acest rezultat, şi asta din două motive. În primul rând, era sigură acum că e capabilă să realizeze singură o avere. În al doilea rând, nu se mai putea îndoi de justeţea părerii ei despre bărbaţi. În trecut îi detestase pe top cei pe care-i cunoscuse. Acum era în drept să-i dispreţuiască… în cei şapte ani care urmară, dobândi o atât de profundă cunoaştere a caracterului masculin în stabilimentul de plăceri pe care-l conducea, încât atrase cea mai strălucitoare clientelă şi reuşi în cele din urmă să-şi vândă afacerea în condiţii remarcabile

Acum, în salonul ei de la „Hotel de Paris” revedea o întreagă serie de bărbaţi trecându-i prin faţa ochilor. Léon Bleuet, bucuros să se simtă dispreţuit şi detestat de femeia cu care se însurase; toţi clienţii pe care ea îi trata ca pe nişte prieteni cu singura intenţie de a le lua banii; bătrânii, tinerii, lunganii, scunzii, graşii, slabii…

— Sunteţi într-adevăr o femeie distinsă!

De câte ori n-auzise ea această mică frază, când cineva voia să-i mulţumească pentru vreun serviciu discret!

Şi, deodată, o ultimă imagine a unui bărbat îl traversă închipuirea: Henry Dulton!… în acel moment, auzi bătând la uşă. Le trimisese pe Chantal şi pe Jeanne la plimbare, după ce le recomandase să nu se întoarcă înainte de ora patru şi jumătate. Se afla deci singură pentru a-l primi pe vizitatorul acesta de la care nu aştepta nimic bun.

Când deschise uşa, Henry Dulton intră în

încăpere, îşi aşează pălăria pe un scaun şi o privi pe Emilie pe după genele decolorate.

— Doreai să mă vezi? îl întrebă ea cu un glas rece şi neutru.

Henry Dulton aruncă o căutătură în spate ca să se asigure că uşa era bine închisă, apoi murmură cu un zâmbet sarcastic:

— Sluga dumneavoastră, doamnă Bleuet.

— Doamnă Bleuet? făcu Emilie. Trebuie că te înşeli, domnule. De altfel, asta am şi crezut când am primit cartea dumitale de vizită. Nu sunt doamna Bleuet şi nu-mi amintesc să te fi întâlnit vreodată.

Henry Dulton, cu un zâmbet şi mai sarcastic, înainta câţiva paşi, scoase din buzunar o batistă de mătase cu care-şi şterse mustaţa şi răspunse:

— Nu sunt chiar atât de nătăfleţ, doamnă.

— Pardon?

Fără să se fâstâcească, Henry Dulton puse la loc batista în buzunar, privi în jur şi se aşează în cel mai confortabil fotoliu.

— Vă rog, doamnă Bleuet, spuse, să încetăm jocul ăsta. V-am recunoscut. Cum ar fi putut să nu fie aşa?

Nu suntem noi prieteni vechi? Ştiu cine sunteţi, de unde veniţi, şi dumneavoastră ştiţi că eu ştiu… în consecinţă, să fim amândoi cât se poate de deschişi şi să vorbim ca nişte oameni de afaceri.

Emilie scoase un suspin adânc. Siguranţa acestui om o punea în încurcătură. Totuşi, vru să încerce un ultim efort.

— Greşeşti, domnule, zise ea, şi te rog să ieşi.

Eu nu sunt doamna Bleuet şi te provoc să probezi contrariul.

— Nu-mi va fi greu, răspunse Henry Dulton privind diamantul de la inelul pe care-l purta pe mâna stângă, îmi va fi de ajuns să-i informez despre adevărata dumneavoastră identitate pe oamenii care se interesează de doamna Secret şi de încântătoarea sa nepoată, domnişoara Fantomă. În rest, ei vor putea oricând să se adreseze poliţiei.

— Poliţiei! repetă Emilie cu voce tulburată.

— De ce nu, doamnă, dacă n-aveţi nimic de ascuns? Pot să vă asigur că o mulţime de oameni din Monte-Carlo sunt gata să plătească gras pentru informaţiile mele. Dumneavoastră şi nepoata aţi stârnit un asemenea val de curiozitate! …

Atunci Emilie capitulă.

— Cât vrei? întrebă cu vocea aspră.

— Ah! Ştiam eu bine că veţi sfârşi prin a vă arăta rezonabilă! Am fost atâta vreme buni prieteni, nu-i aşa, doamnă? înainte de orice, permitefl-mi să vă felicit pentru modul cu adevărat extraordinar în care a fi luat cu asalt oraşul Monte-Carlo! E o capodoperă de tactică de care mulţi generali ar putea fi mândri!

— Te-am întrebat cât vrei, repetă Emilie.

— Ei bine, iată: cinci mii de ludovici!

— O sută de mii de franci! Dar eşti nebun!

— Greşifi, doamnă. Am judecata întreagă şi sunt încredinţat că-mi veţi da aceşti bani.

— Dar de unde crezi dumneata că voi lua eu suma aceasta?

— Ştiu de unde aţi luat-o… răspunse Henry Dulton. Ştiţi, doamnă Bleuet, noul proprietar al casei din strada Regelui nr. 5 e unul dintre prietenii mei.

Emilie se lăsă să cadă brusc într-un fotoliu, în faţa interlocutorului ei.

— Dar de ce pari atât de sigur că eu o să-ţi dau o sută de mii de franci? întrebă.

— Ca să-mi cumperi tăcerea, răspunse Henry Dulton. Nu mă interesează planurile dumneavoastră.

Doamnă. Încă n-am mirosit toate secretele doamnei Secret… Dar trebuie să fie vorba de o afacere importantă din punctul dumneavoastră de vedere. Or, dacă divulg chiar şi numai ceea ce ştiu, veţi fi paralizată…

Emilie părea că se scufundă în fotoliu. Impozanta „doamnă Secret”, care stârnise admiraţia atâtor doamne din Monte-Carlo, nu mai era decât o femeie bătrână şi ostenită. Dar ochii ei încă erau înflăcăraţi de mânie şi de ură.

— Imposibil, spuse Suma asta e prea ridicată.

— Atunci voi divulga ceea ce ştiu, răspunse Dulton ridicând din umeri cu o speranţă indiferentă. Există deja mai multe persoane care m-au întrebat cine sunteţi şi care se interesează încă şi mai mult de domnişoara Fantomă.

— Cum ai putea să le spui ceva? Dumneata habar n-ai cine e domnişoara Fantomă!

— Credeţi că detaliul ăsta m-ar încurca? Orice fată tânără care se află în compania dumneavoastră nu poate purta alt nume decât… Lulu, Fifi, Ninon…

Dintr-un salt. Emilie fu în picioare.

— N-ai să îndrăzneşti să-mi împopoţonezi nepoata cu unul din numele purtate de creaturile astea! strigă.

— ia te uită! Fata e aşadar nepoata dumneavoastră? Sunt surprins... Nu ştiam că a fi avea vreo nepoată.

— Taci, traficnat josnic! Parazit care ai trăit mereu pe spinarea altora! bombăni Emilie, palidă de furie şi cu o voce pe care mânia o făcea să tremure

— Injuriile nu mă emoţionează, doamnă, zise Henry Dulton cu eternul lui zâmbet în colţul gurii. Nu atribui valoare decât banilor.

— Da, banilor mei, banilor pe care i-am câştigat prin munca mea, prin munca mea îndârjită! Şi tu vrei să mă jefuieşti în momentul când sunt aproape de triumf!

— Trebuie să remarcaţi că nu vă iau totul, răspunse Henry Dulton cu glas scăzut.

— Eşti într-adevăr prea bun!

În acel moment. Emilie gândi; Nu trebuie să cedez niciodată unui şantajist! Dacă cedez, el o să revină mereu. O să mă jecmănească până la ultimul bănuţ, şi nici măcar nu voi avea vreodată certitudinea că el nu-mi va trăda secretul! Individul ăsta e absolut nedemn de încredere”.

Îşi prinse capul în mâini şi îşi apăsă fruntea din toate puterile, ca şi cum ar fi vrut să facă să ţâşnească vreo idee.

— N-aş vrea să mă arăt prea nepoliticos, reluă Henry Dulton, dar am o întâlnire la ora trei şi jumătate. Nu e vorba, în această împrejurare, de

dumneavoastră şi de fermecătoarea dumneavoastră nepoată, dar domnul care doreşte să mă vadă ar fi cu siguranţă încântat dacă l-aş informa despre identitatea celor două femei aflate actualmente în centrul atenţiei la Monte-Carlo.

— O să-ţi dau banii, răspunse Emilie cu un glas straniu.

— Ştiam că mi-i veţi da, făcu Henry Dulton mai surâzător ca niciodată.

— Aşteaptă-mă aici. Am suma respectivă în camera mea.

Ieşi din salon şi închise după ea uşa dintre cele două camere. Când fu singură, trebui să facă eforturi să se stăpânească. Mâinile îi tremurau şi furia făpea să-i bată inima cu bătăi puternice. În cele din urmă, cu un suspin adânc, deschise sertarul comodei sale şi luă de acolo valijoara pe care o ducea Jeanne în ziua sosirii lor.

Aşeză valiza pe pat şi o deschise cu o cheie minusculă atârnată de gâtul ei şi fixată la extremitatea unui lănţişor lung. În Interiorul valizei se găsea toată averea el: actul de proprietate al casei din Paris; contul bancar lichidat şi, în fine, un vraf de bancnote şi de fişicurl de ludovici de aur.

O sută de mii de franci! Era mai mult de jumătate din averea el. Luă bancnotele una după alta. Şi, deodată, îşi dădu seama că sub bilete se afla un obiect... un obiect pe care, în ajunul plecării din Paris, îl luase, fără vreo intenţie bine precizată, din biroul lui Léon.

Cu încetineală, îl scoase din ascunzătoarea lui. Era un pistol pe care Léon, care se temea de hoţi,

îi explicase de numeroase ori cum funcţionează.

— Dacă auzi cel mai mic zaomot, trage imediat, spunea el. Gloanţele sunt mai convingătoare decât vorbele.

Emilie avea impresia că încă mai aude vocea soţului ei mort.

Maşinal, armă pistolul. Apoi îi privi cu aceeaşi expresie ca acum doisprezece ani, când sosise – singură – la Paris.

— Gloanţele sunt mai convingătoare decât vorbele! murmură.

Luă un pumn de bancnote, fără măcar să-şi dea osteneala să le numere. Fiindcă ştia acum ce are de făcut… Apoi privi în jur, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Jeanne, pentru eventualitatea că stăpâna ar fi vrut să iasă în cursul după-amiezii, îi pregătise pe un scaun un mantou, o pălărie, un mic manşon de blană neagră. Emilie traversă încăperea şi strecură pistolul în manşon, îi trebuiră câteva minute ca să-şi ajusteze, cu agrafe, pălăria pe cap şi să-şi pună mantoul peste rochia de mătase. Când se va întoarce în salon, îi va spune lui Henry Dulton că se pregătea să iasă. El nu va fi deci surprins s-o vadă cu manşonul în mână…

Acum era gata. O ultimă aruncătură de ochi în oglindă. O clipă, se întrebă dacă străina a cărei imagine putea s-o contemple era chiar ea însăşi. N-ar fi crezut niciodată că fata ei putea să aibă o expresie atât de stranie, iar ochii ei o strălucire aşa de crudă.

— Gloanţele sunt mai convingătoare decât vorbele, îşi repetă.

Dragul de Léon. Şi el cunoştea valoarea banilor…

Ca să poată deschide uşa, $ strecură manşonul sub braţ, apoi îl luă din nou în mână când se găsiân salon, Henry Dulton era tot în fotoliu, cu picioarele lungite confortabil, cu o ţigară între buze. Când apăru Emilie, nici nu se mişcă.

— Ei, aveţi banii? întrebă. Perfect! întotdeauna au crezut, doamnă, că dumneavoastră oi fi pentru mine o excelentă… clientă.

— Da, întotdeaauna m-am străduit să mă ţin de cuvânt, răspunse Emilie cu voce calmă, dar fermă. Numără, te rog. N-aş vrea să-ţi dau mai mult decât ţi-am promis.

— Nicio primejdie I făcu Dulton cu un hohot jovial. Nu cuvântul e ceea ce vă lipseşte. Mai degrabă ar fi, dacă aş da crezare zvonurilor, generozitatea. Haideţi, dati-mi alea! Aş fi preferat aur, dar merg şi bancnotele I

Cu un gest avid, luă bancnotele şi se apucă să le numere, după ce-şi mulase în gură degetul mare de la mâna dreaptă.

— Ai sărit una, zise Emilie aplecându-se spre el şi întinzând mâna stângă spre bancnote.

— Pariez că nu! răspunse el.

Totuşi, reluă operaţia de la început, cu o atenţie aproape copilărească.

— Cinci mii… zece mii… cincisprezece mii…

În momentul când se pregătea să spună: douăzeci de mii… un glonte, tras în tâmplă, îl fulgeră. Detunătura fu înăbuşită de manşon.

Totuşi, Emilie avu impresia că ea fusese extraordinar de puternică. Un moment, după ce Dulton, cu capul înainte, se prăbuşise încet pe podea, rămase nemişcată, ascultând cu atenţie. Se aştepta să audă zgomote, vecinii punându-şi întrebări…

Dar, spre marea ei surpriză, nu se produse nimic neobişnuit. Acum ştia ce-i rămânea de făcut. În mintea ei planul era la fel de bine pregătit ca şi când l-ar fi urzit timp de mai multe săptămâni. După ce va aduna bancnotele, va târî cadavrul în camera ei şi îl va ascunde în cabinetul de toaletă. Mai târziu, când se va înnopta, îl va transporta afară cu ajutorul Jeannei.

La fiecare etaj în «Hotel de Paris” se afla un fotoliu pe rotile destinat clienţilor care veneau la Monte-Carlo nu numai pentru plăceri, ci şi pentru a-şi îngriji sănătatea. Sub hotel se găseau, într-adevăr, bazine speciale. Bolnavii atinşi de reumatism se instalau în fotoliul cu rotile de la etajul lor şi foloseau, ca să coboare, ascensorul cu frânghie aflat la capătul culoarului şi manevrat de un moşneag aproape surd care nu va da probabil nicio atenţie unui bolnav înfăşurat în pături şi împins în cărucior de două femei în vârstă… Mai mult, acest ascensor nu era luminat decât când trecea prin fata becurilor cu gaz care, la fiecare etaj, luminau culoarul… Vom putea deci să ne strecurăm printr-o uşă laterală, îşi zicea Emilie. Grădina cazinoului nu-i decât la dof paşi. Cine ar avea ideea să arunce chiar şi o simplă căutătură unui trio de bătrâni care se plimbă după – căderea nopţii? îl vom depune pe… reumaticul nostru într-

un colţ al grădinii şi, fără îndoială, el nu va fi descoperit înainte de ziua de mâine. Vom lăsa pistolul aproape de el. Sinucigaşii suntfrecventi la Monte-Carlo, şi poliţia are mare grijă să nu le facă nici cea mai mică publicitate. Autorităţile principatului nu doresc ca jurnalele să-şi reînceapă campania împotriva jocurilor de noroc. Cât despre Dulton, cine s-ar îngriji de un aşa om de nimic?…”

Emilie scoase un oftat adânc, apoi se plecă să adune bancnotele ce zburaseră în cele patru colţuri ale salonului spaţios. Cu mâna fermă, şterse sângele ce începea să curgă pe covor. După aceasta, trecu în camera ei, puse înapoi hârtiile în valiză, îşi scoase pălăria şi mantoul şi puse la loc manşonul pe fotoliu unde îl aşezase Jeanne. Când revenea în salon, după ce deschisese uşa cabinetului de toaletă, auzi sunând ora trei şi jumătate. „Dulton, gândi, a lipsit precis de la întâlnirea pe care o avea”.

CAPITOLUL 10

Chantal era tristă şi neliniştită. N-ar fi ştiut să spună exact de ce. Când se întorsese din plimbarea făcută împreună cu Jeanne, mătuşa Emilie o întâmpinase în pragul salonului şi îl spusese:

— Du-te în camera ta, Chantal, şi rămâi acolo până când am s-o trimit pe Jeanne să te caute. Ai înţeles bine, nu-i aşa?

— Da, mătuşă Emilie, răspunse fata. Dar… dar ce se întâmplă aici?

— Mulţumeşte-te să mă asculfi întru totul, fără să pul întrebări de prisos.

Câteva momente, se întrebase cum de putuse să-şi atragă din nou mânia mătuşii. „Totuşi, gândea, n-am făcut nimic vrednic de mustrare de azi dimineaţă încoace”. Îşi luase mantoul şi pălăria, apoi se plimbase de jur-împrejurul camerei şi, examinând perdelele, cuvertura luxoasă de pe pat, mobilele elegante. De ce decorul acesta, fermecător totuşi, îl părea rece, aproape ostil? Şi, dintr-odată, găsise răspunsul la această

Întrebare. „E foarte simplu, îşi spuse fiindcă nimic nu-mi aparţine. N-am un portret pe care să-l aşez pe comodă! N-am nici cel mai mărunt dintre bibeiourile acelea neînsemnate de care se înconjoară cea mai mare parte a femeilor! Ce se află pe măsuţa mea de toaletă? Perla de păr pe care o foloseam şi la mănăstire, un pieptene şi flaconul cu pomadă pe care mi l-a dat Jeanne”.

Compară camera el cu cea a Jeanne! Cel puţin la aceasta existau nişte portrete de nepoţi şi nepoate, o cutie de baga conţinând agrafe de păr, un mic sipet de porţelan pentru piepteni şi perii. Pe masă, aproape de pat, era o carte de rugăciuni, o statuetă reprezentând pe sfântul Anton, un şirag frumos din boabe de fildeş şi de argint, un toc pentru ochelari „un vas mic de faianţă normandă, o perniţă de ace, un elefant purtător de noroc, o ilustrată cu Sfânta Familie…

„Da, îşi spuse Chantal, n7 am nimic al meu, în vreme ce Jeanne…”, şi se apucă să-şi rememoreze anii interminabili ai pensionului. De câte ori nu şi-a dorit să fie iubită! Desigur, călugăriţele erau bune şi de un extraordinar devotament faţă de

elevele lor. Dar inimile lor – acest lucru sărea în ochi – aparţineau lui Dumnezeu şi numai lui.

Deşi profund religioasei, Chantal visase nu de puţine ori la dragostea omenească. „Nimeni nu mă iubeşte cu adevărat, îşi repeta, şi nu aparţin nimănui”. Singurătatea o apăsa mai ales în timpul vacantelor, când rămânea la mănăstire cu alte două eleve aproape la fel de ale nimănui ca şi ea.

Prima dintre aceste ei eve fusese despărţită de familia ei, care trăia în Africa. A doüa, orfană de mamă, nu-şi vedea tatăl, guvernator într-o insulă îndepărtată, decât o dată la trei ani.

Dar aceste două fete, dacă erau private de vacante, aveau măcar nişte părinţi cu care corespondau, care le trimiteau cadouri la Paşti şi la Crăciun, aveau bunici, mătuşi, veri cărora le puteau povesti necazurile lor şi care le răspundeau pe un ton afectuos.

În fiecare săptămână, Chantal îi scria mătuşii Emilie. Bar uneori treceau trei-patru luni până primea un răspuns, de obicei scurt şi lipsit de detalii. În realitate, scrisorile Emiliei păreau făcute toate după acelaşi model. Ele nu conţineau decât recomandări să muncească mult şi să urmeze cuvânt cu cuvânt sfaturile călugăritelor.

Cum Chantal era disciplinată şi harnică, era mereu decepţionată de scrisorile mătuşii. Totuşi, de câte ori vedea un plic cu numele ei pe masa unde era depusă corespondenta elevelor, nu putea să nu încerce o adevărată emoţie.

Mai mult, dacă scrisorile mătuşii Emilie erau rare, vizitele ei erau şi mai puţin numeroase. Cam o dată pe an, ea venea la mănăstire, se întreţinea

câteva momente cu maica superioară, apoi se plimba prin grădină cu Chantal. Dar se arăta la fel de decepţionată ca şi în scrisori. Toate frazele începeau în acelaşi fel:

„Maica reverendă e sigură că ai putea să faci şi…”

„Maica reverendă spuse că ar trebui să faci un efort şi la…”

„Maica reverendă şi cu mine credem că acum eşti destul de mare ca să…”

Muncă! Mereu muncă! Nu era vorba decât de ea… Chantal, care aştepta vizitele mătuşii cu o nelinişte febrilă, îşi ascundea atunci adevăratele sentimente, aşa cum le ascundea colegelor de suferinţă ceea ce îi inspira uneori singurătatea.

Adesea, noaptea, în pătuţul strâmt pe care-l ocupa la capătul dormitorului comun, se închipuia în braţele mamei ei, povestindu-i în şoaptă tot ce gândea, tot ce simţea. Mama o asculta, o înţelegea, îi împărtăşea bucuriile şi tristeţile…

Într-o noapte, auzind suspine care veneau din patul vecin, se ridicase şi întrebase cu un murmur:

— Ce se întâmplă, Yvonne?

— Mama, răspunse fata. Vreau la mama…

Chantal o consolase cum ştiuse mai bine pe biata fată. După ce o liniştise, se întorsese, tremurând de frig, în patul ei. Dar toată noaptea nu mai putuse să adoarmă. Fiindcă şi ea voia la mama! înţelegea atât de bine ce simţea Yvonne! Totuşi, mama lui Yvonne exista. Trăia la doar câteva sute de kilometri, într-o casă în care Yvonne se va putea întoarce în mai puţin de trei luni, într-o casă pe care, mai târziu, n-o va mai

părăsi niciodată, decât doar dacă i ar veni să se mărite…

Ceexistenţă deşartă am! gândea Chantal în întu nericul dormitorului comun. Fără părinţi! Fără un cămin în care să pot visa să mă refugiez! Fără vreo persoană căreia să-l pese într-adevăr de mine!…”

Nu se lăsa des dominată de sentimentul solitudinii ei. Raţională şi, în fond, cu un fel de a fi destul de fericit, ştia să-şi alunge sau cel puţin să-şi stăpânească tristeţea. Dar azi, în camera aceasta anonimă de la „Hotel de Paris”, toate amârâciunile copilăriei îi urcau spre buze. Se simţise întotdeauna deosebită de celelalte fete. Ele cel puţin trăiseră un pic. Când se întorceau din vacanţă, aveau atâtea lucruri să-şi povestească I Despre călătorii, plimbări călare, înot pe plaje elegante, sejururi la schi…

Pe lângă astea, ele aveau ceva în comun: o familie. Puteau să vorbească între ele despre mama, despre tata, despre fraţi sau surori.

Uneori, chiar plângeau de constrângerile care le erau impuse.

— Mama, zicea vreuna, nu vrea să mă lase să dansez. Pretinde că sunt încă prea tânără!

— Tatăl meu e prea sever! afirma o alta.

Li se mai întâmpla şi să se laude cu averea ori cu succesul familiilor lor. Aveau subiecte de conversaţie interminabile: frumuseţea caselor lor, bogăţia tatălui, bijuteriile mamei, prietenii surorilor, prietenele fraţilor…

Chantal asculta, apoi se îndepărta cu paşi înceţi. Cum s-ar fi putut ea amesteca în aceste

conversaţii? Pentru ea, lumea se limita la zidurile cenuşii ale mănăstirii.

Din fericire, îi plăcea să citească. Îi venea să creadă că, fără cărţile pe care i le dădea părintele Vincent, ar fi luat-o razna. Părintele Vincent, duhovnicul ei, înţelesese că în spatele francheţei din ochii lui Chantal fierbeau furtuni. Şi poate mai simţise şi că gândirea ei era excepţional de clară şi de vie, şi că această tânără, superioară celor mai multe dintre colegele ei, avea nevoie de învăţători mal calificaţi decât călugăriţele.

Părintele Vincent era un aristocrat care preferase să se călugărească decât să facă o carieră politică, asemeni tuturor celorlalţi membri al familiei lui. Avea o bibliotecă magnifică, pe care o completa an de an. Cărţile lui nu erau poate chiar ceea celnaica superioară ar fi ales pentru o fată. Cu toate acestea, părintele Vincent o asigurase că Chantal, pentru dezvoltarea ei intelectuală, trebuia lăsată liberă în alegerea lecturilor sale.

— E Imposibil, îi spusese el, să împiedici un mânz pur-sânge să galopeze, dacă el are chef de aşa ceva.

Şi maica superioară, înţelegând foarte bine raţionamentul preotului, răspunsese:

— Chantal e o copilă tare dulce. Sperasem că va avea chemare spre religie, neavând un cămin, şi mă îngrijorez de ceea ce va deveni când ne va părăsi.

— Să nu faci nimic ca s-o convingi să îmbrace veşmântul monahal, spusese părintele Vincent pe un ton aproape autoritar. Copila aceasta e dintre

acelea care au nevoie de lecţii pe care singură lumea exterioară le poate oferi. Rolul nostru trebuie să se mărginească la a-i insufla unele reguli care, mai târziu, îl vor permite să deosebească aurul de imitaţii şi de falsuri.

Aşa se face că Chantal avusese liber acces la biblioteca părintelui Vincent. Atunci se dăruise cu totul lecturii. Devorase lucrări religioase şi filosofice, relatări de călătorii şi capodopere ale literaturii beletristice franceze. Mai întâi, când cunoştinţele ei de limbi străine se extinseseră, părintele Vincent îi dăduse să citească unele cârti nemţeşti şi italiene.

Dar, printre toate volumele care se înşiruiau din podea până-n tavan pe tofl cei patru pereţi ai încăperii, autorii englezi erau, se pare, cei pe care-i prefera. Îi considera pasionanţi pe Samuel Johnson şi pe Thackeray. Prinsese gustul lui Shakespeare după ce citise şi recitise „Visul unei nopţi de vară”. Unii scriitori mai moderni, ca Sir Walter Scott, Jane Austin, Charles Dickens îi provocau o mare plăcere. Dar poeţii englezi, mai ales, o încântau. Maica superioară ar fi leşinat, de bună seamă, dacă ar fi ştiut că Chantal îl adora pe Lord Byron...

Cu toate acestea, cărţile nu înlocuiau o familie şi un cămin. Aşa că, atunci când află că urma să părăsească mănăstirea ca să trăiască împreună cu mătuşa Emilie, Chantal crezu că fericirea avea să-i deschidă, în sfârşit, braţele. Pentru prima oară în viaţa ei, avea să fie la fel cu colegele ei, avea să poată iubi pe cineva şi să fie iubită la rândul ei...

Astăzi ştia că nimic din ceea ce visase nu se

produsese. În noaptea când sosise la Paris, adormise cu certitudinea că se afla în căminul ei, că în sfârşit avea să cunoască tandreţea. Dar a doua zi îşi dăduse seama că se înşelase. Şi acum, ce-i rămânea? O cameră de hotel şi o mătuşă cu un caracter tare greu de înţeles…

„Nu mai am dreptul să mă îndoiesc, gândi fata. Mătuşa Emilie nu mă iubeşte. Şi eu, aş putea oare să jur că mai am vreo afecţiune pentru ea? în unele momente, mă priveşte cu o adevărată ostilitate. S-ar spune că simte o adevărată plăcere să mă prindă în greşeală, că de fapt, caută neîncetat motive să se răstească la mine…”

Chantal traversă camera şi trase sertarul de la măsuţa de toaletă. Într-o cutie din piele dublă cu catifea erau aşezate perlele cenuşii care aparţinuseră mamei sale. Le luă în mâna stângă şi le mângâie încetişor. Curând, I se păru că simte o undă de căldură în vârful degetelor.

Perlele mamei ei! Le apăsă de obraz. Dacă ar fi putut ele să vorbească! Dar ar fi putut să-i spună: „Da, mama ta te-ar fi iubit dacă ar fi trăit… „Mătuşa Emilie era aşa de puţin vorbăreaţă şi uneori atât de surprinzătoare!” De ce mama m-a botezat Chantal?” se întreba fata. „De ce s-a aflat ea la Monte-Carlo cu puţin timp înaintea naşterii mele?”…

Fără încetare, întrebările se îngrămădeau în cugetul ei. Şi niciodată, niciodată mătuşa Emilie nu făcuse nici cel mai mic efort ca s-o lămurească! Puţin după intrarea la mănăstire, Chantal îşi dăduse seama că purta numele mamei ei. La început, nu zise nimic. Dar, când Emilie venise s-o

vadă, o întrebase:

— Tatăl meu e mort?

— Nu, răspunse scurt şi aspru Emilie.

— Crezi că va avea în vreo zi chef să mă vadă?

— Nu!

— Deci el nu mă iubeşte?

— Ce întrebare ridicolă! Tatăl tău nu va juca niciun rol în viaţa ta. Uită-l! Tu eşti copilul mamei tale şi numele ei îl porţi.

— Dar mătuşă Emilie, de ce sunt eu altfel decât altele? Colegele mele poartă toate numele tatălui lor.

— Mama ta dorea ca tu să-i porţi numele. De altfel, el aparţine unei excelente familii engleze. Nu-ţi ajunge?

Chantal, înspăimântată de tonul întrebării, se mulţumise să răspundă afirmativ. De altfel, avea o dorinţă atât de mare s-o mulţumească întru totul pe mătuşa Emilie, încât se străduise să nu se mai gândească la tatăl ei. În ciuda acestei hotărâri, i se întâmpla din timp în timp să-şi pună întrebări în legătură cu acest subiect. „El trăieşte, de vreme ce mătuşa Emilie mi-a confirmat asta, îşi spunea. E undeva în lumea asta. Dar ştie oare că eu am crescut şi că uneori mă gândesc la el cu o afecţiune care-mi roade inima?…”

Un cămin! Cuvântul acesta nu avusese niciodată înţeles pentru Chantal. De când ieşise din mănăstire, rămânea uneori mai multe ceasuri noaptea, înainte să adoarmă, nutrind visuri încă vagi, dar din ce în ce mai precise…

Deodată tresări. Uşa camerei tocmai se deschisese, lăsând-o pe Jeanne să treacă.

— Am venit să vă pregătesc rochia pentru seară, zise bătrâna.

Auzind vocea Jeannei, Chantal se întoarse brusc şi îşi reţinu cu mare greutate o exclamaţie. Jeanne era palidă ca o moartă şi mâna cu care deja deschidea dulapul de hainde îi tremura.

— Jeannne, ce este? întrebă fata. S-ar zice că ai să leşini, Aşază-te. O să-mi caut rochia singură.

— Nu, eu trebuie să mă ocup de ea, răspunse Jeanne pe un ton ursuz. Apoi se îndepărtă murmurând: Doamne Iisuse, iartă-ne nouă păcatele noastre!…

— Ce spui? întrebă Chantal.

— Nimic, absolut nimic, răspunse Jeanne.

Dar Chantal o auzi mormăind iar:

— Doamne Iisuse, scapă-ne din ghearele diavolului!…

Dar ce se întâmplă? De ce îndruga Jeanne rugăciuni? De ce, într-o oră, părea că a îmbătrânit cu douăzeci de ani?…

Chantal traversă camera, o luă încetişor pe bătrâna cameristă pe după umeri şi îi zise:

— Eşti obosită sau bolnavă, Jeanne. Du-te să te odihneşti. Pot foarte bine să mă îmbrac singură pentru diseară şi s-o îmbrac şi pe mătuşa Emilie.

— Nu, domnişoară! strigă Jeanne cu o voce aproape stridentă. Doamna nu vrea să fie deranjată până la ora cinci. Să nu mergeţi în camera ei.

— Foarte bine, Jeanne. Dar, te rog, aşază-te o clipă.

Spre marea-i surpriză, Jeanne se eliberă cu mişcare bruscă şi zise:

— Nu mă atingeţi! Şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba! Nu mai am niciun moment de pierdut... Doamne Iisuse, care ai ispăşit păcatele lumii, îndură-te de noi!...

După ce pregătise rochia pe care Chantal! trebuia s-o poarte în acea seară, părăsi camera, murmurând tot timpul rugăciuni.

Chantal, care nu înţelesese nimic din această scenă, simţi o adevărată uşurare când o întâlni pe mătuşa ei, la fel de calmă ca întotdeauna, în salon, înainte de cină. Dimpotrivă, Emilie părea încă mai impozantă ca de obicei în rochia ei de brocart bleu-safir, ţinea capul sus şi buzele îi schiţau un uşor surâs. Chantal avu chiar impresia că ochii ei aveau o strălucire neobişnuită şi vocea un accent în mod inexplicabil triumfător. „Una peste alta, îşi spuse tânăra. Dacă Jeanne pare abătută, mătuşa Emilie e mai strălucitoare ca niciodată

— O să faci ordine în salon, Jeanne, porunci Emilie şi să-mi laşi un pic de vin de Champagne ca să mă răcoresc când mă întorc.

Nu uita să-mi repari şi ruptura pe care am făcut-o la rochia pe care o purtam după-amiază. Cred că m-am agâfatân vreun arbust.

Jeanne, la fel de palidă şi tremurândă, răspunse:

— Am înţeles, doamnă... O să vă cos imediat rochia.

Apoi se apucă iar să mormăie rugăciuni.

Câteva clipe mai târziu, mătuşa şi nepoata îşi făceau, ca în fiecare seară, intrarea tardivă şi foarte remarcată în sufrageria hotelului. Mesenii ridicară capetele şi încetară să mănânce. Chantal

ar fi vrut ca pământul să se deschidă brusc şi s-o înghită, fiindcă era sătulă să tot suporte zi de zi acest crud examen la care o supuneau sute de priviri.

La mănăstire fusese învăţată că trebuie să se forţeze, când se simte observată, să se gândească la altceva. De aceea, luase obiceiul, când traversa sufrageria în urma mătuşii, să recite versuri în gând.

În această seară îi veniră în minte versurile lui Byron

Când ea merge, e *frumoasă*
Precum stelele-n tării
Când ea trece, *mii de astre*
Nasc în ochii ei făclii.

„Cât mi-ar plăcea să fiu asemenea femeii cântate de acest poet!” îşi zise Chantal, fără să-şi închipuie că aceste versuri ar fi putut fi scrise pentru ea…

În sfârşit, mătuşa Emilie ajunse la masa lor obişnuită. Chantal se aşeză, mulţumind cerului că a trecut încă o dată şi fără prea multă osteneală această încercare de care se temea mai tare decât orice. Apoi îşi dădu seama că-i era foame şi se simţi în stare să accepte aproape toate platourile pe care i le propunea un chelner. Din nefericire, mătuşa Emilie nu prea se arăta dispusă să-i ţină companie. Înghiţi o lingură mică de supă, câteva îmbucături de peşte şi nici nu se mai atinse de celelalte feluri. Dar vorbea cu nervozitate, şi se apucă să-şi critice vecinii pe un ton atât de sever şi cu o voce atât de tare că, o clipă, Chantal se temu de un scandal.

Fu deci bucuroasă când, după ce terminase cina. Emilie hotărî să meargă la cazino. De altfel, doamna Secret părea, în seara aceasta, într-o dispoziţie destul de extravagantă. Ea schimbă patru bancnote mari pe fise de aur pe care Chantal trebui s-o ajute să le ducă.

— Mise pare, mătuşă Emilie, zise fata, că ai intenţia să mizezi mai mult decât de obicei?

Regretă imediat întrebarea. Dar avu surpriza s-o audă pe Emilie răspunzându-i cu un zâmbet:

— De ce nu? Sunt în mână şi în bani… în seara asta…

Ca de obicei, Chantal se aşeză în spatele mătuşii ei şi o privi cum joacă. În primele zile jocul i se păruse interensant, adeseori amuzant. Dar, de câtăva vreme, era puţin cam obosită de acest rol de spectator. Mizele, vocea monotonă a crupierului şi gesturile avide ale câştigătorilor îi deveniseră aproape familiare. Aşa că se apucă să observe persoanele care se plimbau de la masă la masă şi, mai ales, pe cele ce intrau în sală.

În vreme ce se prefăcea indiferentă, ştia foarte bine în sinea ei înseşi că singura ei speranţă era să descopere brusc silueta lui Sir Robert. El nu cinase la hotel. „Va fi plecat deja? se întrebă ea cu teamă. Vacanţa lui se va fi terminat?… Şi dacă nu-l voi mai revedea niciodată?…”

La acest gând, i se păru că un abis de singurătate se deschidea sub picioarele ei. Strălucitorul decor al sălii de joc dispăru şi avu impresia că e singură într-un deşert imens şi gol, fără niciun prieten, fără niciun însoţitor. Dar de ce această teamă? De ce această angoasă?

Şi, deodată, cu o asemenea emoţie încât îşi simţi genunchii cum se înmoaie sub greutatea trupului, îl văzu pe sir Robert intrând în sală. Era însoţit de Lady Violette. Chantal presupuse, după înfăţişarea lor, că tocmai se certaseră.

Sir Robert se îndreptă spre masa cea mai apropiată şi se apucă să joace. Tânăra îl observă. Spera că el va ridica ochii şi-i va adresa, cum făcea adesea, un zâmbet imperceptibil. Dar el părea, în seara asta, mai absorbit ca de obicei. Cu toate astea, ea se simţea fericită, deoarece putea cel puţin să-l privească din spatele genelor lăsate.

— La ce te gândeşti, Chantal? întrebă pe neaşteptate Emilie. E a doua oară când în vorbesc şi tu nici măcar nu catadicseşti să-mi răspunzi.

— Scuză-mă, mătuşă Emilie.

— Du-te şi lasă-mi mantoul la vestiar. E o căldură în sala asta I

— Bine, mătuşă Emilie.

— Numărul cincisprezece, roşu şi impar, anunţă cru-pierul.

— Şi uite că iar câştig! făcu Emilie cu satisfacţie. Sfârşesc mereu prin a câştiga. Înţelegi, Chantal? Da. mereu sfârşesc prin a câştiga.

Emilie scoase un mic hohot ciudat în care desluşi, fără să ştie de ce, un timbru cam sinistru.

Se grăbi să ducă mantoul mătuşil. Vestiarul doamnelor aflându-se la capătul culoarului, aproape de marea intrare a cazinoului, ea trebui, ca să ajungă la el, să treacă pe lângă numeroase săli. Deodată, un bărbat ieşi din sala rezervată jucătorilor de cărţi şi li tăie drumul.

— Domnişoara Fantomă! strigă el. Sunt fericit

că hazardul ne-a adus în faţă, fiindcă aş dori să discut cu dumneavoastră.

Chantal H recunoscu pe rajahul din Jehanger. Îl cunoştea din vedere şi remarcase că, în cursul cinei, el nu încetase să tot privească în direcţia ei. Chiar şi mătuşa Emilie observase.

— ia te uită colo, personajul ăla mic care ne scrutează fără nici cea mai mică discreţie, zise, ei bine I e rajahul din Jahanger. Fabulos de bogat! Petrece şapte luni pe an în Europa, apoi se întoarce în India ca să smulgă supuşilor să-i banii pe care-i risipeşte aici.

— Mi se pare foarte frumoasă doamna care e cu el, spusese Chantal.

— O damă! exclamase Emilie cu o Intonaţie dispreţuitoare.

Chantal nu înţelesese prea bine ce voia să spună mătuşa, dar judecase că-i prudent să nu-i ceară explicaţii.

Şi acum, iată că se găsea nas în nas cu acest misterios hindus pentru care mătuşa sa părea să aibă cea mai scăzută stimă! Cu o mişcare iute, ea făcu un pas în lături ca pentru a-şi continua drumul, în timp ce spunea:

— Iertati-mă, Alteta Voastră, dar mătuşa mea m-a trimis să-i fac un comision.

— Poate foarte bine să aştepte câteva clipe, răspunse rajahul. Ceea ce am a vă spune este important şi vă priveşte personal.

— Pe mine? întrebă Chantal cu o expresie de surprizei. Despre ce e vorba?

— Urmati-mă, făcu rajahul pe un ton ce nu admitea replică. Ne este imposibil să discutăm în

linişte pe acest culoar.

O făcu să intre în sala de coicerte, goală în acel moment, şi, urmat mereu de Chantal, deschise una din marile uşi-fereastră ce dădeau spe terasă. Apoi se opri aproape de balustrada scăldată de clarul lunii şi mărginită de vaze pline cu muşcate.ro:. Şi heliotropi albaştri.

— Mătuşa o să fie neliniştită de absenţa mea, zise Chantal strângând la piept, ca pe un scut., mantoul de catifea şi de blană al Emiliei.

Rajahul avea, în aspectul său general, ceva dezgustător, şi ea se întrebase mereu cum de frumoasa fiinţă blondă care-l însoţea în mod invariabil la cazino putea găsi vreo plăcere în compania lui.

— Nu vă voi retine decât câteva minute, răspunse hindusul.

— Ce-aveţi să-mi spuneţi? întrebă tânăra.

— Cel puţin sunteţi deschisă şi directă, domnişoară! exclamă el.

Şi Chantal îl găsi încă şi mai dezgustător când zâmbea.

— Mi-e cu neputinţă să mai întârzii, zise. Mătuşa mea va fi foarte nemulţumită.

— Totuşi, ce bucurie ar fi pentru mine să mai întârzii cu o persoană aşa de frumoasă ca dumneavoastră, domnişoară, răspunse rajahul.

Cum Chantal îşi înălţa capul cu mândrie, afişând un aer rănit, el se grăbi să adauge:

— Am să vă vorbesc deschis, în manieră europeană. În ţara noastră ne plac discuţiile complicate… Perfect. Să abordăm fără ocolişuri chestiunea perlelor dumneavoastră.

— A perlelor mele?…)

— Da. Văd că le purtaţi în seara asta. Sunt foarte frumoase, dar cam sumbre, cam terne pentru o perso-ană aşa de veselă ca dumneavoastră. Dacă vreţi, vi le voi schimba cu nişte diamante sau alte pietre preţioase…

— Să mi le schimbaţi?

O Clipă, Chantal rămase stupefiată. Apoi înţelese ce dorea bărbatul acela.

— Într-un cuvânt, vreţi să mi le cumpăraţi?

— Exact! cât sunt de fericit că putem încheia acest târg în termeni atât de amicali! Da, domnişoară, sunt gata să vă cumpăr perlele la preţul pe care-l veţi fixa dumneavoastră înşivă, cu condiţia, bineînţeles, ca acest preţ să fie rezonabil. Dar, dacă preferaţi, pot să vi le schimb cu un colier de diamante, de safire, de rubine. Cele mai multe dintre femei preferă diamantele.

Chantal înălţă capul cu şi mai multă mândrie.

— Mă tem, Alteta Voastră, că sunteţi rău informat. Perlele pe care le port nu sunt nici de vânzare, nici pentru schimb I

— Vă rog, domnişoară, nu luaţi aşa de repede o hotărâre! răspunse rajahul făcând un pas înainte. Deşi frumoase, perlele dumneavoastră, după cum v-am spus mai înainte, nu sunt tocmai potrivite pentru o persoană atât de tânără ca dumneavoastră. Pe de altă parte.

chiar şi când eşti bogat, nu trebuie să disprefuieşti banii. Poate niciodată nu vi se va mai făce o ofertă atât de interesantă ca a mea. Eu am jurat că voi obţine aceste perle. Ca urmare, dacă asta vă amuză, faceţi-mă să-joc puţin după cum

îmi cântat!!

— Îmi pare rău, Alteta Voastră, dar niciodată nu voi consimţi să mă despart de perlele mele. Şi acum, dacă vreţi să mă scuzaţi…

Cu aceste cuvinte, se îndreptă spre glasvandul ce ţinea loc de uşă. Dar rajahul se găsea deja în faţa ei.

— Cum aş putea să vă conving că eu obţin întotdeauna ce-mi doresc? întrebă el. Aţi şi tare chibzuită, domnişoară, dacă mi-aâi ceda perlele acelea acum şi la preţul pe care-l veţi fixa dumneavoastră înşivă.

Chantal, brusc iritată la tonul ameninţător al bărbatului, răspunse cu voce glacială:

— Vă rog, lăsaţi-mă să trec. N-aveţi dreptul să mă reţineţi aici. Am respins propunerea dumneavoastră. Nu mai am nimic să vă spun.

— Dar eu mai am încă multe să vă spun, domnişoară. Sunteţi foarte tânără. Şi tinerii au tendinţa de a se arăta impetuoşi şi intoleranţi. Eu voi avea perlele dumneavoastră. Totuşi, nu credeţi că ar fi fost mult mai plăcut, pentru dumneavoastră şi pentru mine, să ne înţelegem prieteneşte?…

Chantal avu dintr-odată impresia că glasul hindusului căpătase un accent bizar, ameninţător, iar privirea lui avea o expresie pătrunzătoare. Se simţi învăluită de un fel de ceată întunecată şi văzu mâna brună a rajahului cum se întindea spre perlele el.

Atunci scoase un fel de ţipăt şi se sforţă să-şi întoarcă privirile în altă parte. Apoi, dintr-un salt, intră în sala de concerte. Acţionase atât de rapid,

că rajahul renunţă aproape imediat s-o mai ajungă din urmă. „Sunt liberă!” îşi ziseşi se apucă să alerge pe culoar.

În momentul când dădea să intre în vestiar, fu cât pe ce să doboare o femeie care mergea în aceeaşi direcţie cu ea.

— Scuzaţi-mă! făcu aceasta.

Chantal ridică privirea şi o recunoscu pe tânăra blondă pe care o văzuse adesea în compania rajahului. O clipă, cu respiraţia întretăiată de efortul pe care tocmai îl făcuse, o privi fix pe Stella. Apoi îşi dădu seama că dantela ce-i împodobea corsajul se agăţase de unul dintre fluturaşii din pietre preţioase care scânteiau pe rochia celeilalte femei. Ridică mâna ca să-şi desprindă dantela, zicând:

— Nu vă scuzaţi, e greşeala mea. N-ar fi trebuit să alerg.

— N-are importanţă, făcu Stella. Aveţi un aer atât de grăbit! M-am întrebat dacă nu cumva alergaţi să prindeţi vreun tren.

— Nu, răspunse Chantal cu un surâs slab. Nu un tren m-a făcut să fug…

— Cât sunteţi de palidă! strigă Stella observând-o pe fată. S-ar spune că v-a fost foarte frică. Nu vă neliniştit! pentru fluturaşul ăsta stupid. Trageţi fără teamă!

— Nu, vă rog, nu vă mişcaţi. E aproape gata.

Câteva secunde mai târziu, reuşise să se elibereze complet.

— Mulţumesc, zise Stella, făcând un pas înapoi.

— Din păcate, fluturaşul dumneavoastră nu

mai atârnă decât de un fir, răspunse Chantal.

— Am să-l prind la loc, făcu Stella.

Cum ea tot nu se mişca, Chantal înţelese că o lăsă să treacă ea prima. Atunci, cu un mic zâmbet timid, intră în vestiar şi întinse lucrătoarei de acolo mantoul mătuşii Emilie. Apoi se întoarse ca să se asigure că Stella o urmase.

Aceasta era îmbrăcată într-o rochie de satin verde împodobită cu numeroşi fluturaşi de diamant. Efectul general era de eleganţă bătătoare la ochi.

Pe părul buclat din abundenţă, Stella purta un fel de diademă cu fluturi asemănători celor de pe rochie. Obrajii şi buzele, violent machiate, erau de aceeaşi nuanţă roşie ca şi buchetul ei de trandafiri minusculi. Dar surâsul îi era deschis şi plăcut, iar ochii albaştri erau plini de blândeţe.

Stella se privi în oglindă şi, cu o mişcare seacă, smulse fluturaşul care se agăţase în corsajul lui Chantal.

— Asta-i! exclamă ea.

— Din păcate, satinul s-a deşirat puţin, spuse Chantal. Sunt de o neîndemânare!…

— Nu vă necăjiţi făcu Stella surâzând. Asta n-are nicio importanţă, vă asigur. Ca să vorbim deschis, nu prea-mi place rochia asta. Dar e atât de scumpă încât Catherine… sora mea… a vrut să mi-o cumpăr.

Chantal, surprinsă de acest argument, rămase mută. Atunci Stella adăugă cu voce scăzută:

— Ar trebui să plecaţi. Nu trebuie să rămâneţi aici, să sporovăiţi cu mine…

Câteva clipe, Chantal nu pricepu. Api, încet,

sângele îi coloră obrajii. „Această femeie, pe care am văzut-o atât de des împreună cu rajahul, vrea să mă facă să înţeleg că tovărăşia ei nu e foarte indicată pentru o fată, îşi zise. Dar are o înfăţişare simpatică. Mai mult, n-am dreptul s-o părăsesc înainte de a-i repara rochia…”

— Aveţi un ac şi nişte aţă? o întrebă pe femeia de la vestiar. Domnişoara şi-a deşirat rochia.

O clipă mai târziu, femeia se apropie de Stella. Dar aceasta, departe de a-i arăta cea mai mică atenţie, părea absorbită exclusiv de Chantal. Câteva secunde, păru să se întrebe dacă trebuie să spună ceva. În cele din urmă, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine, vorbi.

— Permiteţi-mi să vă dau un sfat. Dacă cineva vă propune să vă cumpere perlele, refuzaţi-l.

Chantal o privi fix, cu uimire”. De fapt şi la urma urmei, se întrebă ea, rajahul nu vrea oare să-mi cumpere perlele ca să le ofere acestei femei?”

— Nu sunt de vânzare. Ele aparţineau mamei mele, răspunse ea cu voce calmă.

— Nu mă îndoiesc de asta, făcu Stella. Totuşi, amin-tifî-vă ceea ce tocmai v-am spus: dacă cineva vă face o propunere de acest gen, răspundeti-i că nu se poate!

— Vă mulţumesc pentru sfat. Trebuie să fifi cu adevărat bună dacă mi l-aţi dat…

— Bună I exclamă Stella, izbucnind în râs. Mai degrabă dumneavoastră sunteţi bună că nu respingeţi o… creatură ca mine. Dacă ne-ar vedea cineva împreună, dumneavoastră veţi fi în mod cert judecată cu severitate...

— Oamenii sunt adesea stupizi, răspunse Chantal. Nu văd de ce-aş fugi de dumneavoastră…

Vorbise cu o voce caldă şi prietenoasă. Stella suspină şi zise:

— Există cu siguranţă mulţi oameni care ar fi gata să vă explice de ce n-ar trebui să vă întâlniţi cu mine. Necazul, în viaţă, e că nu ştii niciodată dacă ceea ce faci e bun sau rău. Eu, cel puţin, nu ştiu niciodată.

— Ascultându-vă, s-ar spune că aveţi vreo supărare, făcu Chantal cu o simpatie instinctivă.

— Ciudat, dar ceea ce spuneţi e adevărat, în definitiv. Tristeţea mea vine doar din aceea că nu ştiu, în acest moment, să disting binele de rău.

— Poate ar putea cineva să vă ajute, zise Chantal. De fiecare dată când eu am avut îndoieli de genul acesta, am avut pe cineva căruia să mă adresez.

Stella părea să reflecteze ia ceea ce-i spusese Chantal. În acel moment, femeia de la vestiar se îndreptă de spate. Terminase cusătura în locul unde ţesătura fusese deşirată şi cususe şi fluturele de diamant. După ce Stella îi dădu un bacşiş, se îndepărtă.

„Trebuie să mă întorc la mătuşa Emilie, gândea Chantal. Cum o să-i pot explica, cât de cât plauzibil, o absentă atât de lungă?…” Cu toate acestea, ceva o reţinea. Instinctiv, simţea că Stella avea nevoie să i se spovedească ei. Cât de tristă era privirea acestei femei frumoase şi tinere! „Cu atât mai rău, gândi Chantal oricare ar fi consecinţele, o să mai rămân aici încă vreo câteva clipe”. În cele din urmă, Stella păru să se

hotărască.

— Ascultaţi, zise. Mi se pare, într-adevăr, că dumneavoastră aţi putea să mă ajutaţi să rezolv problema care mă frământă, Iat-o. Închipuip-vă că afl avea posibilitatea s-o rupefl cu răul făcând să sufere o persoană pe care o Iubiţi profund şi care, şi ea, vă iubeşte din toată inima... Care-i părerea dumneavoastră?

Chantal îşi plecă fruntea. Pricepuse că răspunsul ei ar putea să aibă cele mai grave consecinţe.

— Mi se pare uşor, zise în cele din urmă cu vocea ei clară şi melodioasă. Întotdeauna esenţial e să alungi răul, oricât de mari ar fi dificultăţile. Desigur, nu trebuie niciodată să-i răneşti pe ceilalţi. Trebuie să-i tratezi cu un respect constant. Dar, oricât de dragi ne-ar fi ei, există pentru noi ceva mai important decât sentimentele lor. Urmând calea binelui, ne înclinăm în faţa voinţei lui Dumnezeu. Şi acesta-i lucrul care contează!

Steiia 1! aruncă spre spate capul, ca şi cum s-ar fi eliberat de o grea povară, şi răspunse cu o voce aproape şoptită:

— Mulţumesc! Ştiam eu că puteţi să mă ajutaţi. Sunteţi bună i CAPITOLUL 11

Cu pas nervos, Violette Featherstone măsura salonul ei, ale cărui glasvanduri dădeau într-un balcon ce domina marea. Acest balcon, mărginit cu glastre cu muşcate roşii, dispărea elegant sub glicină.

Vila este plină de mobile vechi aduse din Anglia. Violette iubise întotdeauna lucrurile

frumoase. Pentru tot ce era frumos, ea arăta un gust înnăscut pe care averea lui Eric, soţul său, îi îngăduise să şi-l satisfacă.

Dar în această zi rămânea insensibilă la cadrul elegant în care trăia, fiindcă era obsedată de imaginea lui Robert Stanford. Seara se apropia şi Sir Robert nu se prezentase încă la uşa vilei. „Desigur, îşi spunea Violette, a plecat singur să facă o plimbare călare, ca-n fiecare zi. Totuşi, de obicei venea să mă vadă mult mai devreme. Această întârziere e o noutate în obişnuinţele noastre. Şi, cu o teamă bruscă, îşi aminti că, de câtva timp, Robert părea să-i caute din ce în ce mai puţin compania…

Când sosise el la Monte-Carlo, doar la câteva zile după ea, părea gata să-i consacre toate clipele lui. Apoi, puţin câte puţin, el se schimbase. Cum se petrecuseră lucrurile? Violette n-ar fi fost în stare s-o spună. Schimbarea fusese treptată, progresivă, imperceptibilă. Violette, preocupată exclusiv să-şi ascundă sentimentele pe care i le inspira acest bărbat, nu observase nimic. Şi acum, în timp ce măsura cu paşii preţiosul covor persan ce acoperea duşumeaua salonului, tânăra femeie îşi zicea: *O* barieră s-a ridicat între noi, o barieră de neîncredere, de temeri, de secrete. Cum a putut să se ridice bariera asta? Cum de i-am îngăduit noi să se ridice? Robert, când se află lângă mine, şi-a pierdut până şi impetuozitatea aceea care încă mă mai tulbura acum doar câteva săptămâni. Am fost oare orbită? Ar fi trebuit să rămân în alertă şi să devin bănuitoare de la prima fisură. Ar fi trebuit să rămân în gardă şi să nu uit

că puterea mea asupra lui n-a fost niciodată atât de mare pe cât aş fi vrut eu…”

Se privi într-o oglindă veche, prinsă de perete într-un cadru de aur. Cât părea de bătrână cu cuta adâncă ce se evidenţia tot mai mult între sprâncene, cu buzele cu colţurile căzute! Brusc, îşi aruncă capul înspre spate. „Nu abandona! Nu renunţa! Altfel, îl vei pierde definitiv… * Dar privirea li trăda teama şi neliniştea.

De la începutul tinereţii, mai bine zis din ziuaân care îşi dăduse sedtna, de puterea ei de seducţie, întotdeauna ea fusese cea care se plictisise prima. Bărbaţii o găseau irezistibilă. Dar, din momentul în care începeau s-o agaseze, ea avea arta de a le reda, cu delicateţe, libertatea.

În acest domeniu, totul fusese atât de uşor pentru ea! Ca să seducă, îi era de ajuns să zâmbească o dată, doar o singură dată…

Cu toate astea, de la prima ei întâlnire cu Sir Robert simţise că avea de-a face cu un bărbat diferit de ceilalţi. Aproape imediat după ce îi ceruse să danseze cu el, acesta îi zisese:

— De ce nu ne-am întâlnit noi mai de mult?

Dintr-o singură privire, ea înţelesese că, sub calmul lui aparent, el era un tip neliniştit. Şi se minunase şi ea că întâmplarea nu-l pusese fată în faţă până atunci. „Cum am putut oare să mă amuz sau măcar să fiu veselă înainte de a-l cunoaşte se gândise… Când el o luase în braţe la începutul valsului, ea ghicise că această primă îmbrăţişare era cea mai importantă din existenta ei şi, după ce dansase până-n zori cu acest bărbat pe care în ajun nici nu-l cunoştea, jurase că se va căsători cu

el.

La început, nu se gândise decât la dorinţa care-i împingea pe unul către altul. Nu ştia că Robert Stanford era un om bogat. Nu ştia nimic despre familia lui, despre proprietăţile sau numeroşii lui prieteni. Desigur, auzise destul vorbindu-se de Cheveron, la fel de celebru în Anglia ca şi castelul Windsor, dar nu crezuse că acest domeniu avea să joace în viaţa ei un rol de prin plan.

Mai târziu, când căuta să-l farmece pe Robert, se gândise adesea că Cheveron se interpunea între ea şi scopul pe care îşi făgăduise să-l atingă. Robert vorbea atât de des de casa lui! „Cheveron şi iar Cheveron, e sigurului lucru care se opune realizării planurilor mele, îşi zicea. Numai Cheveron îi dă lui Robert tot ceea ce eu sunt incapabilă să-i dau: respectabilitate, prestigiu, respect din partea membrilor propriei lui clase, admiraţia din partea supuşilor…”

De la început, îşi dăduse seama că sarcina ei nu va fi facilă. Cu toate acestea, nu curajul îl lipsea. Ea poseda, într-adevăr, acel gen de curaj moral care nu ţine seama de opinia publică şi de regulile strâmte pe care indivizii şi le impun unii altora. Dar, încet-încet, înţelesese că Robert era profund înrădăcinat în mediul său social. „Spre deosebire de mine, gândea ea, el e incapabil să se revolte împotriva alor săi”.

Nu fusese şi ea crescută într-o atmosferă comparabilă celei de la Cheveron? „Fermierii care lucrau pe domeniu de generaţii şi generaţii… servitorii care trăiau pe lângă aceeaşi familie…

biserica întreţinută de stăpânul locului… lăptăria unde toată lumea venea în fiecare seară să-şi primească laptele ce se distribuia gratuit… grădinile îndrijite de valeţi… atelierul de lenjerie, unde toate fetele din aşezare veneau să înveţe să coase… grajdurile… staulele… şoproanele unde lucrau fierari, dulgheri, tâmplări… O mică lume izolată de lumea vastă, într-un cuvânt, un stat în stat ai cărui cetăţeni n-aveau decât un singur crez: să slujească foarte bine pe cei din familia stăpânitoare!

Violette cunoscuse bine viaţa aceasta! Dar şi o detestase, şi cu câtă bucurie fugise de ea!

Şi totuşi, Robert iubea tocmai aşa ceva. Era de ajuns, ca să te convingi, să-l auzi vorbind despre domeniul lui.

În aceste momente, vocea lui devenea mal gravă, privirea mai profundă.

Da, îşi spunea Violette, n-am decât o rivală: Che veron, o rivală mai periculoasă decât orice femele I Ea îl atrage din depărtare, îi cere prezenta, îi pretinde viaţa. Voi fi eu oare destul de puternică pentru a lupta împotriva ei? Multă vreme am crezut că da. Dar azi? Da, azi…”

Ora cinci şi Robert tot nu apăruse! Ce-l putea retine cu atâta putere? în unele dimineţi, el venea sub ferestrele ei şi o striga, chiar înainte ca ea să se fi trezit, în general, avea oroare de trezitul devreme. Se întorcea epuizată din ieşirile nocturne şi îi plăcea să doarmă până la prânz. Robert o ironiza, îi zicea:

— Eşti lenşă ca o pisică…

Şi, încrezătoare în ea însăşi, nu-i trecuse prin

cap ideea că poate într-o zi va atribui această lenevie acţiunii anilor…

Fiindcă, la drept vorbind, aici era cauza lenei sale. Pe măsură ce înainta în vârstă, obosea mai uşor. Când era de seama lui Robert, putea să danseze toată noaptea şi apoi să se urce pe cal la ora zece dimineaţa. Acum, îi era foarte greu să iasă din pat înainte de amiază. „Dar, îşi mai spunea, cum să fi ghicit el că nu mai sunt la prima tinereţe? Nu m-am purtat eu mereu fată de el ca o femeie încă în floarea vârstei? De vârsta lui?… Nu m-am trudit mereu să-l surprind cu reacţie mele neaşteptate, cu arta desăvârşită cu care mă refuz şi mă dăruiesc rând pe rând?”

Printr-un fel de acord tacit, ei luaseră obiceiul să dejuneze împreună. În fiecare zi, când venea momentul, Robert zicea:

— Dacă n-ai altă invitaţie, ai vrea să-mi faci plăcerea să iei masa cu mine?

Şi, cu un zâmbet larg, ea îi răspundea:

— Robert, o să-mi anulez, şi pentru azi toate celelalte aranjamente.

La aceste mese, câte surprize, câte izvoare nesecate de bucurie! Se aşezau fată în faţă într-o cafenea micuţă din port sau într-unul dintre cele mai reputate restaurante din Nisa. Iar uneori escaladau o colină şi mâncau în aer liber, având în faţă panorama splendidă a Coastei de Azur care se întindea la picioarele lor.

„Cât am mai râs împreună, cât am fost de fericiţi! gândea Violette. Apoi, în ultimele zile, un norişor minuscul s-a strecurat între noi. Robert s-a arătat dintr-odată mai grav. Mi s-a părut că râsul

lui ţâşneşte cu mai puţină spontaneitate. Pe. moment, am crezut că graviatea asta absolut nouă nu era ceva rău. Mi-am închipuit că se gândeşte să-mi pună întrebarea pe care o aştept de atâta timp, într-un cuvânt, să mă ceară în căsătorie. Azi îmi dau bine seama că m-am înşelat. Şi totuşi, el se arăta atât de prevenitor I…”

Deodată tresări. Tocmai auzise sunând clopoţelul de la intrare. Robertl în sfârşit! aruncă o privire în oglindă şi constata că deja chipul ei luase o expresie mai calmă, aproape potolită, neroadă sunt I îşi zise. Mereu imaginaţia asta blestemată! El o să-mi înfăţişeze cu siguranţă o cauză plauzibilă a întârzierii lui. Şi, pe urmă, ce mai contează acum, de vreme ce e aici! O să mă arăt veselă, strălucitoare, spirituală. Bărbaţilor nu le plac plângăreţele…”

Se pieptănă în grabă, apoi, după o ultimă aruncătură de ochi, ieşi pe balcon zicând „Nu trebuie ca el să-şi dea seama că-l aşteptam cu îngrijorare. Să adoptăm o atitudine uşor indiferentă…”

Auzi uşa salonului deschizându-se şi închizându-se în spatele ei, dar nu se întoarse. Se prefăcea că ar fi contemplat marea, ştiind foarte bine că descrie, pe fondul albastru al cerului, o siluetă picăcută cu rochia ei verde şi că soarele făcea să joace reflexe aurii în părul ei castaniu. În fine, auzi o tuse uşoară, apăi un glas discret:

— Bună ziua, Violette.

Se întoarse brusc, cu o expresie de uimire aproape caraghioasa pe chip.

— Eric! strigă. Ce naiba faci aici?

— Îmi pare rău că te-am surprins în felul acesta, răspunse soţul ei pe un ton plin de umilinţă. Vin de la Nisa.

— De la Nisa! într-adevăr, Eric, n-aş fi fost mai uimită nici dacă un balon captiv mi-ar fi căzut, pe horn, în cămin!

— Adevărat, pari cam uimită. Făcu Eric cu un surâs. Dar, ştii, voiam să mă întâlnesc cu tine.

Violette îşi dădu seama că erau despărţiţi unul de altul de cel puţin jumătate de salon.

— Apropie-té, spuse, şi aşază-te.

Când el luă loc lângă ea pe divan, îl privi. Părea în formă excelentă. Eric Featherstone, fără a fi neapărat frumos, avea aspectul unul veritabil gentleman englez. De un metru optzeci înălţime, cu o alură aproape ţeapănă, avea ceva autoritar şi liniştitor, în acelaşi timp, care inspira încredere atât oamenilor cât şi animalelor. Deşi era pe punctul de a atinge cincizeci de ani, n-avea părul alb. Tonul era cel al unui om care petrece cea mai mare parte din timp în aer liber.

— Care va să zică, ce-ai făcut la Nisa? întrebă în cele din urmă Violette. Credeam că nu-ţi place sudul Franţei.

— Într-adevăr, e o regiune care, dintr-o mulţime de puncte de vedere, nu prea-mi convine. Dar unchiul meu Harold a murit acum vreo trei săptămâni…

— Adevărat? strigă Violette. Uit mereu să citesc în „Times” coloana rezervată deceselor. Ce curios! Aş fi jurat că o să trăiaască o sută de ani!

— A murit la două zile după cea de-a nouăzeci şi una aniversare, răspunse Eric. Inutil să-ţi spun

că n-am fost prea trist. Cum să regreţi dispariţia unui om care a trăit atâta?

— Şi care era pe atât de avar pe cât era de dezagreabil, nu-i aşa? Trebuia să fii tare ipocrit ca să-l plângi I Dar moartea aceasta are vreo legătură cu călătoria ta în sudul Franţei?

— Ei bine, răspunse Eric, unchiul Halord a făcut din mine moştenitorul lui…

— Moştenitorul lui? O, Eric, cât sunt de bucuroasă!

— Şi dacă am venit la Nisa e pentru că unchiul avea aici o proprietate pe care am Intenţia s-o vând.

explică Eric. Nu, într-adevăr, nu vreau s-o păstrez. Nu mă simt în stare să am mereu de-a face cu un gerant şi cu nişte chiriaşi străini.

— Unchiul tău ţi-a lăsat cumva şi proprietărea din Medway Park?

— Exact! îmi place mult acest loc. Nici nu m-am gândit vreodată că el îmi va aparţine într-o zi…

— E magnific, Eric! Da, ştiu că ai iubit întotdeauna locul acela şi că mergeai acolo deseori, în ciuda primirii atât de antipatice pe care ţi-o făcea unchiul tău. Casă, dacă-mi amintesc bine, e îngheţată chiar şi vara. Pentru Dumnezeu, Eric, să pui să instaleze acolo nişte aparate de încălzit şi să amenajeze câteva săli de baie!

— M-am gândit la asta. De altfel, sper să petrec acolo, începând de anul viitor, câte un sezon bun.

— Un sezon bun?… A, da, înţeleg: potârnichile I Desigur, desigur… Şi grauri trebuie să fie din belşug la Medway Park. Fii atent, Eric! Dacă ai să

duci existenta aceasta de gentleman de la tară, cu siguranţă ai să devii enorm!

— Niciun pericol din punctul ăsta de vedere. Proprietatea aceasta o să-mi dea mult de lucru. Unchiul a neglijat-o. Refuza să pună să se construiască bariere şi nu voia să angajeze paznici de vânătoare. Am destule de făcut…

— E o ocupaţie care îţi convine de minune! făcu Violette râzând.

Violette nu uitase Medway Park, acest mare domeniu din comitatul Norfolk, cu terenul lui de vânătoare de mai multe hectare, şi îşi spunea că, dacă vreun om îşi împlinise vreodată visul pe pământ, acesta era Eric Featherstone. El detesta Londra şi casa cu cinci etaje pe care ea o iubise atâta. Detesta balurile, concertele, teatrele, tot ceea ce ea considera ca esenţial în existenţă. El n-avea decât o singură dorinţă: să se piardă pe câmp cu undiţa pe umăr sau cu puşca sub braţ. Se însufleţea doar când vorbea de vânătoare sau de pescuit. „Da, îşi zicea Violette, va fi fericit în Norfolk. Casa e agreabilă şi merită să cheltuim nişte bani s-o amenajăm. Va trebui să remobilăm salonul, să-i punem perdele noi şi câteva covoare de demult. Cu puţină răbdare, voi descoperi, de bună seamă, până la urmă, prin podul casei ceva tablouri valoroase… Dar ce neghioabă sunt! La ce bun să fac proiecte, de vreme ce n-am să merg niciodată acolo? L-am părăsit pe Eric o dată pentru totdeauna. Nu asta i-am zis la Londra, în casa noastră din Park Lane?

— Sunt atât de fericită pentru tine, reluă ea în cele din urmă, accentuând cuvântul „tine”.

— Mai e şi un alt lucru despre care aş vrea să-ţi vorbesc, răspunse Eric cu o expresie destul de încurcată.

„Vrea să se recăsătorească! gândi Violette. De ce ideea asta mi se pare neplăcută? Are tot dreptul, dacă asta-i convine, să-şi întemeieze un nou cămin. Nu eu i-am tot spus că, dacă va vrea să fie liber, voi fi gata oricând să-l acord libertatea?”

Aşadar, la ce bun să faci scandal? îi explicase ea în ziua când părăsise Park Lane. Pentru moment eu n-am intenţia să mă recăsătoresc. Nimic nu ne împiedică deci să rămânem în situaţia în care suntem acum. Desigur, oamenii vor bârfi. Dar nu suntem noi amândoi indiferenţi la bârfe?”

Ca întotdeauna, Eric o aprobase. Apoi, mai târziu, când ea vorbise de divorţ, el protestase. Astăzi rolurile păreau inversate.

— Care e aşadar acel lucru despre care vrei să-mi vorbeşti? întrebă Violette cu o intonaţie destul de dură, de care fu în primul rând surprinsă ea însăşi.

— E vorba de Jack, răspunse Eric.

— Fratele tău?

— Da. A plecat să vâneze animale mari în Africa şi a dat asigurări că nu se va întoarce niciodată. Din cauza blestematei lui de femei. Ţi-o aminteşti pe Vera, nu-i aşa?

— O, da, îmi amintesc foarte bine de Vera, răspunse Violette. Întotdeauna am considerat-o mărginită şi mai degrabă comună. Ce-a făcut?

— A fugit cu un actor, un soi de potaie cu părul lung care recita din Shakespeare. Deoarece ea a refuzat să se întoarcă la domiciliul conjugal,

Jack a luat hotărârea să divorţeze.

— Îi dau dreptate întru totul, făcu Violette.

— Ştiam că asta va fi părerea ta. Din nefericire, sunt copiii.

— Adevărat! strigă Violette. Îi uitasem. Sunt trei, nu-i aşa?

— Nu, doi. Un băiat de şapte ani şi o fată de cinci. O să-i iau la mine.

— Ce spui? întrebă Violette, care nu-şi credea urechilor.

— O să-i iau la mine, repetă Eric. Jack a dat toate dispoziţiile pentru ca eu să devin tutorele lor legal.

— Dar, Eric, cum di te descurci tu cu doi copii?

— Cât mai bine, sper, răspunse el cu o degajare afectată. Pe băiat o să-l învăţ să urce pe cal. E un împieliţat destul de robust. Va trebui să fac din el un bun călăreţ. Mai târziu, îl voi învăţa să mânuiască puşca. Cât despre fată, ea e frumoasă, frumoasă ca maică-sa. În zece ani va fi, fără îndoială, foarte frumoasă şi mă voi putea gândi s-o mărit.

Vorbise cu un accent atât de mândru, că Violette nu se putu împiedica să-l privească cu uimire.

Şi, deodată, ea se ridică de pe divan, îi întoarse spatele lui Eric şi se apropie de uşa-fereastră deschisă. „Asta e ceea ce-a dorit ei întotdeauna: un cămin şi copii, îşi zicea ea. Bineînţeles, nu mi-a reproşat niciodată că nu i-am dăruit un fiu. A fost întotdeauna discret, chiar şi când medicii l-au asigurat că eu nu voi avea niciodată copii! Eu am luat lucrurile mai uşor…

dar el, cât a trebuit să sufere…”

— Am crezut că este de datoria mea să-ţi aduc eu însumi această noutate, reluă Eric, aşezat tot pe divan. N-aş vrea să ţi se povestească cine ştie ce istorii… Iată de ce am venit de la Nisa. Şi acum plec.

În timp ce el se ridica. Violette avu impresia că, prin statura lui înaltă, făcea să pară mai mici mobilele şi obiectele care-l înconjurau.

— Sunt fericită că i-ai luat pe cei doi copii, zise ea cu voce aproape şoptită.

— Şi eu sunt fericit că te aud spunând asta, răspunse el.

Mă temeam să nu fii nemulţumită.

— Nemulţumită? Ba dimpotrivă, Eric! Şi, pe urmă, părerea mea nu prea are importanţă, nu-i aşa?

— N-aş vrea să fac nimic care să-ţi displacă, răspunse el întorcând capul. Ştiu că tu nu iubeşti viaţa la ţară, dar dacă-ţi vine vreodată chef să… petreci câteva zile la Medway Park, ei bine…

— Haide, Eric, unde vrei să ajungi? întrebă ea atingându-i braţul. Vrei să spui că ai intenţia, după o despărţire atât de lungă, să mă readuci acasă?

— Nici vorbă de aşa ceva, răspunse el îndreptându-şi întreaga statură. Eu nu ştiu decât un lucru, anume că tu eşti tot Sofia mea.

— Oh! Eric! strigă ea, cu ochii strălucind de lacrimi. N-ar trebui să fii atât de naiv, atât de bun…

După câteva secunde de ezitare, ei îi luă brusc mâna zicându-i:

— Ştii de mult, Violette, că eu n-am fost

niciodată în stare să mă exprim. Dar sunt, totuşi, capabil săf-i spun că te iubesc mereu. Erai prea tânără când te-am luat de sofie. Ar fi trebuit să te las să mai trăieşti un pic după placul tău... dar erai aşa de frumoasă! Şi, apoi, arătai că ai avea ceva afecţiune pentru mine...

— Da, Eric, aveam o afecţiune sinceră pentru tine.

— Ei bine, de această libertate la care tocmai făceam aluzie, te vei bucura de ea acum. Cel puţin aşa văd eu lucrurile. Totuşi, dacă într-o zi vei fi obosită şi dezgustată de existenta pe care o duci în momentul ăsta, nu uita că, la Medway Park, camera ta te aşteaptă. Nu te voi mai plictisi mult. Voi face cum vei voi.

Violette lăsă să-i curgă lacrimile câteva clipe. Apoi apucă mâna lui Eric:

— Smintitul meu drag! eşti aşa de bun, aşa de bun că mă faci să plâng...

— Îmi pare rău de asta, zise el cu o înfăţişare consternată.

— Îmi voi aminti propunerea ta, urmă ea. O să reflectez asupra ei, Eric. Şi, dacă într-una din zilele astea vei avea ştiri de la mine, să nu fii surprins! Acum mi se pare că ar fi foarte plăcut să îmbătrânesc în compania ta...

Văzând cum un fulger traversează privirile soţului ei, regretă ceea ce tocmai îi spusese. Dar era prea târziu ca să mai facă ceva.

— Al vorbit sincer? întrebă el cu o intonaţie stăruitoare.

— Da şi nu, Eric, răspunse ea eliberându-şi mâna şi ştergându-şi ochii. Sunt mişcată de

generozitatea şi de înţelegerea ta. Totuşi, trebuie să fiu cinstită cu tine: iubesc pe cineva.

— Pe Robert Stanford? întrebă Eric cu o expresie mai întunecată.

Violette răspunse printr-un semn din cap.

— Sunt informat, datorită zvonurilor care circulă pe aici, reluă el. De altfel, Robert e un tip bine. Tatăl lui era unul dintre prietenii mei.

— Îi iubesc! strigă Violette cu un accent provocator.

— Te-a cerut în căsătorie?

Întrebarea aceasta o făcu pe femeie să tresară:

— Nu tocmai, răspunse. Dar o va face, o va face…

— Sper că da!

— Haide, Eric, făcu Violette cu un râs uşor, întretăiat totuşi de suspine, n-ai deloc dreptul să fii iritat, pentru că Robert încă nu ţi-a cerut Sofia în căsătorie.

— Şi de ce n-aş avea acest drept? Robert are datoria să te ceară de sofie. Cum? Ar face-o el pe maică-sa să plângă pentru nimic? Uiţi aşadar că, de la plecarea lui, drapelele castelului Cheveron – e un fel de a spune – sunt în bernă?

— Opreşte-te, Eric, opreşte-te! strigă Violette izbucnind în râs. Eşti aşa de bun şi totodată aşa de caraghios I Dar, hotărât nu! Nu vreau să te amesteci în problemele mele sentimentale! Ar fi… indecent.

— Nu văd de ce, răspunse el. Trebuie neapărat să vegheze cineva asupra ta, ce dracu’! La urma urmei, eşti tot Sofia mea!

— Toate astea sunt foarte greu de explicat… da, foarte greu… Acum pleacă, Eric. Robert va sosi dintr-un moment în altul. N-aş vrea să se pomenească nas în nas cu tine.

— Sunt, totuşi, unele lucruri pe care aş vrea să i le spun.

— Nu. Eric, e imposibil, absolut imposibil. Nu trebuie să-l sâcâi cu tot felul de pretenfil. Dacă m-ar cere în căsătorie în asemenea condiţii, cred că aş refuza.

— Nu mai înfeleg. Haide, Violette, tu mi-ai spus, acum câteva clipe, că ţi-ar plăcea băiatul ăsta. Dacă-i aşa, el se va căsători cu tine, în caz contrar vreau şi eu să ştiu de ce nu te vrea. Dar, dacă nu-l iubeşti, asta-i altă treabă…

— Nu mai sunt sigură de nimic şi trebuie să-ţi mărturisesc că n-am luat încă nicio hotărâre definitivă, răspunse femeia, brusc neliniştită faţă de atitudinea ameninfătoare a lui Eric.

Întoarce-te la Nisa, te rog. Am să-ţi scriu şi poate am să vin cândva să te văd ia Medway Park”.

— E o promisiune? întrebă el mai potolit.

— Da, o promisiune. La revedere, Eric.

Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz. Apoi 11 însoţi până la intrarea în vilă şi-l privi cum traversează grădina. Când urcă în trăsura care-l aştepta, el îşi ridică pălăria. Violette îi răspunse cu un gest al mâinii.

Se întoarse în cameră, cu gândul să-şi refacă machiajul. Dar rămase nemişcată la măsuţa de toaletă şi se privi lung în oglindă, de parcă nu s-ar fi văzut niciodată.

Stătea aşa de vreo douăzeci de minute, când auzi paşi în grădină. Alergă la fereastră, se aplecă pe balcon, Robert!

În sfârşit, el era! îşi uită imediat neliniştile, tulburările pe care Eric le făcuse să se nască în sufletul ei, precum şi acel soi de disperare care nu încetase s-o urmărească începând de dimineaţă.

Coborâscările alergând şi deschise uşa de la intrare.

— Robert, ce ţi s-a întâmplat? întrebă, uitând că se hotărâse să simuleze indiferenţa.

— Iartă-mă că am venit aşa de târziu, Violette, răspunse el cu va ton natural. Am fost călare până la Roquebrune şi am dejunat acolo…

— Am crezut că ţi s-a-ntâmplat vreun accident.

— Nu te-am mai sfătuit să nu-ţi faci niciodată griji pentru mine.

După ce el închise uşa, Violette urcă scările. El o urmă îndeaproape dar, spre marea el surprindere, n-o luă în braţe, aşa cum făcea întotodeauna când erau singuri. Ba dimpotrivă, el traversă camera şi merse pe balcon, unde îşi rezemă coatele pe marginea acestuia, cu o înfăţişare mai gravă ca de obicei.

— Cel cu tine, Robert? întrebă ea în cele din urmă.

— Nimic, răspunse el ridicând din umeri.

— Ba da, în mod sigur ai ceva, insistă ea.

— Nimic care să aibă câtuşi de puţină Importantă, în scrisoarea pe care am primit-o azi dimineaţă, mama îmi anunţă moartea bătrânului Hathaway, paznicul nostru de vânătoare. Îl cunoşteam din copilărie. Era la Cheveron de vreo

cincizeci de ani. Inutil să-tl spun că el o să se lipsească tare mult!

— Desigur… murmură Violette

— El m-a învăţat să vânez. Tot el m-a învăţat – şi cu câtă severitate! – să umblu cu puşca, s-o descarc înainte de a trece peste vreun gard de mărărcini sau de a sări peste vreun şanţ. Cât echilibru la moşneagul ăsta, câtă înţelepciune!

— Îmi pare rău pentru el, Robert.

Pentru un moment, ca şi cum n-ar fi auzit, el se adânci în contemplarea mării. Într-un târziu, întoarse capul şi întrebă:

— Ce-ai zis?

— Am zis că-mi pare rău pentru el.

— Mulţumesc… Atmosfera de la Cheveron se va schimba mult fără acest bătrân paznic de vânătoare. Aş fi vrut să asist la înmormântarea lui. Din nefericire, e imposibil. Ceremonia a avut loc ieri…

„Cheveron! mereu Cheveron!” gândea Violette. I se părea că domeniul acela antic îl atrăgea de departe pe Robert, îl paraliza cu ajutorul unor tentacule pe care el nu va fi niciodată în stare să le rupă…

Brusc, el părăsi balconul şi intră în încăpere zicând:

— Iartă-mă, Violette. Lucrurile astea nu trebuie să te afecteze pe tine. Ce vrei să facem? O plimbare sau o vizită la cazino?

„Cât e de politicos, cât e de rece! gândiea. Dacă o să continue să-mi vorbească pe tonul ăsta, o să regret că l-am ademenit la Monte-Carlo…” Dar, simţind că nu-l momentul cel mai potrivit

pentru a face o scenă, se mulţumi să răspundă:

— Haidem la cazino. Am impresia că o să am noroc. Noaptea trecută am visat că vedeam şapte păsări cu pene mari aurite, fazani fără îndoială.

Dar imediat îşi zise: „Păsări... fazani... vânătoare!

Uite că şi eu îl fac să-şi amintească de Cheveron, Nepriceputa de mine I... „Aşa că se grăbi să adauge:

— Cifra şapte mi-a purtat noroc Ihtotdeauna. Ai bani destul azi?

— Nu mai mulţi ca în celelalte zile, dar destul ca să-ţi poţi satisface plăcerea, răspunse el cu aceeaşi curtoazie, cam rece, ca şi mai înainte.

— Ei bine! sunt gata în câteva clipe. Sper că vom găsi la cazino pe cineva amuzant, împreună cu care să luăm masa. L-ai văzut azi pe Arthur?

— Nu, răspunse Robert clătinând din cap, n-am văzut pe nimeni altcineva decât pe micuţa domnişoară Fantomă. Se plimba pe ţărm cu camerista ei şi arunca bucăţi de mâncare unui câine care-o urmărea.

— E frumoasă, mititica. Tot în gri îmbrăcată?

— Fireşte!

— M-am întrebat adesea dacă e în doliu, sau dacă nu cumva poartă în permanentă culoarea asta doar ca să atragă atenţia.

— Dacă ar fi în doliu, mătuşa sa ar fi şi ea în negru, răspunse Robert ca şi cum ar fi reflectat deja cu multă chibzuinţă la această chestiune.

— Evident.

— Femeia asta nu-mi inspiră încredere...

— Cine? întrebă Violette. Mătuşa sau nepoata?

— Mătuşa… Are ceva bizar şi neliniştitor. În plus, îşi tratează destul de rău nepoata…

— De unde ştii? întrebă ea.

— Simplă… simplă curiozitate, răspunse Robert pe un ton destul de puţin convingător.

— Ai vorbit cu fata asta? întrebă Violette aproape în ciuda voinţei ei.

Robert avu o scurtă ezitare, apoi răspunse cu voce calmă:

— Nu, niciodată.

Spre marea ei surprindere. Violette încercă o profundă uşurare.

— Dacă vrem să mergem la cazino, nu trebuie să mai pierdem nicio clipă, zise. Voi fi gata în cinci minute, Îţi promit.

După ce ea trecu în camera alăturată. Sir Robert ieşi şi se rezemă din nou de marginea balconului. „De ce-am minâit-o în legătură cu Chantal? se întrebă. O, dar e normal să fac tot posibilul ca să ascund prietenia ce m-a legat de fata asta.

Dacă-i spun chiar şi cel mai mic lucru Violettei, ea o să-mi pună o duzină de întrebări. Oamenii, la Monte Carlo, sunt deja destul de intrigat! când e vorba de Chantal şi de mătuşa sa. Dar, de fapt, în ce constă acest faimos mister? Multe explicaţii sunt posibile, dar niciuna nu pare plauzibilă. Un lucru e cert. Dacă strania doamnă Secret a vrut să trezească curiozitatea publică, a reuşit perfect. Frumuseţea lui Chantal, rochile el, perlele, porunca pe care a primit-o să nu schimbe niciun cuvânt cu nimeni în afara prinţului, toate astea sunt subiecte de comentariu. Însuşi prinţul

Nicolae, nu spune el deschis că nu ştie aproape nimic despre aceste două femei care, totuşi, sunt într-un anume fel prietenele lui? De unde vin ele? Nimeni nu ştie. Cât despre mine, sunt convins că Chantal e o fată dreaptă şi pură. La cazino, când mă priveşte, am mereu impresia că mă cheamă în ajutor. Cum aş mai vrea s-o smulg din mediul ăsta strălucitor şi fals I E o copilă, o copilă tristă şi nefericită. Aş jura căăi e teamă! Dar ce-aş putea face eu pentru ea? Mătuşa sa face în jurul ei o pază feroce.

Totuşi, nu sunt eu, în Monte-Carlo, singurul bărbat, cu excepţia prinţului Nicolae, care a reuşit să-i adreseze vreun cuvânt? Pare să aibă încredere în mine. În dimineaţa asta, cu ce surâs m-a întâmpinat când am oprit calul lângă ea, pe ţărm…”

— Unde ai descoperit această nouă cunoştinţă? o întrebase arătându-i câinele care se tot învârtea în jurul ei cu lătrături bucuroase.

— Ar fi mai cinstit să spun că el m-a descoperit pe mine, răspunsese ea. Şi acum nu vrea să mă mai părăsească.

— Nu sunt surprins de asta…

— O să am mult de furcă până să-l lămuresc că mi-e cu neputinţă să-l duc la „Hotel de Paris”. Şi, totuşi, cât de mult mi-am dorit dintotdeauna un câine!

— Îmi permiţi să-ţi ofer eu unul? întrebase Sir Robert.

— Imposibil! Mătuşa nu mi-ar permite niciodată să-l păstrez!

Atunci Sir Robert descălecase. În timp ce

camerista se îndepărta cu discreţie.

— De ce ţi-e atât de teamă de mătuşa dumitale? întrebase. Nu pare chiar aşa de crudă! Lasă-mă să-i fac o vizită. Îi voi spune că am la proprietatea mea de la Cheveron prepelicari de rasă, coloraţi în alb şi negru, foarte afectuoşi şi că am intenţia să ţi-l dăruiesc pe cel mai frumos dintre toţi!

— Ar fi minunat! strigase fata. Dar e imposibil, absolut imposibil I Vă implor să nu încercaţi s-o vedeţi pe mătuşa Emilie. Ar fi foarte, foarte mânioasă dacă ar şti că vorbesc cu dumneavoastră. În plus, de Ieri mi se pare cam ciudată. S-ar spune că-i bolnavă. Nu încetează să-mi facă reproşuri. De aceea, vă rog, nu agravaţi situaţia.

— Linişteşte-te, răspunse Robert cu însufiştire. Nu voi face nimic ce-ar putea să nu-ţi placă. Dar aş vrea să pricep…

— Şi eu… răspunse fata cu tristeţe. Dacă aţi şti cât de tare doresc să pricep situaţia asta! Dar nimeni… nimeni nu vrea să mă lumineze…

— Aşadar n-ai nicio altă rudă în afara mătuşii?

După o scurtă ezitare, ea răspunse:

— Nu, n-am pe nimeni… Dar acestea sunt chestiuni pe care n-am dreptul să le discut cu dumneavoastră… Vă implor. Sir Robert, continuaivă plimbarea.

În timp ce ea privea în jur, poate ca s-o cheme pe Jeanne în ajutor, Robert, instinctiv,» luase mâna. Atunci, întorcându-se spre el, ea îi privise în ochi şi, câteva clipe, amândoi se simţiseră stăpâni de un soi de fluid magnetic, în vreme ce câinele

continua să hămăiască, valurile să spele nisipul plajei, iar pescăruşii să treacă în zbor ţipând. Chantal, prima, lăsase genele în jos. Sir Robert dăduse drumul mâinii fetei întrebând:

— Ai mai venit vreodată, înainte de răsărit, în grădina publică?

— Nu, răspunse Chantal, în şoaptă şi clătinând din cap. Acum merg la capelă…

Sir Robert urcase la loc în şa. Apucând hăţurile, o contemplase pe tânăra fată. Soarele scânteia în părul ei aurit. Deodată ea ridicase ochii din nou, preţ de câteva secunde, privirile li se întâlniseră. În cele din urmă. Sir Robert, fără niciun cuvânt, îşi ridicase pălăria şi dăduse pinteni calului.

„Ce s-a petrecut deci? se întrebă el acum. De ce am încercat senzaţia aceea ciudată?…” Brusc, auzi vocea Violette! Trebuiau să meargă la cazino… „cât de agasante sunt toate astea! gândi tânărul. Atmosfera din sala de loc o să fie înnănuşitoare…”

Brusc, avu chef de soare, de aer liber. Ah! vântul în parcul de la Cheveron!…

— Robert! îl chema Violette. Robert, sunt gata!

Părăsi fereastra şi traversă încăperea gândindu-se că griul rochiilor lui Chantal îi amintea de ceţurile ce pluteau în fiecare dimineaţă pe lacul domeniului familiei sale.

CAPITOLUL

Catherine deschise ochii. Îi trebuiră câteva minute ca să-şi dea seama că era tot la Monte-Carlo. Patul moale, plapuma de mătase, soarele

care se strecura prinţe jaluzele…

Visase că se întorsese la Londra şi încă i se părea că aude copiii strigând în stradă. I se părea chiar că simte mirosul infect ce impregna toate casele de închiriat din capitala engleză…

„Dar nu, îşi zise, sunt tot la Monte-Carlo”. Rămase nemişcată, savurând atmosfera de lux şi de confort. Apoi mulţumirea făcu loc treptat unei izbucniri de mânie. Îşi amintea cauza care-o făcuse să se culce în plină zi. Era greşeala Stellei, care, cu prostia ei, îi provocase una din acele migrene teribile de care suferea din când în când, mai ales când îşi pierdea controlul.

Da, Stella era răspunzătoare de migrena ei. Desigur, durerea de cap se risipise acum, dar cauza rămăsese în continuare. Uneori, Catherine îi zicea surorii ei:

— Eşti aşa de tâmpită, că ai să sfârşeşti prin a mă înnebuni!

Stella se mulţumea să zâmbească şi să se scuze. Atunci Catherine striga:

— La ce mă pot aştepta de la o toantă ca tine?

În ziua aceasta, cearta izbucnise la dejun. În timpul conversaţiei, Stella zisese:

— Aseară rajahul mi-a dat nişte bani să joc la cazino. Am pierdut o parte din el, apoi l-am înapoiat restul.

— Cât ţi-a dat? întrebase sec Catherine.

— Nu prea mult… bâiguise Stella.

— Cât?

— Nu-mi amintesc.

— Minţi! Sunt sigură că-ţi aminteşti! Hai, cât? cincizeci de franci? o sută?… Mai mult?

Stella clătinase din cap şi se apucase din nou să-şi mănânce îngheţata ornată cu fragi şi cu frişcă.

— Răspunde I poruncise Catherine.

— Dar te asigur că nu-mi mai amintesc. Nu ştiu decât un lucru: că am pierdut de mai multe ori.

— Cât ţi-a dat?

— O… o mie de franci…

Atunci Catherine scoase un urlet şi lovise atât de violent cu pumnul în masă, încât zăngăniseră paharele.

— Idioato! Cum? îi dă o mie de franci şi tu o foloseşti să joci, în loc s-o pui în buzunar şi să-i spui c-ai pierdut-o?

— Dar, Catherine, ar fi fost o minciună! Şi apoi, ei ar fi observat cu siguranţă că n-am jucat.

— Puteai să fi aruncat doar câţiva franci la joc. Văd roşu la gândul că ai jucat, ai pierdut şi i-ai înapoiat ce ţi-a rămas! într-o zi ai să-nţelegi că trebuie să facem economii cu orice preţ şi că nu trebuie, la întoarcerea la Londra, să recădem la loc în mizerie!

— Îmi pare rău, Catherine…

— Îţi pare rău! Asta-i tot ce eşti în stare să spui! La ce bun regretele tale permanente dacă mereu faci aceleaşi prostii? Ca să compensezi pierderea asta» fă în aşa fel încât diseară să-i ceri rajahului nu o mie de franci, ci două mii.

Stella lăsase de o parte farfuria şi linguriţa.

— Mi-e cu neputinţă să-i cer o asemenea sumă, răspunsese. El s-a arătat deja atât de înţelegător în privinţa perlelor!

— Apropo, când o să ai perleie astea?

— Ei bine, de vreme ce mă-ntrebi, Catherine, o să-ţi mărturisesc că nu mai am niciun chef de ele. Aseară am avut ocazia să fac cunoştinţă cu fata care le are – o ştii bine: Fantoma… E încântătoare. Mi-a vorbit ca unei prietene, ca unei femei din aceeaşi lume cu ea… Nu, hotărât, n-aş vrea să-mi însuşesc perlele ei, cu atât mai mult cu cât le are de la maică-sa…

În acel moment, Catherine se ridicase ţipând şi începuse să tropăie de mânie, acunzându-şi sora de nerecunoştinţă, de cruzime, de minciună, de tâmpenie incorigibilă…

— Te rog, te rog, Catherine! repeta necontenit Stella, cu chipul plin de lacrimi. N-ar fi trebuit să-ţi spun că am făcut cunoştinţă cu domnişoara Fantomă şi că rajahul mi-a dat bani…

— ţinându-mă la curent cu faptele şi gesturile tale, nu-ţi faci decât datoria! Dacă n-aş veghea eu asupra ta, ai muri de foame într-o lună! Orice succes pe care l-ai avut mie mi-l datorezi. Nu uita!

— Nu voi uita niciodată, Catherine. Dar de ce, de ce eşti aşa de aspră cu mine?

Totuşi, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu reuşise s-o calmeze pe Catherine, şi aceasta, în cele din urmă, trebuise să urce în camera ei să se odihnească.

Acum Catherine se întindea în pat cu voluptate. Se felicita că, în sfârşit, a scăpat de teribila durere de cap. Cât timp dormise? Fără măcar să se ridice în capul oaselor, aruncă o privire la pendula aşezată pe şemineu.

Aproape ora cinci! Dormise mai bine de două

ceasuri şi jumătate. Se simţea destul de în stare acum s-o convingă pe Stella să se arate mai inteligentă, mai dibace, în primul rând cu rajahul. Stupiditatea surorii ei o revolta. Atâţia bani risipiţi! Atâţia bani pe care frumoasa dansatoare habar n-avea să-i ceară! „Întotdeauna a fost aşa, gândea Catherine. N-a fost niciodată în stare să-şi exploateze frumuseţea şi farmecul. Totuşi, nu ocaziile au fost cele care i-au lipsit!…” Primul admirator al Stellei! Un bărbat destul de in vârstă, se-nţelege, şi care dăduse cam tare în patima băuturii, dar atât de bogat! Ei bine, Stella nu-l voia. La vârsta de şaptesprezece ani la vremea aceea şi proaspătă ca un trandafir, ea era deja de-o prostie incorigibilă. Sentimentală, visa la marea dragoste, aşteptându-l pe Făt-Frumos! Catherine cheltuise zile întregi ca s-o lămurească, să-i deschidă ochii realităţii. Câtă muncă, câtă trudă epuizantă I

— Nu, nu! E imposibil, striga Stella. E bătrân, dezgustător!

— Ce-are a face? repeta Catherine neobosită. Gândeşte-te la banii lui, la tot ce-ar putea să ne dăruiască.

În cele din urmă, Stella cedase. Şi. timp de aproape un an, cele două surori trăiseră într-o căsuţă elegantă în Regent’s Park. Aveau bucătăreasă şi cameristă. În fiecare zi, o trăsură de piaţă o ducea pe Stella la teatru. Apoi protectorul începuse să dea semne de plictiseală…

— Înveseleşte-l! zicea Catherine. Fă-l să râdă! Vorbeşte-i!

— Despre ce vrei să-i vorbesc? se văita Stella.

Nu ne plac aceleaşi lucruri, n-avem aceleaşi gusturi, iar întâmplările pe care mi le povesteşte el mă fac să casc.

În ziua aceea, Catherine îşi pălmuise sora. De altfel, nu era prima dată. Numai că, chiar şi loviturile se dovedeau neputincioase pentru a o face pe tânăra dansatoare să-şi schimbe atitudinea. Singura ei reacţie era că vărsa lacrimi, care o urâţeau şi riscau s-o facă să-şi piardă slujba.

„Nu-i nimic de făcut cu o asemenea neghioabă! gândea acum Catherine înfigându-şi degetele în aşternuturi, Ah! Dacă aş fi avut chipul ei, silueta, frumuseţea ei! Viaţa nu-i de loc dreaptă! Unele femei au totul, altele nimic…”

Într-o zi, în timpul unei repetiţii, auzise, ascunsă după un decor, cum vorbeau două dansatoare despre soră-sa şi despre ea.

— Stella e o fată şic, spunea una dintre ele. De loc egoistă, deşi-i o sărăntoacă…

— Adevărat, Stella-i fată şic. Daar soră-sa-l o ja-pită…

— A! să nu-mi vorbeşti de cocoşată aia oribilă cu fata de maimuţă! Numai ce mă gândesc la ea şi mă apucă tremuriciul!

Auzind acest dialog, Catherine îşi muşcase buzele până la sânge şi abia-abia se stăpânise să nu sară din ascunzătoarea ei. Apoi, ca întotdeauna când era tratată fără indulgentă pentru slutenia şi infirmitatea ei, rămăsese întunecată şi amară mai multe zile. „Nu eu m-am făcut pe mine! îşi repeta ea. Cu ce sunt eu vinovată de aspectul meu, de urâţenia mea, de caracterul meu dificil?” Detesta

femeile care o întâmpinau cu răceală. În acele momente, I se părea că o prăpa-ştie de netrecut se căsca între ea şi fiinţele frumoase şi lipsite de griji care erau în aceeaşi tabără cu Stella.

În realitate, nimeni n-o trata rău şi, dacă s-ar fi arătat amabilă şi blândă, cu siguranţă că dansatoarele ar fi acceptat-o ca pe una de-al or. Dar ea era mereu în defensivă, mereu gata să riposteze chiar înainte de a fi fost atacată. Aşa că toate se fereau de ea ca de un câine arţăgos şi rău.

Uneori, Stella o întreba:

— De ce te arăţi atât de urâcioasă faţă de toată lumea, Catherine?

— De ce nu m-aş arăta! Lumea mă menajează oare pe mine?

— Le provoci frică la toţi. Nu încetezi să-i ocărăşti. Iar ei ripostează, asta-i tot. Dacă ai face puţin efort, sunt sigură că şi ei ar fi amabili cu tine.

— N-am nevoie de amabilitatea lor! i-o întorcea Catherine. Vreau doar să fiu lăsată în pace!

Dar, vorbind astfel, minţea! Fiindcă, la fel ca toată lumea, ar fi vrut şi ea să aibă prieteni şi mai ales să fie iubită; da, iubită, alintată, curtată…

Se pomenea detestând-o pe Stella pentru faptul că o plăceau bărbaţii. Îl observa când o studiau pe soră-sa şi încerca o adevărată ură pentru aceasta când simţea că e înconjurată de dorinţe pasionate. Apoi ei se întorceau spre ea. Atunci privirile lor exprimau brusc dezgustul sau mila. Mila mai ales era de neîndurat pentru

nenorocita cocoşată.

După astfel de incidente, cum să se arate Catherine calmă şi blândă? cum să nu-i vină uneori să zdrobească acel trup diform care nu-i aducea decât suferinţe?

Avea, totuşi, satisfacţia de a crede că, fără ea, frumuseţea Stellei n-ar servi la nimic. Aşa că nu-şi făcea probleme în a se servi de sora ei ca de o simplă marionetă, în a-i controla gesturile cele mai mărunte. În a o asmuji fără încetare pe urmele banilor…

Banii! De multă vreme, Catherine credea că ei sunt singurul bun ce merită dorit în lumea aceasta. Cu bani, ce nu-ţi puteai oferi? Confortul, luxul, securitatea, gelozia săracilor! „Banii, îşi zicea ea, sunt infinit mai de dorit decât prietenia şi chiar decât dragostea! Ei înlocuiesc orice plăcere, Doar ei au puterea să mă facă să-mi uit tristeţile şi infirmitatea. Nu-i normal ca Stella să fie cea care să-mi facă rost de ei? Şi cu atât mai bine dacă suferă! N-ar fi oare prea nedrept ca, pentru singurul motiv cât frumoasă, viaţa ei să nu fie decât zâmbete?”

Brusc, Catherine avu impresia că-l revede pe un anume Lord Wrotham, canalie notorie, dar personaj bogat şi puternic. De câtva timp, Stella, avertizată de gura lumii, căuta prin toate mijloacele să-l evite. Într-o seară, el îi trimisese o jerbă de orhidee la care era alăturată o invitaţie la cină după spectacol. Stella, scârbită, aruncase jerba cât colo zicând:

— Ar trebui să fi căzut prea jos ca să accept să cinez cu individul ăsta! Mâzgăleşte-i un bileţel,

Catherine. Spune-i că am deja o altă invitaţie.

Catherine nu zisese nimic, dar, la începutul actului următor, îi trimisese Lordului Wrotham un bileţel de acceptare semnat: Stella… în timp ce evoca amintirea aceasta îndepărtată, se gândea: „Nu e nimic de făcut. Ea nu va atinge niciodată vârsta chibzuinţe! S-ar spune că-i idioată din născare, întârziată la minte! încă mult timp va mai trebui s-o susţin, s-o călăuzesc. Să laşi să-ţi zboare o mie de franci, o mie de franci care ne-ar fi permis în Anglia să trăim o lună, ba chiar două!…”

Văzând că se mişcă mânerul uşii, săltă capul şi întrebă:

— Cine-i?

Uşa se deschise şi Stella intră…

— Te-ai trezit. Catherine? întrebă.

— Vezi bine! răspunse Catherine pe un ton morocănos.

— Voiam să-ţi vorbesc…

— Atunci ridică jaluzelele. De altfel, e timpul să mă scol.

Docilă, Stella traversă camera şi ridică jaluzelele. Fereastra dădea în grădina vilei şi Catherine, din pat, putea să vadă siluetele palmierilor şi măslinilor cum se desenau pe colină.

După ce contemplă câteva clipe peisajul, Stella se întoarse către soră-sa. Purta o rochie verde, cu aceeaşi culoare vie ca şi a penelor care îi împodobeau pălăria de paie. Catherine se gândi: „niciodată n-a fost mai elegantă, mai frumoasă…” Clhipul ei nu mai păstra urma lacrimilor care-l inundau acum câteva ore. Pupilele îi străluceau, buzele erau suirâzătoare. Dar, când se află faţă în

faţă cu Catherine, expresia îl deveni brusc mai gravă.

— Pleci? o întrebă soră-sa…

— Da, răspunde Stella. Asta voiam să-ţi spun.

— Ei bine! Ai sarcina să te arăţi mai inteligentă decât aseară. Fă-l pe rajah să te ducă prin magazine!

— Nu ies cu rajahul, răspunse Stella aproape în şoaptă.

— Dacă crezi că o să te însoţesc eu, te înşeli! Deja mi-ai dat destulă bătaie de cap pentru ziua de azi! O să cobor la bucătărie să-mi fac o ceaşcă de ceai.

— N-aveam de gând să-ţi cer să mă însofeşti… Ies cu… cu cineva…

Surprinsă, Catherine se aşză brusc în şezut şi întrebă, pe un ton bănuitor:

— Ce se petrece aici? Hai, vorbeşte…

— Ei bine! plec, Catherine… Da, părăsesc vila…

— Părăseşti vila?… Unde pleci? Cu cine? Ce-i cu toată povestea asta?

Stella devenise palidă ca o moartă. Totuşi, răspunse cu voce fermă;

— Plec să mă mărit, Catherine. Ceremonia va avea loc cât de curând. Îmi pare rău, dar… el nu vrea ca tu să mă însofeşti.

— Te măriţi? Cu cine? t» despre cine vorbeşti?

— De… de François…

— François…

— Da, François, repetă Stella cu o voce dintr-odată mai uşurată. Mă iubeşte şi îl iubesc şi eu. Niciodată nu mi s-a întâmplat ceva mai minunat!

Acum două zile m-a cerut în căsătorie. Dar n-am vrut să-i răspund imediat. Şi apoi, adineauri, m-a găsit plângând şi i-am promis ceea ce voia. Oh! Catherine, sunt atât de fericită, atât de fericită!

— Şi îndrăzneşti să-mi spui mie asta? făcu Catherine, a cărei fată se făcuse de culoarea cenuşii.

— Ştiam că vei fi nemulţumită, Catherine. Dar trebuie neapărat să înţelegi, să mă ierţi. Mi-e penibil, fii convinsă, că nu te pot invita nici la nuntă, nici să stai cu noi după aceea. Dar François nu vrea de loc aşa ceva. De multă vreme tot face economii să-şi cumpere un restaurant. Acum are unul în vedere şi speră să ne instalăm acolo în câteva luni. Înţelege-mă bine, Catherine: El vrea ca eu să fiu singură, singură cu el. e greu să-ţi explic. Totuşi, am obligaţia să-ţi spun adevărul. François crede că tu n-ai influentă prea bună asupra mea. Bineînţeles, aşa ceva e absurd şi i-am spus-o. Dar el n-a vrut să audă nimic. Mi-a dat de ales între tine şi el. Şi îl iubesc atât de mult. Îl iubesc atât de mult, Catherine încât l-am ales pe el!

— Eşti nebună! strigă Catherine cu o voce şuierătoare.

— Mi-ai spus-o atât de des încât începeam să cred că chiar aşa e. Dar François m-a asigurat de contrariul. Mi-a spus că, de bună seamă, nu m-aş fi adaptat niciodată la felul de viaţă pe care o duceam. Are dreptate, şi tu o ştii bine, Catherine. De altfel, el are de gând să facă pentru tine tot ce va putea. Ştiu că eşti furioasă la gândul că te părăsesc. Totuşi, François mi-a promis că-ţi va

trimite bani în fiecare lună. Am uitat suma exaactă, dar trebuie să fie aproape echivalentă cu două lire englezeşti. Vei avea deci destul ca să poţi trăi, chiar şi fără să lucrezi. Între noi fie vorba, aminteşte-ţi, noi am trăit uneori cu mult mai puţin de două lire. În plus, ai să păstrezi bijuteriile pe care mi le-a dăruit rajahul şi banii pe care i-ai economisit în timpul şederii noastre aici. El va crede că eu am luat toate astea cu mine. Deci, ne-am înţeles, Catherine; când vei fi la Londra, trimite-mi adresa şi, în fiecare lună, François îţi a trimite banii.

— După cum văd, ai aranjat totul! bombăni Catherine. Ei bine! Eu îţi spun aşa: nu vei pleca. Nu, fata mea, nu vei pleca!

— Greşeşti, Catherine, plec, răspunse Stella cu voce calmă, punând o hârtie pe măsuţa de toaletă, lată aici adresa lui François. Locuieşte în Monaco, în oraşul vechi. Acolo, plec. Sper că ne vom putea căsători mâine dimineaţă. După care plecăm în voiaj de nuntă. După aceea, François se va ocupa de afacerile lui…

Ochii ei străluceau iarăşi. Se apropie de pat şi adăugă:

— Te rog, Catherine, ureză-mi noroc. Să nu ne despărţim certate. Ştiu că-ţi datorez mult şi îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Dar înţelege-mă bine: acum am dreptul să-mi trăiesc viaţa mea. Întotdeauna am visat să găsesc într-o zi un bărbat care să mă iubească şi să fie demn de iubirea mea. Ei bine, tocmai l-am găsit. Nu-mi reproşa fericirea mea.

— Nu vei pleca! repetă Catherine cu un aer

încăpăţânat.

— Dar trebuie să plec! François mă aşteaptă. Bagajele mele sunt deja la parter. Ai să găseşti bijuteriile în sertarul măsuţei de toaletă. La revedere, Catherine.

Atunci brusc, Catherine păru să iasă din lâncezeală. Dintr-un salt, coborî din pat şi se aşeză în faţa uşii. Părul rar şi zbârit îi încadra fata măruntă. Buzele se ridicau lăsând descoperiţi dinţii galbeni. Câteva secunde, cele două femei rămaseră fată în faţă, apoi Stella zise cu un glas aşezat:

— Dacă nu mă laşi să trec, Catherine, am să-l chem pe rajah şi am să-i dezvălui că părăsesc vila lui. I-am lăstit o scrisoare, dar dacă mă obligi să-l revăd, am să-i înapoiez toate bijuteriile în loc să ţi le las ţie!

Infirma n-o mai auzise niciodată pe soră-sa vorbind cu atâta fermitate. Pentru prima dată în viaţa ei, Stella, îndrăgostită, lupta din toate puterile.

Catherine, simţindu-se învinsă, scoase un suspin adânc. Apoi, fără un cuvânt, se îndepărtă de uşă şi se aruncă pe pat cu fata în jos, cu pumnii strânşi, cu unghiile înfipte în palme, cu cocoaşa deformându-i monstruos linia trupului.

Un moment, Stella ezită. Ochi i se umplură de milă. Apoi privi uşa. Era liberă, liberă să meargă cu omul pe care-l iubea, liberă să trăiască decent pentru prima oară în existenta ei! Dar fericirea ei n-avea oare să fie obţinută cu preţul disperării Catherine!?

Îmbărbătată de dragoste, ea distrusese în

câteva secunde autoritatea pe care soră-sa o avea asupra ei de atâţia ani. Dar nu voise s-o rănească pe aceasta. Câteva clipe se gândi: „Am s-o iau în braţe. Am simplor să uite tot! Vom continua ca şi până acum. Ea va porunci, eu mă voi supune. La urma urmei nu suntem amândouă din acelaşi sânge, din aceeaşi carne? Nu asta contează mai mult decât orice altceva?”

Apoi imaginea lui François» apăru în minte. Era atât de bun, atât de înţelegător! Putea să-i spună orice, să-i povestească tot. Întâlnise în viaţă destui bărbaţi ca să ştie că acesta o iubea cu adevărat, profund. Şi ea îi întorcea dragostea însutit! Dar Catherine?... Din nou privi spatele diform al surorii ei, gâtul zbârcit prea devreme, picioarele prea scurte, braţele prea lungi. Săraca, biata Catherine! Părăsind-o, îşi zise, n-am să comit oare o crimă? Are oare dreptate François când mă asigură că ea are o înrâurire rea asupra mea? Dacă ar şti el cât sunt şi eu de proastă, de obositoare, de leneşă! Nu, nu voi pleca! N-am dreptul să plec!”

Şi, deodată, avu impresia că o vede în faţa ei pe Chantal cu ochii ei mari, cinstit! şi încrezători. Chantal, ale cărei vorbe i se părea că încă le mai aude:

— Oricât de drag ne-ar fi altcineva, este pentru noi ceva mai important decât sentimentele fată de el. Urmând calea binelui, ne plecăm în faţa voinţei Domnului. Şi asta e ceea ce contează!

„Pentru mine, voinţa Domnului înseamnă să mă căsătoresc cu François, îşi zise Stella cu o siguranţă de e mai degrabă planturoasă. În

definitiv, mie Stella îmi place. N-am preferat eu întotdeauna femeile grăsuţe, deschise, vesele? De ce, mă întreb, ştrengărea asta m-a tratat cu o neîncredere aproape insultătoare? Nu ştie oare că eu sunt bogat şi puternic şi că domnesc peste un stat de cincizeci de mii de ori mai mare decât acest minuscul principat Monaco? Cum, eu, rajahul din Jehanger, să mă las impresionat de fata asta care nu cunoaşte nimic din viaţă!... Dar sunt ridicol, dacă mă mai gândesc la ea. Oricum, perlele vor fi ale mele. Până atunci însă, să potolim nerăbdarea Stellei cu inelul de safir. Ea o să-l strecoare în deget şi o să-mi mulţumească cu un mic strigăt de plăcere. Una peste-qlta, până acum eu i-am dat mai puţine bijuterii decât precedentelor mele metrese. Ea n-are acea aviditate care le caracterizează pe atâtea alte femei..."

Lola, dansatoarea spaniolă, de pildă, îl costase o jumătate de milion de franci numai pe rochii şi blănuri, fără a mai socoti unele diamante de mare valare. Dar în acea vreme era tânăr. Pe măsură ce înainta în vârstă, se arăta mai prudent. Da, Stella merita din plin inelul de safir. Pe de altă parte, valoarea acestui inel nu era egală cu suma pe care o economisise cumpărând, după o abilă târguială, poneii de polo?

Aşadar, rajahul intrase cu o înfăţişare zâmbitoare în vila „Shalimar" Ca de obicei, servitorii se înclinară adânc la trecerea lui. Dar, din câteva detalii imperceptibile, simţi imediat că ceva nu-i în ordine. Cum unul dintre aghiotant! alerga în întâmpinarea lui, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Aghiotantul păru surprins. Destul de nou în slujbă, încă nu era bine învăţat cu stăpânul său.

În acel moment, un servitor înaintă, purtând o tavă pe care era aşezată o scrisoare. Rajahul privi plicul şi, cum nu părea să recunoască scriitura, servitorul îi explică:

— Scrisoarea aceasta e de la Miss Style, Alteta Voastră.

Rajahul luă scrisoarea şi, cu un gest nervos, rupse plicul. Stella acoperise două pagini cu scrisul ei mare, dezordonat şi aproape ilizibil. Când rajahul sfârşi cu chiu cu vai lectura, trecu fără un cuvânt în salon. Aghiotantul care îl urmase închise uşa în urma lor.

În hol, servitorii se priviră. Ştiau deja că fuga lui François şi a Stellei va însemna pentru ei numeroase necazuri.

Când rajahul era nemulţumit, putea să devină cel mai rău dintre stăpâni…

Acesta, după ce pusese scrisoarea Stellei pe birou, se întoarse către aghiotantul său:

— Când a plecat?

— Cine, Alteţa Voastră?

— Miss Style, de bună seamă!

— Dar nici măcar nu ştiam. Alteţa Voastră, că ar fi plecat!

— Eşti un imbecil! răspunse rajahul pe un ton aspru.

— De vreme ce aşa spune Alteţa Voastră…

— Nu numai că spun, dar e şi repet şi adaug, că te alung din serviciul meu! Rolul tău costa în mare parte în a fi la curent cu tot ce se întâmplă

pe aici şi a împiedica ceea ce-ar putea să-mi displacă!

— Dar, Alteţa Voastră…

— Pleacă!

Aghiotantul, umilit, cu ochii plini de lacrimi, se îndreptă spre uşă. În clipa când era să pună mâna pe clanţă, rajahul adăugă:

— Şi trimite-mi-l pe Khusru.

— Prea bine. Alteţa Voastră.

Khusru, care se aştepta să fie chemat, se afla deja în hol.

Era un sikh mare şi bărbos care, dintotdeauna veghea asupra rajahului. În câteva minute, aceasta fu la curent cu toată povestea. Khusru, cunoscându-şi bine stăpânul, ştia că trebuie să găsească un ţap ispăşitor. Rajahul, adevărat despot când era în mijlocul alor săi, nu era omul care să suporte pierderea vreunei partide.

Sikh-ul zdravăn aşteptă deci ca mânia suveranului să se potolească, apoi îi spuse.

— Dacă mi-aţi permite, Altefa Voastră, să exprim o părere, nu cred că aceasta să fie în întregime greşeala doamnei, François e un om insistent şi convingător. El posedă darul seducţiei, propriu francezilor. Dar el n-ar fi reuşit dacă doamna ar fi fost fericită…

— Ce vrei să spui? întrebă sec rajahul.

— Nu vreau să spun, de bună seamă, că doamna era nefericită când era cu Alteta Voastră. Dimpotrivă, în acele momente el se afla cu siguranţă în paradis. Dar când era singură…

— Explică-te.

— Sora ei, cocoşată aceea înfricoşătoare, o

făcea nefericită. Am auzit-o adesea cum o insulta pe doamna pe care Alteţa Voastră o onora cu afecţiunea sa.

— De ce nu mi-ai spus nimic niciodată?

v

— Regret, Alteţa Voastră. Am fost într-adevăr neghiob. Acum îmi dau seama. Dar pe moment am crezut că era vorba de un detaliu fără importanţă. Da, acum îmi dau seama că doamna a vrut să scape de cocoşată asta, de care nici Alteţa Voastră, atât de generoasă şi de bună totuşi, n-ar fi putut s-o scape.

Flatat de acest compliment, rajahul răspunse, cu o expresie mai puţin morocănoasă:

— Înţeleg ce vrei să spui… Cocoşată n-a plecat cu doamna, nu-i aşa?

— E tot la vila. Mimoza”, Alteţa Voastră.

— Arunc-o imediat pe uşă afară! Nu vreau să mai aud vorbindu-se de ea.

— Chiar în seara asta. Alteţa Voastră?

— Am spus imediat! De altfel, nu mi-a plăcut niciodată. Ea mi-a purtat ghinion!

— După cum văd, instinctul Alteţei Voastre nu s-a înşelat.

— Da, dă-o afară!

— Şi dacă n-are bani să se întoarcă în Anglia?

— Ce mă priveşte pe mine? Să crape de foame! Nu mă interesează…

— Se va face totul după dorinţa Alteţei Voastre.

Cu aceste cuvinte. Khusru se înclină şi se îndreptă spre uşă. Dar în aceea clipă uşa se deschise şi un servitor, purtând o tavă de argint pe

care se afla o carte de vizită, intră în încăpere. Rajahul aruncă o privire pe cartea de vizită şi zise:

— Pierre Gutier, şeful Siguranţei. Ce vrea?

— S-o vadă pe Alteia Voastră. S-a scuzat că se prezintă la un moment atât de puţin potrivit, dar n-o va reţine pe Alteia Voastră decât câteva minute.

— Foarte bine. Să intre.

Când fu singur. Îşi încruntă sprâncenele. Poliţia? Ce voia de la el? După ştiinţa lui, nu încălcase niciuna dintre legile principatului…

În cele din urmă uşa se deschise, lăsând să intre un omuleţ vioi şi foarte elegant în uniforma cu albastru şi alb al poliţiei din Monaco.

— Aţi dorit să mă vedeţi? întrebă rajahul.

— Da, Altefa Voastră, şi cer iertare că vă deranjez. Dar voiam să vă cer un mic serviciu.

Scoase din buzunar un portofel de piele şi zise, nu fără o anume solemnitate:

— Acest obiect a aparţinut unui om care a fost găsit mort alaltăieri seară în grădina cazinoului.

— Asasinat sau sinucidere? întrebă rajahul cu un imperceptibil surâs ironic.

— Presupunem că e vorba de o sinucidere.

— Trebuie că şi-a pierdut toţi banii la cazino, continuă rajahul.

— Avem toate motivele să credem, Alteta Voastră, că acest individ n-avea prea mulţi bani de pierdut, răspunse poliţistul. Dar nu asta-i chestiunea. Dacă am venit să vă văd, este pentru că m-am gândit că poate ne-aţi ajuta cu unele informaţii despre defunct.

— Eu?… Cum se numea defunctul?

— Henry Dulton.

— Nu-l cunosc.

— Adevărat? făcu poliţistul cu o expresie sceptică.

— Pentru ce aţi vrea ca eu să-l cunosc? întrebă rajahul.

— Am găsit în portofelul lui o scrisoare care vă este adresată. Vreţi s-o citiţi?

Rajahul luă foaia de hârtie pe care i-o întindea interlocutorul lui. Era acoperită cu un scris îngrijit, mult mai citet decât al Stellei. Rajahul citi aşadar cele ce urmează:

Alteţei Sale Rajahul din Jehanger

Alteţa Voastră, am aflat că aţi fi interesat de identitatea fetei care locuieşte la *Hotel de Paris" sub numele de domnişoara Fantomă*.

eu pot, dacă dumneavoastră veţi şti să mă faceţi să uit discreţia mea înnăscută, să vă dau informaţiile de care aveţi nevoie. *Asigurându-vă că mă voi prezenta la dumneavoastră de îndată ce mă veţi chema, vă rog să primiţi, Alteţa Voastră, întregul meu devotament*.

Henry Dulton

Rajahul îi dădu înapoi şefului poliţiei, spunându-i:

— Personal nu l-am cunoscut pe acest om, dar s-ar putea ca unul dintre aghiotanţii mei să fi avut contacte cu el. El mi-a vorbit, într-adevăr, de un individ care ar fi fost în măsură să-mi dea informaţii despre persoana în cauză. Vreţi să-l vedeţi?

— Aş fi foarte recunoscător Alteţei Voastre.

— Am să pun să vă conducă la apartamentul

lui, zise rajahul după ce scuturase un clopoţel. Mare păcat că acest om a murit înainte să-mi fi dat lămuririle de care aveam nevoie!

— Regret, Alteta Voastră, dar nu sunt în această privinţă mai informat decât dumneavoaastră. Domnişoara Fantomă şi cea care o însoţeşte, doamna Secret, ne sunt total necunoscute. Ele au stârnit la Monte Carlo un formidabil val de curiozitate.

— Sunteţi sigur că acest Dulton s-a sinucis?

— Absolut sigur, Alteta Voastră. Glonţul care a fost extras din craniul lui a fost tras din pistolul pe care l-am găsit lângă el.

— Evident… evident! făcu rajahul ridicând din umeri. Şi printre obiectele lui personale n-aţi găsit nimic interesant?

— Nu mare lucru, Alteta Voastră. În acest portofel sunt câteva cărţi de vizită, apoi unele tipărituri care fac publicitate pentru anumite stabilimente pariziené de un gen destul de aparte.

În vreme ce vorbea. Gutier deschisese portofelul şi golise conţinutul lui de birou.

— Acest Dulton, urmă el, trebuie să fi fost ceea ce se cheamă un hăitaş, adică unul care racola clienţi pentru asemenea localuri, latã, de pildă, mai multe pliante publicitare pentru localul din strada Regelui nr. 5. Alteta Voaastră a auzit cu siguranţă vorbindu-se de acest stabiliment, a cărui reputaţie este recunoscută. Henry Dulton fără îndoială că atrăgea aici clienţi. Am cerut poliţiei din Paris să facă o anchetă, dar mă îndoiesc că ea ne va ajuta să limpezim misterul acestei sinucideri.

Rajahul luă unul dintre pliantele pe care i le arăta şeful poliţiei. Era un carton pătrat purtând următoarea inscripţie:

„*Localul cel mai elegant din Paris, strada Regelui nr*. 5”… Apoi, în dreapta, într-un colţ, cu caractere foarte mici: „Doamna Bleuet”…

— Doamna Bleuet! strigă rajahul. Doamna Bleuet!

Eu nu uit niciodată o figură, niciodată!

CAPITOLUL 13

Era seară de gală la „Restaurantul florilor”. Personalităţile cele mai distinse din Monte-Carlo erau adunate în marea sufragerie ale cărei ferestre dădeau spre mare. Flori domneau peste tot, pe toate mesele, pe pereţi, chiar şi pe tavan.

La intrare, fiecare femeie primea un încântător bucheţel strâns în hârtie dantelată, iar fiecare bărbat – un trandafir roşu de prins la butonieră. Toate florile acestea, combinate cu rochiile multicolore ale doamnelor, evantaiele şi coafurile lor scânteietoare, compuneau un tablou strălucitor, de o voioşie ameţitoare.

Lângă restaurant se afla o grădină unde dansatorii puteau să se plimbe şi să se răcorească după dans. Grădina fusese şi ea transformată într-un loc de încântare. În toţi copacii erau agăţate felinare chinezeşti. Potecile erau mărginite de lampioane multicolore cu lumânări înăuntru. La sfârşitul fiecărui vals, numeroase perechi ieşeau din sală şi dispăreau în penumbra tufişurilor.

Chantal, aşezată lângă mătuşa Emilie, ar fi vrut ca vreun dansator s-o invite şi pe ea în acel paradis misterios. Toată suflarea din Monte-Carlo

părea că-şi dăduse întâlnire la „Restaurantul florilor”. Fata o zări chiar, la o oarecare distantă, pe bătrâna contesă Kisselev care, în seara când ea pusese pentru prima dată piciorul în cazino, îi jucase o comedioară pe care încă n-o uitase.

Sir Robert se afla şi el aici, dar masa lui era atât îndepărtată de cea a lui Chantal, încât nu-i zărea profilul decât din timp în timp. Bineînţeles, Lady Violette, într-o rochie mov, împodobită cu camelii, îl însoţea. La cea mai mare masă, prinţul Nicolae adunase o duzină de prieteni. Ceva mai departe, rajahul din Jehanger n-avea vecini decât doi hinduşi. Chantal se întrebă ce se întâmplase cu frumoasa doamnă blondă cu care făcuse cunoştinţă în seara trecută, în vestiarul cazinoului.

Asistenta era deosebit de veselă. Aşa că Chantal, observându-şi vecinii, regreta un pic că nu are ca tovarăşi oameni tineri, de vârsta ei. Dar imediat respinse acest gând… Cât sunt de ingrată! îşi zise. Dimpotrivă, ar trebui să mă bucur, cel puţin pentru că sunt la Monte-Carlo. Desigur, mătuşa Emilie are un caracter mai ciudat. Dar ea s-a arătat bună aducându-mă aici, dăruindu-mi toalete valoroase, permiţându-mi să trăiesc în societatea cea mai elegantă din Europa…”

Brusc, se întoarse spre Emilie:

— Nu ţi-am mulţumit destul, mătuşă Emilie, pentru tot ceea ce-ai făcut pentru mine. Când mă gândesc că-n clipa asta puteam încă să fiu la mănăstire! La ora asta aş fi fost culcată în obscuritatea dormitorului comun, fiindcă n-aveam voie să citim după ora nouă. Şi iată-mă aici, în restaurantul acesta magnific! Ascult muzică şi pot

să observ această mulţime înfierbântată de plăcere! Mulţumesc de o mie de ori, mătuşă Emilie!

După ce-şi privi, nepoata cu un fel de curiozitate. Emilie răspunse pe un ton acru:

— Oi fi tu recunoscătoare, dar nu mergi pânăntr-acolo încât să te conformezi instrucţiilor pe care îi le-am dat.

— Ce instrucţii, mătuşă Emilie? întrebă Chantal făcând ochii mari. Am uitat ceva?

— Nu, nu cred c-ai uitat ceva… Dar adevărul e că ai o anumită stupiditate când trebuie să aplici sfaturile mele.

— Dacă am dat greş cu ceva, regret profund, mătuşă Emilie, murmură Chantal cu fata brusc împurpurată. Pot să ştiu despre ce-i vorba?

— O ştii tu prea bine! replică Emilie. Ai şi tu doi ochi şi nu eşti oarbă! Priveşte-l pe print. E înconjurat de prieteni, bărbaţi şi femei. De ce nu te găseşti şi tu printre femeile acelea? De ce nu te-a Invitat?

— Fără îndoială… pentru că… pentru că nu mă vrea…

— Şi pentru ce nu te vrea? V-am lăsat singuri azi după-amiază cât au durat regatele. Credeam că vei fi destul de îndemânatică să-i smulgi o invitaţie… Despre ce-ap vorbit?

Într-adevăr, în cursul după amiezii o mulţime numeroasă se adunase să asiste la regate. Prinţul, al cărui yacht participa la probele întrecerii, fusese mult prea absorbit să se ocupe de elegantele care roiau pe terasă. Dar şi ceilalţi bărbaţi erau în general mai interesat! de femei

decât de ambarcaţiunile din larg. Unii chiar, întorcând de tot spatele mării, nu încetaseră să privească în amănunt, cu ajutorul ocheanelor, frumuseţile din Monte-Carlo.

Cu toate acestea, mătuşa Emilie, cu o îndrăzneală ieşită din comun, îşi croise drum până la print zicându-i:

— Bună ziua, Alteta Voastră. Aţi vrea să fiţi atât de amabil să ne dezvăluiţi misterele acestei curse? Nepoata mea e foarte interesată de yachturi.

Prinţul, lăsând ocheanul jos, sărutase mâna Emiliei şi o întrebase zâmbind pe Chantal:

— Adevărat, vă interesează yachturile?

Fata simţise cum i se împurpurează chipul.

— Da, îngăimase. Mă… mă interesează mult… mult yachturile.

Văzuse foarte bine că el n-o credea. Totuşi, cu acea dulceaţă atât de diferită de prima lui atitudine, acesta o trăsese lângă el, şi-i zisese:

— Atunci am să vă explic ce se petrece…

În acel moment. Emilie se eschivase şi Chantal profitase de asta ca să murmure numai pentru auzul prinţului:

— Vă rog, nu vă daţi nicio osteneală pentru mine. Ştiu că ţineţi mult să observaţi cursa în linişte.

Prinţul îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Cerberul dumneavoastră nu cunoaşte nici măcar care-i diferenţa între un yacht şi o barcă de pescuit. Aşa că liniştiţi-vă, ea va fi fără îndoială incapabilă să verifice dacă cele ce vi le voi spune eu sunt lucruri serioase sau pură fantezie.

Chantal nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. După care nu se mai simţise de loc stingherită şi chiar începuse, mulţumită explicaţiilor prinţului, să înţeleagă desfăşurarea regatelor.

Când iyahtul lui câştigase, el manifestase o bucurie aproape copilărească şi mulţimea spectatorilor îl aclamase, fiindcă era iubit pentru tinereţea şi simplitatea lui. Dar când strigătele şi aplauzele se stinseseră, el îi spusese lui Chantal:

— Trebuie să merg în port să-mi recompensez echipajul. La revedere, şi nu vă lăsaţi devorată de cerber înainte de a vă fi putut vedea din nou!

— Sunt atât de fericită că yachtul dumneavoastră a câştigat! strigase Chantal cu cel mai frumos zâmbet din lume.

— Nu mai mult decât mine! răspunsese prinţul. E un rezultat magnific, fiindcă echipajul meu e compus în întregime din pescari localnici!

Chantal, puţin vexată că el nu-i acordase mai multă atenţie, îşi regăsise mătuşa. Aceasta nu făcuse, pe moment, nicio aluzie la discuţia pe care o avuseseră cei doi tineri. Dar acum, cu ochii aţintiti la masa prinţului, nu-şi ascundea decepţia.

de dificil e să-i dai satisfacţie mătuşii Emilie!” gând Chantal scoţând un oftat. Apoi, cu voce tare:

— Prinţul nu mi-a zis că vine aici în seara asta…

— Ar fi trebuit să fii destul de inteligentă şi să-l întrebi despre subiectul ăsta, răspunse Emilie. Tot eu sunt cea obligată să repare prostia ta. Ai să-l rogi să vină aici, chipurile să-ţi vorbească, şi-ai să faci în aşa fel încât să te invite la dans.

— Dar, mătuşa Emilie, nu pot face aşa ceva! strigă fata cu o expresie îngrozită.

— Ai să mă asculţi. Speram că o să fie sedus de inocenta ta, dar e fără îndoială prea tânăr ca sq poată aprecia aspectul tău… şcolăresc. Trebuie deci să încerci o altă metodă, draga mea, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dar, mătuşa Emilie, pentru ce trebuie să fac asta? De ce trebuie să-l seduc cu orice preţ Pe print

— ţi-am mai spus să mă asculţi fără să pul întrebări.

E neapărată nevoie să-l seduci pe print, dar nu-i nevoie ca eu să-ţi dezvălui motivele. Mulţumeşte-te să te porţi după instrucţiile mele.

După o tăcere scurtă, adăugă:

— I-ai plăcut de la început. Degeaba protestezi! Privirile, tonul când îţi vorbea, totul îi trăda surprinderea şi emoţia. Totuşi, el a rămas la stadiul ăsta de început. Ce-ai făcut cu el? Ce-ai zis?

— Nimic… absolut nimic, mătuşă Emilie. Prinţul e mereu fermecător cu mine. Ce atitudine ai mai vrea să adopte în ce mă priveşte?

— Vreau să fie îndrăgostit de tine! Acum e clar?

— Nu cred… că el ar putea fi… îndrăgostit de mine, murmură Chantal.

— Atunci fă în aşa fel încât să fie!

Aceste cuvinte fiind zise. Emilie chemă un chelner. O clipă mai târziu, acesta îi aducea o foită de hârtie şi un creion pe care Emilie i le trecu lui Chantal zicând:

— Scrie-i!

— Te rog, mătuşă Emilie, făcu tânăra, crujă-mă de această umilinţă.

— Baliverne! Bărbaţii sunt întotdeauna bucuroşi când o fată frumoasă aleargă după ei!

— Dar n-am nicio dorinţă să alerg după print! Te asigur, mătuşa Emilie: sunt foarte stânjenită când mă sileşti să rămân singură cu el! mai mult, oamenii au simţit desigur că el e sigurul bărbat cu care am dreptul să schimb vreo vorbă. Sunt convinsă că-şi bat joc de mine!

— Doresc – ba vreau chiar – ca oamenii să clevetească. Dacă-şi bat joc de tine, cu atât mai rău! asta n-are importanţă. Şi apoi, Chantal, încetează o dată pentru totdeauna să mai cauţi pretexte. Mulţumeşte-te să mă asculţi. Scrie!

Fata, înţelegând că orice rezistentă era de prisos, luă creionul şi întrebă:

— Ce trebuie să-i spun?

— Trebuie să-ţi dictez eu un biet bileţel? N-ai nici cea mai măruntă idee personală? Foarte bine. Atunci scrie aşa: *Aş vrea să fac Alteţei Voastre o comunicare importantă*. *Veţi avea amabilitatea să veniţi să ceţi câteva clipe la masa noastră*? *Chantar*.

După ce semnă, fata ridică fruntea şi murmură:

— Dar n-am nimic să-i spun, mătuşa Emilie!

— Atunci caută ceva plauzibil, replică Emilie.

— Nu văd… chiar nu văd ce-aş putea să-i povestesc, reluă Chantal, în timp ce mătuşa împătură biletul şi-l dădea chelnerului cu rugămintea să-l ducă la masa prinţului.

— Găseşte ceva, şi mai repede! răspunse Emilie cu voce de gheată.

Chantal se simţi ca prinsă în capcană şi îi era ruşine de supunerea ei, ruşine şi de minciuna aceasta. În ciuda lipsei ei de experienţă mondenă, nu uita că femeile bine crescute nu trebuie să facă niciodată nimic ca să atragă un bărbat, mai ales când e vorba de un personaj care ocupă un rang însemnat pe scara socială.

Ca şi cum ar fi nimerit într-un coşmar, îl urmări din ochi pe chelner. Îl văzu ducându-se cu biletul în celălalt capăt al sălii. Îl văzu pe print luând de pe tavă hârtiuta împăturită în patru. Atunci, nefiindân stare să mai suporte mult timp spectacolul, lăsă capul în jos, îşi strânse degetele tremurânde ale mâinilor pe genunchi şi se întrebă ce anume ar putea spune. „Cu siguranţă că el va veni la masa noastră, se gândea, fiindcă e bine crescut şi, de asemenea, fiindcă într-o zi mi-a promis ajutorul lui, la primul semn pe care i l-aş adresa. Dar, când va fi aici, va înţelege că l-am păcălit. Şi atunci mă va dispreţul. Deodată, o auzi pe Emilie cu un ton satisfăcut:

— iată-l!

Chantal ar fi vrut să se crape pământul sub ea. Mai nenorocită decât fusese vreodată în viaţa ei, aşteptă ca prinţul să traverseze sala. El se oprea ici şi colo să-şi salute prietenii sau pe dansatorii care, la trecerea lui, îi atingeau umărul. Chantal ţinea ochii plecafi. Nu-i ridică nici măcar când mătuşa mieună:

— Bună seara, Altetă. Ce plăcere să vă vedem! Şi ce seară fermecătoare, nu-i aşa, atât de veselă,

atât de însufleţită!

— Gala ar fi fost incompletă fără prezenta dumneavoastră, doamnă, făcu prinţul cu o curtoazie aproape exagerată. Bună seara, domnişoară, adăugă el întorcându-se spre Chantal.

Aceasta fu obligată, în sfârşit, să ridice ochii. O clipă, prinţul o privi cu un zâmbet liniştitor, apoi se înclină din nou în faţa Emiliei şi o întrebă:

— Mi-aş putea permite, doamnă, s-o invit pe nepoata dumneavoastră la dans?

— Dar bineînţeles, Altefa Voastră, răspunse Emilie pe un ton în care amestecase cu dibăcie amabilitate şi condescendentă.

Chantal se ridică, mai ruşinată ca niciodată. Şi deodată văzu, la vreo zece metri, o fată întunecată, o fată de asiatic ai cărei ochi o priveau scrutător. Atunci simţi că era salvată…

Găsise, în sfârşit, ceea ce avea să-i spună prinţului! Avea să-i povestească un incident care fără îndoială că ar fi tulburat-o profund dacă purtarea mătuşii, ciudată şi mereu contrar aşteptărilor, n-ar fi făcut-o să-l uite aproape cu totul. Avea să-i spună prinţului că rajahul vrusese nu numai să-i cumpere perlele, dar că încercase s-o şi hipnotizeze…

Ca urmare, îşi recăpătă aproape pe loc culoarea. Câteva clipe, nemişcată pe parchetul ringului de dans, ea fu punctul de atracţie al întregii asistente. Rochia ei largă cu volane plisate se rotunjea în jurul şoldurilor. Corsajul ei, foarte decoltat, îi lăsa gol umerii de culoarea fildeşului. Lumina lămpilor cu gaz îi tremure în părul ale

cărui bucle aurii îi încadrau cu delicateţe chipul umbrit de gene.

Prinţul, tot zâmbitor, o luă în braţe şi porniră împreună în momentul când orchestra ataca primele măsuri din „Dunărea albastră”.

— Chiar că e frumoasă, zise Lady Violette.

Sir Robert găsi de prisos s-o întrebe despre cine vorbea, O văzuse pe Chantal ridicându-se de pe scaun şi acum o privea cum dansează. Cu capul uşor dat pe spate, ea îi vorbea prinţului cu o graţie care-i amintea lui Sir Robert de graţia lebedelor de la Cheveron.

— Da, răspunse el aproape fără voie şi cu un accent a cărui gravitate îl surprinse, e foarte frumoasă.

— Nu suntem singurii care credem asta, continuă Violette. Uită-te la rajah!

Sir Robert întoarse privirea în direcţia acestuia. Ra-jahui, rezemat în coate, cu capul în mâini, o observa şi el pe Chantal, dar cu o expresie atât de stranie că englezul se simţi deodată invadat de o furie nebună.

Cu ce drept îndrăznea hindusul ăsta s-o privească pe Chantal astfel? Sir Robert ar fi vrut să se poată ridice, s-o smulgă pe Chantal din braţele prinţului şi s-o ducă departe de acest restaurant, departe de Monte-Carlo, departe de locul acesta în care era necontenit siluită de privirile bărbaţilor. „E prea blândă, prea bună, prea fermecătoare ca să ducă o asemenea existentă!” gândea... Şi avea chef să traverseze sala şi să strivească chipul rajahului cu lovituri de pumn!

Deodată îşi dădu seama că Lady Violette îl observa cu mirare.

— Ce este, Robert? întrebă ea.

— Nimic, absolut nimic, răspunse el slăbindu-şiâncet pumnii pe care-i strânsese din toate puterile.

Se simţea puţin cam ridicol, ca şi cum chiar ar fi făcut o scenă în public.

— Aveai o înfăţişare aşa de iritată! reluă Lady Violette. Am crezut că ai ceva... Dar poate m-am înşelat...

— Sunt obosit, răspunse Sir Robert cu o anumită bruscheţe. Când plecăm?

— O! încă nu! protestă Lady Violette. E încă devreme. Şi, pe urmă, mie-mi place!

Când se termină dansul, Chantal şi prinţul, în loc să revină la masa Emiliei, trecură direct în grădină. Sir Robert, care îl văzuse îndepărtându-se, se gândi: „Mi cuta aceasta o să facă să se vorbească despre ea. Aşadar n-a înţeles încă faptul că gurile rele sunt la pândă pe urma celor mai mărunte fapte şi gesturi ale ei? Prinţul Nicolae e desigur un bărbat fermecător, dar e puţin serios. O să flirteze cu ea. Ea va lua acest simplu flirt drept iubire. Nu va înţelege. E atât de tânără!... *

Din nou, se timp invadat de mânie. Pentru prima dată, băga de seamă că prinţul Nicolae nu-i mai inspira simpatie, aşa ca top ceilalţi străini adunap la Monte Carlo. Şi-o închipui pe Chantal mergând alături de print în grădină, în răcoarea şi penunmbra aleilor. „Tânărul ăsta, se gândea, o să-şi dea seama cu siguranţă că însoptoarea lui e

frumoasă, că tenul ei e dulce, că buzele au o curbă adorabilă. Poate o să-şi piardă capul)… Poate o va atinge pe Chantal, o va lua în braţe, o va săruta cu forţa. Ei o să i se facă frică. Şi n-o să fie nimeni care să-i vină în ajutor!…”

Îi trebui un efort supraomenesc ca să nu se ridice de pe scaun şi să alerge în grădină.

— Rajahul pleacă, zise Lady Violette pe un ton aparte.

Rajahul îşi părăsea masa adresând, cu un zâmbet răutăcios care-i dezgolea din pl, foarte albi, câteva cuvinte unuia dintre însoţitorii săi.

„Tare mă mai întreb de ce pare atât de satisfăcut de el însuşi”, îşi zise Robert. Apoi imediat se gândi din nou la prinţ, la tânărul ăsta pe care toate femeile îl găseau irezistibil.

În acelaşi timp, în grădină Chantal îi povestea prinţului Nicolae istoria ei.

— M-a făcut să înţeleg că ar vrea cu orice preţ perlele mele şi m-a a sfătuit să i le cedez de bunăvoie, spunea ea. Desigur nu mi-e frică de omul acesta, dar el are ceva atât de oribil, de misterios!

— Aţi pus-o la curent pe mătuşa despre acest lucru? întrebă prinţul.

— Nu, răspunse Chantal clătinând din cap. Ea unor fi reproşat că am stat de vorbă – chiar dacă numai din pură politeţe, vă rog să mă credeţi – cu rajahul din Jehanger.

— Nu vă neliniştit! spuse prinţul. Am să-l văd pe Gutier, şefu’ poliţiei din Monaco, un vechi prieten de-al meu. Dacă rajahul se apucă să facă năzbâtii, va fi rugat să părăsească principatul şi să

nu mai pună piciorul pe-aici. Poliţia din Monaco ştie cum să-i ia pe oamenii de teapa rajahului. De aceea avem atât de puţine scandaluri.

— Mulţumesc, răspunse Chantal. Dar mă tem că toate acestea ar putea să vă producă necazuri…

— Nu-i niciun necaz pentru mine. Sunt chiar foarte fericit că m-aţi pus la curent cu această treabă. Şi, repet, nu vă neliniştiţi. Promitefi?

— Da, promit.

Schimbară un zâmbet. Apoi prinţul adăugă:

— Când plecaţi, şi unde veţi merge când plecaţi de aici?

După o scurtă ezitare, Chantal răspunse:

— Mi-e cu neputinţă să vă lămuresc asupra acestor două lucruri. Aş vrea foarte mult s-o fac, dar eu însumi n-am nici cea mai mică idee despre data plecării şi despre… destinaţia noastră. Mătuşa e cea care hotărăşte întotdeauna totul în ce mă priveşte…

— Atât de mult aş vrea să vă ajut! zise prinţul cu o înfăţişare mai gravă. Da, aş vrea să vă ajut, dar iată: nu pricep… Şi apoi, momentul nu e potrivit pentru discuţii. Trebuie să mă întorc alături de prietenii mei. Aţi vrea să facem mâine o plimbare împreună, dacă cerberul vă permite?

— Cu multă plăcere, răspunse simplu Chantal.

— Atunci, voi veni să vă iau la ora trei… singură, bineînţeles. Oamenii vor bârfi. Dar atâta pagubă, nu-i aşa?

Îşi strecură mâna sub braţul fetei şi o conduse înapoi pe potecuţa care ducea spre restaurant.

Chantal mergea cu încetineală. Ar fi vrut să rămână oricât de mult înm această grădină vrăjită

deasupra căreia scânteiau milioane de stele.

Ar fi vrut să nu intre în sala aceasta în care o pândeau sute de priviri curioase, în care mătuşa sa o aştepta asemeni unui păianjen lacom. Dar nu putea să facă nimic decât să se supună mâinii prinţului care-i strângea braţul. Câteva secunde mai târziu se găsea din nou aşezată la masă. Prinţul, după ce se înclinase, plecase la prietenii lui.

— Ei? întrebă Emilia.

— Prinţul m-a invitat să fac o plimbare cu el mâine după-amiază, răspunse Chantal.

— Perfect! făcu Emilie cu cea mai desăvârşită satisfacţie. Şi acum, adăugă ea luând buchetul pe care-l primise la sosire, o să mergem înapoi la hotel.

Chantal încercă o senzaţie de uşurare. În sfârşit, terminase cu toate emoţiile care nu încetaseră să se succeadă de la începutul serii I Emilie schiţa nota de plată şi alene, ca să se ridice un moment în care orchestra nu cânta şi în care prin urmare, ringul de dans era gol.

Plecarea lor fu, fireşte, foarte remarcată. Chantal se sforţa să meargă cu încetineală şi cu demnitate şi, după obiceiul ei, să se gândească la altceva. Nu putu totuşi să se împiedice să arunce o privire în direcţia lui Sir Robert.

Acesta îşi achita şi el nota. Lady Violette părea furioasă. Chantal întoarse iute capul la loc: jlum poate fi prost dispusă când e cu Sir Robert?…”

Când ajunse în hol, Emilie trimise să-i caute mantoul ei şi pe cel al nepoatei, apoi ceru să i se aducă o trăsură.

Când portarul anunţă trăsura lor. Emilie şi Chantal coborâră treptele peronului. Deja un valet se grăbea să le deschidă portiera.

Dându-şi seama că cineva coboară treptele în urma ei, Chantal se întoarse şi-l recunoscu pe unul dintre hinduşii care mai devreme îi ţineau companie rajahului. Bărbatul avea o expresie atât de bizară încât fata simţi o tulburare bruscă.

Emilie mergea mai departe spre trăsură. În momentul când dădea să intre în ea, hindusul o depăşi pe Chantal şi, atingând braţul mătuşil, îi murmură câteva cuvinte la ureche. Cum Emilie tresărea violent, omul adăugă, de data asta, cu voce tare:

— Vă sfătuiesc să mă ascultaţi, doamnă.

Emilie îşi privi un moment nepoata, apoi 11 porunci:

— Urcă I

Foarte mirată, fata se supuse, înfăţişarea Emiliei era întunecată. Chantal, convinsă că mătuşa nu va întârzia s-o urmeze în trăsură, se instală în colţul cel mai îndepărtat. Dar, deodată, portiera se închise şi aproape Imediat caii plecară în trap. Chantal scoase o exclamaţie:

— Opreşte! nu sunt singură! Ai uitat pe cineva!…

Dar înţelese imediat că apelurile ei erau de prisos. Trăsura era căptuşită în interior cu stofă groasă de capitonaj, iar cele două ferestre erau închise. Dintr-un salt, fata se ridică. Încercă, fără rezultat, s-o deschidă pe cea din stânga, apoi pe cea din dreapta.

Cu răsuflarea tăiată, se aşeză la loc zicându-şi

că aventura aceasta, până la urmă, poate n-avea nicio speranţă, distanta care separa restaurantul de „Hotel de

Paris” era relativ scurtă. Mătuşa Emilie nu va avea nicio greutate să găsească o altă trăsură. În fond, toate astea nu vor avea ca rezultat decât o mică cheltuială suplimentară…

Apoi se gândi iarăşi la hindus. „Ce-o fi putut să-i spună mătuşii Emilie? se întrebă. Ce complicat e totul! Nu întâlnesc decât mistere. De ce oamenii, şi mai ales mătuşa Emilie, nu sunt mai deschişi, mai direcţi? e atât de neplăcut să nu înţelegi nimic din ce se petrece în jurul tău!…

Privi prin fereastră zicându-şi că hotelul nu mai era prea departe. Dar în acel moment îşi dădu seama că, de fapt, caii, alergând mereu în trap întins, urcau pe drumul larg care ducea la cazino la muntele Agel. Nu putea să fie decât o greşeală, o greşeală teribilă!

Încă o dotă, dar tot în zadar, zgâlţâi portierele şi, spre profunda ei stupoare, constată că deschizătorile interioare dispăruseră…

Atunci începu să-i fie frică şi se apucă să strige:

— Opriţi! Deschideţi!… Opriţi! Deschideţi!

Dar, firește, nimeni nu-i răspunse. Caii continuau să urce panta şi singurul zgomot perceptibil era cel al potvcoavelor şi al roţilor pe solul tare.

Ce putuse să se întâmple? Luase o altă trăsură? Avea să fie dusă în faţa vreuneia dintre vilele impozante care se ridicau în număr mare în partea de sus a oraşului? «E singura explicaţie

posibilă. Mătuşa Emilie o să fie furioasă când o să-şi dea seama că nu sunt la «Hotel de Paris». Totuşi, nu eu sunt de vină I…”

În sfârşit, Chantal văzu printr-unul din geamuri cum caii se îndreptau spre o vilă mare şi albă, având în faţă o grădină şi fiind înconjurată cu un gard de fier forjat… Oamenii care locuiesc aici trebuie să aştepte în faţa restaurantului ca trăsura lor să revină şi să-i caute. Sunt cu siguranţă furioşi şi ei. Din nefericire, am o scuză…”

Trăsura se opri şi una dintre portiere fu deschisă de către un hindus îmbrăcat cu pantaloni largi de mătase şi cu turban, amândouă albe. Mulţi afli servitori, îmbrăcaţi la fel, coborau treptele peronului. Chantal ieşi din trăsură.

— E o greşeală, zise ea cu voce limpede. Vin de la Restaurantulflorilor, dar eu trebuia să ajung la „Hotel de Paris. V-aş fi îndatorată dacă m-afl trimite acolo.

Un alt servitor, destul de in vârstă, cu o barbă mare, se apropie. Se înclină foarte adânc, spuse ceva în limba lui şi arătă spre intrarea în vilă.

— Nu-i nimeni aici care să cunoască franceza sau engleza? întrebă Chantal.

Servitorul clătină din cap, din nou, arătă spre uşă.

— Poate înăuntru voi reuşi mai bine să mă fac înţeleasă, murmură fata.

Urcă deci treptele peronului şi intră în holul al cărui tavan era susţinut de stâlpi de marmură albă şi neagră.

Servitorul uriaş şi bărbos mergea înaintea ei

pe nişte scări acoperite cu un covor gros. Totul era absolut tăcut.

Atunci Chantal fu cuprinsă de o frică teribilă. Unde o conducea acesta? Ce însemnau toate astea? „în orice caz, trebuie neapărat să mă întorc la «Hotel de Paris», chiar dacă va trebui să fac drumul pe jos I* La primul etaj, fata vru să încerce încă o dată să se facă înţeleasă.

— Vreau să-i vorbesc stăpânei casei, zise. În fine, nu e chiar nimeni pe-a ici care să ştie franceza sau engleza, ori măcar germana?

Fără să-i răspundă, hindusul deschise o uşă: Chantal, uimită, se pomeni într-o încăpere imensă şi slab luminată. Simţi un miros de lemn de santal şi se văzu înconjurată de mobile şi de obiecte aurite. Chiar şi perdelete te făceau să te gândeşti la nişte frunze mari de aur. Apoi o siluetă se desprinse din penumbră şi Chantal desluşi nişte dinţi albi pe o faţă întunecată şi nişte pietre preţioase scânteind pe fondul imaculat al unui turban.

Rajahul!

Scoase un mic strigăt de spaimă. În acel moment, uşa se închise în spatele ei.

— Domnişoară Fantomă, zise rajahul cu blândeţe, sunt foarte fericit să vă primesc în casa mea.

— Am fost adusă aici din greşeală, răspunse cu însufleţire tânăra. Mătuşa mea chemase o trăsură care să ne ducă la „Hotel de Paris”. M-am urcat în prima care a venit, dar vizitiul, fără îndoială crezând că eram singură, a dat drumul cailor. V-aş fi recunoscătoare dacă aţi porunci să

mă ducă la „Hotel de Paris”.

— Credeţi într-adevăr că-i vorba de-o greşeală? întrebă rajahul.

— Ce spuneţi?

— Ştiţi bine, domnişoară Fantomă, că eu comit rareori greşeli.

— Dar e intolerabil! strigă fata. Dacă nu mă trimiteţi la „Hotel de Paris” de îndată, plec pe jos!

Cu aceste cuvinte, se îndreptă spre uşă şi constată, după ce încercă de mai multe ori clanţa, că aceasta era încuiată. Rajahul, care nu se clintise din locul său, izbucni într-un râs ironic. Fata simţi că-iângheaţă sângele în vine. Deveni palidă, dar reuşi să-şi păstreze capul sus.

— Ceânseamă asta? întrebă, cum îndrăzniţi să mă închideţi aici?

— De ce nu v-aş închide, de vreme ce-mi doresc prezenta dumneavoastră?

— Credeţi că absenta mea va trece neobservată? reluă Chantal pe un ton dispreţuitor. Vă închipuiţi că mătuşa mea nu se va nelinişti? Sunt sigură că ea va preveni poliţia fără întârziere!

— Greşeală, draga mea! Mătuşa ta nu va preveni poliţia, crede-mă.

— Iar eu sunt convinsă de contrariu. Vă implor să mă lăsaţi să plec! O aventură ca aceasta ne poate pricinui, la amândoi, mult rău.

Rajahul izbucni din nou în râs.

— Mânia te face şi mai adorabilă! zise. Fetele frumoase îmi plac mult când sunt furioase… Dar să revenim la realitate. E prea târziu să te mai zbaţi. Jocul s-a terminat, Mătuşa ta e o femeie

foarte inteligentă, dar, în definitiv, câştigătorul sunt eu!

— Nu înţeleg nimic de ceea ce spuneţi, replică Chantal. Nu ştiu decât un lucru; m-aţi adus aici împotriva voinţei mele. Vă poruncesc să-mi deschideţi uşa!

— Copil dulce! Ai fi o actriţă excelentă. Mătuşa ta, cum spui. a trebuit să cheltuiască mult timp ca să-ţi facă… educaţia… Dar să nu risipim nişte momente preţioase şi să facem cunoştinţă.

În timp ce vorbea, se apropiase cu câţiva paşi. Crezând că voia s-o atingă, Chantal se dădu înapoi zicând:

— N-o să îndrăzniţi să puneţi mâna pe mine!

— Mereu verbul ăsta: a îndrăzni! făcu rajahul surâzând. Să ştii bine asta, dragă domnişoară Fantomă: înainte de sfârşitul acestei nopţi care începe, am intenţia să îndrăznesc multe lucruri! Dar, mai întâi, vreau să-mi spui numele tău adevărat. La ce bun toate ceremonialurile astea? Suntem singuri, nu? Vrei să-mi dai voie să-ţi ofer nişte şampanie?

Se îndreptă către o masă aşezată lângă fereast că şi pe care erau nişte pahare şi nişte sticle puse la gheaţă. Acum, atitudinea lui atât de calmă, surâsul chiar păreau şi mai înspăimântătoare ochilor lui Chantal decât tot ceea ce spusese acesta până acum. Ridică mâna la gât, îşi pipăi perlele.

Degetele tremurânde 11 erau îngheţate…

— Dacă perlele mele sunt ceea ce vreţi de la mine, spuse cu voce gâfâită, vi le dăruiesc, cu condiţia să să mă làsaji să plec imediat.

Rajahul se întoarse cu o cupă de şampanie în mână şi răspunse cu o înfăţişare ironică:

— Nu perlele tale mă interesează, şi vei putea să le păstrezi alături de cadourile pe care îmi propun să îi le fac. Tu mă interesezi.

Chantal avu impresia că genunchii I se înmoaie. Cuprinsă de panică, se năpusti din nou asupra uşii. La fel de calm ca şi mai înainte, rajahul o observa.

— Uşa e încuiată, zise în cele din urmă. Cealaltă uşă, pe care o vezi acolo, duce în apartamentul meu. Haidem acolo, dacă-ţi convine, dar am impresia că pentru moment te-ai simţi mai în largul tău aici.

În vreme ce vorbea, el 11 arăta un colţ Ql încăperii, slab luminat, unde se distingea un divan mare acoperit cu o cuvertură de mătase şi înconjurat de o perdea transparentă.

Câteva clipe Chantal rămase ca şi paralizată de teroare. Ar fi vrut să strige, dar înţelesese deja că nimeni n-ar fi venit în ajutorul ei. Servitorii probabil primiseră poruncă să nu facă nicio mişcare.

Atunci, simţind că doar mândria i-ar permite să lupte împotriva bestialităţii bărbatului, se îndreptă din talie. Rajahul urmărea cu atenţie schimbările succesive ce se reflectau pe fata fetei.

— Ştiam, zise el, că în cele din urmă te vei arăta înţelegătoare, Ştiu de asemenea că mătuşa ta, inteligentă şi… plină de experienţă, cu siguranţă nu te-a lăsat să rămâi o ignorantă. Te-a însărcinat să pui mâna pe prinţul Nicolae. Era o idee excelentă. Totuşi, eu sunt infinit mai bogat

decât prinţul. Una peste alta, n-ai nimic de pierdut din treaba asta. Ba dimpotrivă!

Încet-încet, se apropiase. Deodată Chantal îşi dădu seama că el era chiar lângă ea.

— Nu mă atinge, striga ea, altfel de ucid!

Rajahul îşi ariuncă pe spate capul şi izbucni în râs.

— Te găsesc foarte distractivă, zise. O să ajungi de bună seamă să mă amuzi foarte tare. Şi acum, îţi dau zece minute să te pregăteşti să… mă primeşti. Lângă divan vei găsi haine de dansatoare orientală. Ador femeile europene îmbrăcate asemeni acelora din ţara mea! Nu te nelinişti dacă aceste haine, spre deosebire de îmbrăcămintea sobră pe care o porţi în momentul ăsta, arată câte ceva din farmecele tale. Hai! Schimbă-te iute şi, cum se spune în ţara mea, aşteptându-l pe domnul şi stăpânul tău.

Cu aceste cuvinte, el se îndreptă spre un panou mobil care permitea accesul în apartamentul său. În timp ce apăsa resortul care făcea să alunece într-o parte acest panou, adăugă:

— Îi repet, delicioasă domnişoară Fantomă: ai zece minute ca să te pregăteşti. Dacă nu eşti gata în zece minute, vei constata că eu sunt la fel de îndemânatic ca şi cea mai îndemânatică dintre cameriste!

CAĂITOLUL 14

Chantal îşi apăsă mâinile pe ochi. O clipă crezu că o să leşine. „Dacă cedez, îşi zise, sunt pierdută. Zece minute! Rajahul mi-a acordat zece minute! Şi unul dintre ele deja a trecut…”

Se simţea invadată puţin câte puţin de o

adevărată panică. Ar fi vrut să strige, să bată cu pumnii în uşă. Dar raţiunea o sfătuia să-şi adune toată energia ca să-şi păstreze calmul. Auzind un zgomot ciudat, îşi încordă auzul şi îşi dădu seama că era vorba de bătăile precipitate ale inimii ei.

Fără întârziere, trebuia să facă ceva. Alergă până la fereastra cea mai apropiată, îndepărtă grelele draperii brodate, deschise cele două canaturi şi, aplecându-se în afară, înţelese de ce rajahul nu păruse să se teamă că ea ar folosi mijlocul ca să scape. Printr-o excepţie neobişnuită la Monte-Carlo, ferestrele acestei încăperi n-aveau balcon. Ele dădeau direct deasupra grădinii. Zărind drumul destul de aproape, Chantal fu pe punctul să strige după ajutor, dar nu era nimeni. „Şi apoi, îşi spuse, dacă scot un singur strigăt, rajahul mă va aduce înapoi în cameră. Sunt pierdută, pierdută, pierdută!... *

Totuşi, făcu un nou efort asupra ei însăşi ca să nu-şi închipuie ce-o aştepta şi să nu se mai gândească decât la scăpare. „Cu neputinţă să sar pe fereastră, se gândi. Mi-aş rupe vreun picior şi aş fi imobilizată... „Dar, deodată, aplecându-se, îşi dădu seama că încăperea acea trei ferestre.

Alergă până la cea de-a treia fereastră, care era plasată aproape la coiful clădirii. O deschisese şi se aplecă din nou. Nu se înşelase: fereastra aceasta se găsea la mică distantă de colţul format de îmbinarea zidurilor casei. Şi zidul era acoperit cu un grilaj care servea ca suport pentru trandafiri şi alte plante agăţătoare.

Acest grilaj în romburi trebuie că are de o rezistentă mediocră. „Dar, cum nu sunt prea grea,

gândi Chantal, poate mă va fine, şi dacă nu mă ţine, cu atât mai rău, voi cădea şi mă voi răni. Orice e mai bun decât să rămân în camera asta! Greutatea va fi cum să ajung la colţul clădirii…”

Câteva momente rămâne nemişcată în faţa ferestrei deschise, cu fata mângâiată de vântul răcoros al nopţii. După o scurtă rugăciune, încălecă pervazul, puse amândouă picioarele pe o ieşitură a zidului, şi reuşi să se agaţe de un uluc ce ducea, de-a lungul zidului, până la colţ. Şi încet, foarte încet, centimetru cu centimetru, se deplasă în lateral, cu corpul lipit de perete.

În cele din urmă, ajungând la colţ, se prinse de grilajul montat pe zid. Era fixat zdravăn. Atunci, cu o prudentă şi o încetineală la fel de calculate, puse piciorul drept, apoi pe cel stâng pe grilaj. Mâinile la rândul lor, părăsiră şi ele ulucul. Rochia înfoiată o încurcă un pic. Pe de altă parte, punctele de sprijin de care dispunea acum erau mult mai puţin sigure decât cele de mai înainte şi risca în orice moment să se prăbuşească.

Începu aşadar să coboare, cu mai puţină greutate decât crezuse. Totuşi, când ajunse printre plantele agăţătoare răsfirate pe grilaj, se crezu pierdută. Nu mai reuşea să găsească noi puncte de sprijin. Spinii o zgâriau. Îi sfâşiau rochia. Aluneca, îşi pierdea echilibrul, se redresă ca prin miracol în ultima fracţiune de secundă.

Nu mai era decât la un metru deasupra solului când auzi, deasupra, vocea furioasă a rajahului. Atunci, înţelegând că, cea mai mică ezitare ar putea s-o coste libertatea, sări.

Rochia i se mai sfâşie în câteva locuri în cursul

căderii. Apoi ateriză pe pământ cu un zgomot surd. Fără măcar să se întrebe dacă era rănită, alergă spre zidul care înconjura vila, traversând mai multe ronduri de flori, în timp ce, în spatele ei, rajahul împărţea ordine servitoarelor.

Deodată, în momentul când ajungea la poartă, o trăsură se opri brusc şi un bărbat coborî din ea. Îl recunoscu pe dată: prinţul Nicolae! Cu un glas sugrumat de emoţie, ea strigă:

— Ajutor, Altetă! Ajutor!

— Chantal!… răspunse o voce caldă.

Dintr-un salt, el ajunse la poartă şi o deschise.

Fata i se aruncă literalmente în braţe, se agăţă de reverele hainei lui şi îşi ridică înspre el chipul livid.

— Luaţi-mă de aici! Repede, repede! Luaţi-mă de aici!

Fără un cuvânt, prinţul o ridică, o aşeză în trăsură, închise poarta cu violentă şi zvârli o poruncă vizitiului.

Chantal se întoarse. În grăddina luminată dintr-odată, servitorii, care alergau în toate direcţiile, străbăte-au aleile, cercetau tufişurile… „Prea târziu îşi zise ea. Sunt salvată!”

Scoase un suspin de uşurare. În acel moment îşi dădu seama, la lumina felinarului aflat în interiorul trăsurii, că degetul mare de la mâna dreaptă îi era însângerat.

— Eşti rănită, strigă prinţul scoţând o batistă din buzunar.

— Nu-i nimic, răspunse Chantal cu o voce abia auzită din cauza emoţiei pe care încă o resimţea. M-aţi… m-aţi salvat! Altfel eram… eram pierdută!

…

— Tare aş avea chef să reglez imediat socotelile cu bădăranul ăsta! făcu prinţul cu o mânie rece în glas.

— Nu, nu! Esenţialul e că m-aţi îndepărtat de casa asta blestemată! Dacă n-aţi fi ajuns la timp…

Sângele începea să străbată prin batistă;

— Rana dumitale trebuie să fie adâncă, zise prinţul Nicolae. Trebuie neapărat să oprim hemoragia. Vila mea nu-i decât la vreo sută de metri. O să ne oprim acolo. Am să-ţi fac un prim pansament I

Privi cu nelinişte crescândă faţa atât de palidă a fetei.

— Da, mi se… mi se pare bine gândit, dacă… nu vă deranjez, răspunse Chantal privind cu oarecare spaimă pata de sânge care se lăţea treptat pe batistă.

Prinţul se ridică, deschise o ferestruică tăiată în plafonul trăsături şi dădu, de data aceasta în ruseşte, noi instrucţii vizitiului. Apoi se aşeză la loc şi zise:

— Nu vom rămâne la mine decât câteva minute. După aceea te voi duce la hotel. Ce s-a întâmplat?

— Rajahul… începu Chantal cu voce slabă.

— Da, ştiu. Adineauri, ieşind din restaurant s-o conduc pe una dintre invitatele mele care dorea să se întoarcă devreme acasă, am auzit-o pe mătuşa dumitale cum îi spunea unuia dintre aghiotanţii rajahului: „Crezi că-l voi lăsa pe stăpânul tău să-mi ia nepoata cu forţa?” Dar deja trăsura în care urcaseşi se îndepărta în trap întins… Atunci,

înţelegând că se petrecea ceva grav, abandonându-mi pur şi simplu invitata, am sărit în prima trăsură care a venit. Te-aş fi ajuns mai repede dacă vizitiul ar fi ştiut unde locuieşte rajahul. A trebuit să oprim de mai multe ori şi să ne interesăm unde stă. Până la urmă, după cum văd, am ajuns totuşi la timp.

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu!

Deodată, caii se opriră.

— lată vila mea, spuse prinţul, La coborâre ai grijă să nu te foloseşti de mâna rănită.

— E ciudat, răspunse fata, dar nu mă mai doare.

— Totuşi, e neapărată nevoie ca rana să fie examinată.

Cu multă blândeţe, el o ajută să coboare din trăsură, să traverseze o grădiniţă bine întreţinută şi deschise o uşă roşie, vopsită în aceeaşi culoare ca şi obloanele.

Vila prinţului Nicolae era foarte diferită de cea a rajahului. Holul era mic, bine proporţionat şi fără ornamente în plus. Salonul avea un aer masculin: fotolii confortabile, canapele îmbrăcate în stofă maro, mobile preţioase şi sobre ca stil. Pe pereţi, câteva gravuri reprezentând scene de vânătoare; pe masă şi pe cămin, diferite trofee de argint pe care prinţul le câştigase la cursele de cai sau la regate.

După o scurtă privire în jurul ei, Chantal se lăsă condusă până la un fotoliu. Atmosfera încăperii I se părea calmă, liniştitoare. Deja un servitor aprindea focul pregătit în cămin.

— O să-ţi fie frig, îi spuse prinţul fetei.

Întotdeauna se întâmplă aşa după ce pierzi sânge. În primul rând, o să examinăm rana şi o s-o curăţim. Ştiu cum trebuie tratate astfel de lucruri. Fu însumi, practicând unele sporturi, am suferit vreo duzină de accidente. Dar Ihni permifi să-ţi ofer mai întâi puţin vin dulce?

— Nu, mulţumesc, răspunse Chantal clătinând din cap. În acest moment mi se pare că n-aş putea nici să beau, nici să mănânc.

— Cum doreşti…

— Nu doresc decât un lucru, reluă ea, să nu-l mai văd niciodată pe rajah I

— În privinţa asta, pop şi perfect liniştită. Mâine îi voi povesti tatălui meu toată întâmplarea. El va înştiinţa poliţia. Trăind aici de atâta vreme, se bucură de toată simpatia din partea autorităţilor locale.

— Rajahul… murmură tânăra ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. A avut fată de mine o atitudine atât de neobişnuită… Părea să creadă că eu aş fi o… o… şi că mătuşa mea… Omul ăsta trebuie să fie nebun! Când mi-a vorbit, în cealaltă seară, la cazino, deja mi s-a părut foarte dezagreabil. Dar în seara asta în seara asta!… Ah! nu pot să-mi explic…

— Nu te mai gândi la omul ăsta. Uite-l pe Potoc cu apă caldă, vată, pansamente.

Într-adevăr, servitorul rus, al cărui chip straniu o frapase adesea pe Chantal, tocmai intra în încăpere. El aducea un lighean de argint plin cu apă caldă, al cărei aburi împrăştiau o delicioasă mireasmă de lămâie. Atunci prinţul îngenunche în faţa fetei şi deznodă batista însângerată. Când văzu rana, scoase un strigăt de uşurare.

Era vorba de o tăietură lungă provocată fără îndoială de un spin de trandafir. Dar, deşi era plină de praf, nu era nici adâncă, nici periculoasă. Nu era necesar să se pună copci şi vindecarea urma desigur să se producă cu iuţeală. După ce prinţul curăţă plaga cu apă caldă şi o pansă, Chantal îi zise:

— Vă mulţumesc. În felul acesta, nici nu voi avea nevoie să consult un medic.

— Pentru moment nu e necesar, răspunse prinţul. Dar mânie te sfătuiesc să consulţi unul. Trebuie să fii prudentă cu acest gen de rană. Mai mult, ţi-aş recomanda chiar să ceri să ţi se facă o examinare completă. Poate ai şi alte răni care încă nu ţi-au provocat dureri. Nu se ştie niciodată!

În vreme ce el cerceta zgârieturile pe care fata le avea pe amândouă braţele, aceasta îşi aminti, pentru prima dată, că rochia îi era sfâşiată în multe locuri.

— Sunt sigură că nu mai am nicio altă rană decât pe cea de la deget, răspunse ea cu un mic râset amar. Dar rochia mea e pierdută.

Deşi i se încâlcise părul şi rochia îi era ruptă toată, era mal frumoasă ca niciodată. Flăcările căminului aruncau reflexe în buclele aurii revărsate pe umerii albi. Chipul, în acest cadru luminos, părea şi mai delicat. Cu ochii plecafi şi cu buzele încă uşor tremurânde, avea înfăţişarea unei fetiţe copleşite de o greşeală de care nu era răspunzătoare. Cu toate acestea, niciun bărbat demn de acest nume n-ar fi putut rămâne insensibil la atracţia acestei frumuseţi. Niciun bărbat n-ar fi putut să se ferească şi să n-o

dorească…

CAPITOLUL 15

Când Potoc se retrase, prinţul se apucă să măsoare încăperea cu paşi largi, în lung şi-n lat. Deodată se opri:

— Aş vrea să mă pui la curent cu…

Dar nu avu timp nici măcar să-şi termine fraza. Uşa salonului se deschise. Chantal scoase o exclamaţie de uimire. Sir Robert, întunecat, cu privirea furioasă, stătea în cadrul uşii.

— Aşadar aici ai fost ademenită I zise el.

Închise uşa în urma lui cu o violentă şi înainta în încăpere. Chantal se ridică. Sir Robert o privi din cap până-n picioare apoi, apropiindu-se de print, îl lovi cu perechea de mănuşi pe care o strângea în mâna dreaptă, zicând:

— Eşti un netrebnic!

— Vă rog. Sir Robert! strigă Chantal. Vă implor…

— O clipă, făcu englezul. N-am terminat să-i spun acestui domn ce cred despre el.

— Credefi că vă voi lăsa să continuaţi pe tonul ăsta? întrebă prinţul. O să-mi daţi satisfacţie, aici şi chiar în acest moment. Niciodată nimeni nu m-a insultat nepedepsit.

— Iar eu nu admit ca dumneata să insulţi o englezoaică, compatrioata mea! Alege dumneata armele!

Cei doi bărbaţi păreau stăpâniţi de o mânie la fel de puternică. Prinţul era palid ca un mort. Aruncă în jur o privire rapidă şi, zărind două săbii de luptă prinse pe perete deasupra căminului, le desprinse şi îl dădu una lui Sir Robert, spunându-i

cu o voce furioasă:

— Te voi ucide la fel de bine cu aceasta ca şi cu orice altceva.

— Te înşeli, răspunse Sir Robert. Aşteaptă-te să primeşti din mâna mea lecţia pe care n-ai învăţat-o până acum!

Chantal, stupefiată de toată scena aceasta, privea rând pe rând la cei doi adversari.

— Vă implor! începu ea. Altetă! Sir Robert!…

Dar ei păreau s-o fi uitat şi unul şi celălalt. Cu două lovituri de picior, prinţul îndepărtă un fotoliu şi un taburet. Centrul camerei fiind astfel golit, cei doi bărbaţi se puseră în gardă. Aproape imediat, lamele săbiilor se întâlniră şi lupta începu.

Total neputincioasă, Chantal nu reuşea decât să privească echivale, paradele, ripostele care se succedau fără încetare. O clipă crezu să sir Robert îl avea pe print 1° discreţia sa. Dar acesta din urmă, cu îndemânare remarcabilă, se eliberase deja obilgându-l pe englez să treacă, timp de câteva clipe, în defensivă. Era prea târziu ca să intervină, şi Chantal nu mai putea decât să asiste la această dramă cu ochii măriţi de spaimă.

Un martor cunoscător ar fi zis că cei doi combatant! erau de valoare apropiată. Sir Robert poseda cu certitudine o experienţă a armeior superioară adversarului său, dar se mişca în luptă cu mai puţină uşurinţă. Prinţul făcea dovada unei supleţi şi a unei agilităţi care-i permiteau să iasă fără dificultate din toate situare critice şi să se arate uneori foarte periculos.

După câteva minute, adversarii, cu respiraţia îngreunată, începură să sufle zgomotos. Totuşi,

luptau mai departe cu aceeaşi ardoare, la un moment dat prinţul păru pe cale să câştige. Reuşise să-l înghesuie pe englez într-un ungher al încăperii.

Vârful sabiei lui nu se găsea decât la câţiva centimetri de beregata lui Sir Robert.

Atunci Chantal ştiu care era favoritul ei. Îi fu dintr-odată frică pentru Sir Robert. Ar fi vrut să se arunce în faţa lui şi să primească ea lovitura care-l ameninţa. Dar nu putea nici să ţipe, nici să se mişte. Avea impresia că picioarele îi erau ţintuite în podea.

Sir Robert, cu fata descompusă, se aplecă din ce în ce mai mult spre înapoi. Mici o speranţă! se gândi cu iuţeală tânăra. O să moară sub ochi mei! Ah! cât aş vrea să mor în acelaşi timp cu el!…”

Îl iubea! îl iubise din momentul în care îl întâlnise în grădina publică, înainte de răsărit. Îl iubea atât de profund, atât de intim încât, până acum, nici nu-şi dăduse seama de prezenta, în inima ei, a unei pasiuni care îi părea atât de naturală. „Cum de-am putut fi fericită uneori fără el? se întreba. Cum de-am putut chiar şi numai să respir fără el? îl iubesc, şi iată că nu pot face nimic ca să-l salvez…”

Dar deodată, în momentul când ea se aştepta cel mai puţin. Sir Robert se înclină spre stânga şi/fandând brusc, îl atinse pe print 1° umăr. Acesta scoase un strigăt şi scăpă sabia. Arma căzu cu un zgomot clar. În timp ce el îşi ducea mâna stângă la rană, Chantal avu

Impresia că mintea i se întunecă, învăluită într-o obscuritate binefăcătoare din care ar fi vrut

să nu mai iasă niciodată. La rândul ei, se prăbuşi şi ea, leşinată, lângă sabia învinsului.

Când deschise ochii din nou, i se păru că se scurseseră secole din momentul căderii ei. Timp de câteva clipe se întrebă ce se întâmplase. De unde venea? Ce drum parcursese?... Apoi percepu un zgomot de roti şi simţi că obrazul i se sprijinea de ceva... Atunci se mişcă puţin. Un braţ o tnea strâns, iar capul ei era aşezat pe un umăr de bărbat. În cele din urmă, auzi o voce tandră şi scăzută, o voce pe care o şi recunoscuse:

— Ţi-e mai bine?

În lumina felinarului văzu, foarte aproape de fata ei, chipul lui Sir Robert. Trăsura mergea, tot mergea. Apoi ochii tinerei căzură pe mâna ei bandajată şi, dintr-odată amintirea duelului îi răsări în minte.

— Prinţul? întrebă ea. Prinţul?

— Nu e mort, răspunse Sir Robert încruntând sprâncenele. De altfel, regret acest lucru, fiindcă el avea Intenţia să mă ucidă de-a binelea.

— Dar, vedep, el nu făcuse nimic! strigă Chantal cu sughiţuri în voce. El m-a salvat din ghearele rajahului. Rahajul e cel care m-a răpit!

— Rajahul? făcu Sir Robert cu uimire.

— Da, prinţul m-a salvat. Adineauri am vrut să vă explic. Dar nu mi-aţi dat răgaz.

Câteva secunde Sir Robert o privi fix pe fată.

— Povesteşte, zise el în sfârşit.

— Noi părăseam «Restaurantul florilor”. Când eu uf cam în trăsură, începu tânăra cu glas la început şovăitor, apoi din ce în ce mai sigur, unul dintre însoţitorii rajahului s-a apropiat de mătuşa

Emilie şi i-a şoptit ceva la ureche. Mătuşa mi-a poruncit să urc în trăsură. Dar, imediat, portiera, s-a închis şi caii au plecat la trap. Mai întâi am crezut că era vorba de o greşeală şi că vizitiul se înşelase asupra identităţii mele. Totuşi, portierele şi ferestrele erau închise şi a început să-mi fie frică. În curând trăsura s-a oprit în faţa unei vile. Am sărit jos. Cum servitorii care mă întâmpinau păreau să nu cunoască nici franceza nici engleza, l-am urmat în interiorul casei pe un hindus uriaş şi bărbos. Mulţi oameni, la Monte-Carlo, au servitorii asiatici şi nu mi-a trecut prin minte că mă găseam la rajahul din Jehanger. A trebuit să apară rajahul însuşi ca să înţeleg că picasem în cursă. El a recunoscut fără greutate că pusese să fiu răpită. Apoi a adăugat nişte lucruri care mi-au părut bizare şi s-a purtat fată de mine într-un mod şi mai bizar. Nu pot să repet ce mi-a spus. Nu voi putea niciodată în fine, m-a înştiinţat că-mi lasă doar zece minute…

Timp de câteva secunde păru incapabilă să continuând cele din urmă, continuă cu fermitate:

— Am ieşit pe fereastră şi am reuşit să cobor de-a lungul zidului agăţându-mă de un grilqj. În momentul când urma să ating pământul, rahajul a observat dispariţia mea. El ar fi pus desigur mâna pe mine din nou dacă n-ar fi apărut prinţul pe drum. O auzise pe mătuşa mea zicând că tocmai fusesem răpită şi alergase în ajutorul meu. M-a urcat în trăsura lui şi m-a condus la vilă ca să-mi îngrijească degetul rănit. Era pe cale să termine pansatul când… afl apărut… dumneavoastră…

Tânăra simţi braţul lui Sir Robert cum îi

strângea mal tare umărul, apoi cum buzele lui îi ating mâna bandajată.

— Rajahul va avea de-a face cu mine. Dar se pare că am datoria să-i prezint prinţului scuzele mele…

— Aţi crezut că el mă răpise, nu-i aşa?

— Da, de altfel greşeala mea se explică uşor. Părăsind restaurantul la câteva clipe după dumneata, am văzut-o, în prag, pe mătuşa dumitale leşinată în braţele unui aghiotant al rajahului. Iar pe peron mai era o femeie care mi se părea că cinase la masa prinţului. Am întrebat-o: „Ce se întâmplă?” „Doamna pe care-o vedeţi leşinată, mi-a răspuns ea, susţine că nepoata el a fost răpită, şi prinţul Nicolae, care mă însoţeaa, a dispărut şi el. Toate acestea mi se par tare ciudate!” în acel moment am zărit, în îndepărtare, trăsura prinţului care se îndepărta în mare grabă. Nu eram îndreptăţit să cred că el era cel care te răpise? Vă văzusem dansând împreună în cursul serii şi remarcasem, nu fără ciudă, trebuie s-o mărturisesc, că tânărul ăsta te privea… ca şi cum i-ai fi aparţinut… Atunci, ascultând de primul impuls, m-am aruncat într-o trăsură ce se găsea acolo din întâmplare şi m-am lansat în urmărirea răpitorului.

— Şi… Lady Violette? întrebă Chantal.

— Teribil I răspunse Sir Robert. Dar am uitat complet de ea. Trebuie să fi rămas acolo, pe peronul restaurantului…

— O să fie supărată…

— Ce contează, de vreme ce eşti salvată! răspunse el cu voce gravă şi cufundându-şi

privirile în ochii ei.

Atunci Chantal, cotropită de o senzaţie minunată care părea să-l accelereze curgerea sângelui prin vene, îşi plecă pleoapele.

— Eşti atât de frumoasă, atât de minunată! reluă Sir Robert.

Cu o mişcare instinctivă, fata îşi ascunse faţa lângă umărul tovarăşului ei. Îi auzea inima cum bate cu bătăi precipitate lângă obrazul ei. În acel moment, înţelese că Sir Robert o iubea cel puţin pe cât îl iubea şi ea. Şi atunci, la ce bun vorbele? Rămăseseră mult timp tăcuţi, strânşi unul lângă altul, uniţi de un extaz care-i făcea să vibreze la unison.

În curând, trăsura se opri. Chantal ridică fruntea şi zări, pe fereastră, faţada de la „Hotel de Paris”. Ar fi avut chef să strige: „Dar nu e cu putinţă! Nu putem să ne despărţim astfel I...” Totuşi, portarul deja se apropia. Atunci Sir Robert zise iute:

— Te voi vedea mâine, draga mea. Sunt atâtea lucruri pe care doresc să ţi le spun! Dar n-am dreptul să ţi le spun acum. Trebuie să-mi mai laşi câteva ore...

Incapabilă să găndească un răspuns potrivit, Chantal se mulţumi să-şi privească lung şi intens însoţitorul. Suntem unul al celuilalt pentru veşnicie!” gândi ea... Şi simţi, încă o dată, acel ciudat curent magnetic care o încercase pe plajă, în ziua când Sir Robert îşi întrerupsese plimbarea călare ca să schimbe câteva cuvinte cu ea. Avea impresia că aparţine acum şi pentru totdeauna acestui bărbat, cât e proprietatea lui, bunul lui,

prizoniera lui fericită şi mulţumită pe deplin.

Când portiera se deschise, Chantal se simţi ca smulsă dintr-un rai strălucitor şi readusă cu brutalitate pe pământ. Timiditatea ei naturală îl reveni, ochii I se înceţoşară. Sir Robert sări jos şi o ajută să coboare. După ce o conduse până la uşa hotelului, se înclină şi îi sărută mâna cu aceste cuvinte:

— Pe mâine, iubita mea!

CAPITOLUL 16

Sir Robert privi zorii cum mijesc la orizont şi cum luminează apoi treptat marea, cerul şi pământul. „Cât de ireal e fenomenul acesta! gândi ea. Ireal, minunat şi totodată efemer ca un vis! Da, aşa trebuie considerat şi Monte-Carlo. Oraşul acesta e comparabil cu un decor de vis. Ce găseşti aici? Distracţii, emoţii şi uneori fericire. Dar el are ceva prea fragil ca să pop intenţiona să petreci aici o întreagă existentă, să-ţi construieşti o viaţă în chip temeinic şi definitiv. Totuşi, ce loc ideal! Marea este de un albastru viu traversată de dâre de smarald şi de ametist, orizontul ăsta la fel de delicat ca un fir de argint! Totuşi… totuşi, în ciuda tuturor acestora, nimic nu-mi va părea vreodată mai frumos decât domeniul meu de la Cheveron I…”

Deodată, un grup de porumbei, trecând pe deasupra capului lui, îi aduse aminte de numeroasele păsări care bântuiau în pădurile de la Cheveron. Acum copacii din jurul casei vechi trebuiau să fi înmugurit. Ghioceii şi gentianele smălţuiau peluzele şi peste tot trebuie că domnea acea răcoare incomparabilă care, an de an, anunţă

primăvara englezească. În curând liliacul va fi greu de ciorchini purpurii şi albi, merii îşi vor desface norii lor de petale roz iar nuferii vor acoperi cu albeaţa lor aurie apele scânteietoare ale lacului. Cheveron!

Cheveron!…

Sir Robert nu mai putea aştepta; trebuia să se întoarcă cât mai repede acasă, la casa aceasta atât de scumpă inimii lui. Dar îşi stăpâni nerăbdarea, fiindcă acum ştie că nu va pleca singur…

Aproape toată noaptea colindase pe ţărm şi, de când se întorsese în camera lui, se rezemase cu coatele pe marginea balconului aşteptând răsăritul. Nu se gândise decât la Chantal, la capul ei rezemat de umărul lui, la fata ei ridicată înspre a lui. Cât de fermecătoare i se păruse în lumina tremurătoare a felinarului, care şovăia la fiecare zdruncinătură! Cât trebuise să se retină să n-o sărute! La un moment dat înţelesese, din expresia ochilor, din tremurul trupului ei, că ea era gata să nu-i refuze nimic.

Dar, în ultima clipă, simţul înnăscut al onoarei îl oprise… Trebuie să aştept. Înainte de a ataca viitorul, e neapărat să zăvorăsc uşa trecutului…” Acum era încredinţat că a avut dreptate, dar toată noaptea rememorase frumuseţea lui Chantal, fusese în flăcări de parcă fata s-ar fi găsit tot timpul lângă el…

Părăsind „Hotel de Paris”, îi rugase pe vizitiu să-l ducă la „Vila trandafirilor”. Chantal îi atrăsese atenţia că se purtase cu o grosolănie incontestabilă abandonând-o pe Lady Violette pe peronul de la Restaurantul florilor”.

Trebuie aşadar să-l prezinte scuze şi totodată – şi asta era cel mai greu – să-i spună adevărul. Urma să aibă ceva neplăceri când avea să-i explice nu numai că o iubea pe Chantal, dar şi că avea intenţia, chiar azi, s-o ceară în căsătorie. Pentru prima dată în viaţa lui, era profund îndrăgostit.

Desigur, Violette exercitase asupra lui o atracţie violentă. O dorise de la prima lor întâlnire. Dar ea era cea care-l artăsese, care-i aţâţase dorinţele, până-n momentul în care, în sfârşit, şi aproape prea târziu, el găsise mijlocul de-a se elibera.

El nu privise, la început, legătura lor din acest unghi. Oare nu dintr-un simplu moft o invitase aproape fără încetare la dans, în seara primului lor bal? Nu văzuse, în acest nou flirt, decât o aventură trecătoare de om de lume. Abia mai târziu observase că Violette îl iubea, şi trebuise ca maică-sa să-l facă reproşuri ca să intenţioneze, dintr-un soi de provocare, s-o ceară pe aceasta femeie în căsătorie.

În acea vreme era pur şi simplu orbit de dispreţul şi indiferefa Violettei în privinţa convenţiilor sociale. Până atunci, el se purtase mereu cu acea seriozitate şi acel respectfată de opinia publică proprii oamenilor responsabili. Dar după câteva săptămâni în compania Violettei resimţise, pentru prima dată în viaţă, un sentiment de revoltă împotriva gurilor rele care deja nu se aflau să prezică precum că legătura lui cu soţia lui Eric Feathersâone nu putea decât să sfârşească lamentabil.

Totuşi, în fundul sufletului. Sir Robert nu

întârziase să-şi mărturisească faptul că Violette nu întruchipa prin nimic idealul feminin aşa cum îl visase el mereu. În ochii lui, femeia visată trebuia să iubească Cheveron-ul, să dorească să trăiască şi, mai ales, să fie acceptată acolo fără nicio reticentă. În ciuda atitudinii lui provocatoare, dăduse în permanentă dreptate – în mod inconştient – mamei lui şi, totodată, şi gurilor rele. Cum voia să aducă el la Cheveron o femeie divorţată care nu putea constitui un exemplu?

Cu toate acestea, se jucase cu focul. Voise să aibă totul dintr-odată: Cheveron şi Violette. Îşi liniştea conştiinţa repetându-şi că Violette nu era o flintă serioasă şi deci nu putea fi capabilă de o dragoste sinceră şi profundă.

Şi acum. În timp ce caii mergeau în trap spre „Vila trandafirilor”, îi era frică.

Se servi de cheia lui ca să deschidă uşa şi fu uşurat când constată că Violette încă nu se culcase. Când intră în salonul iluminat, ea scria ceva pe birou. Îşi schimbase rochia de seară pe care o purtase cu câteva ore mai înainte cu un neglijé transparent împodobit, deasupra sânilor, cu un buchet de trandafiri artificiali. Foarte palidă, ea se ridică şi zise cu voce aproape şoptită:

— Ştiam că ai să vii.

— Fireşte, răspunse el pe un ton grav. Îi datorez scuze.

În ciuda atitudinii lui energice, nu îndrăznea s-o privească în faţă. Violette simţi un nod în gât. Avu impresia că vârful unei săgeţi o pătrundea până-n inimă.

„Explicaţii? se gândi. La ce bun? N-am

priceput oare adevărul întreg?...” Şi-ar fi dorit să moară înainte ca Sir Robert să se apuce să-l spună. Totuşi, reuşi să murmure fără nici cel mai mic tremur al vocii:

— Vrei ceva, Robert? Trebuie să fii obosit.

— E adevărat, răspunse el.

Se îndreptă spre masă şi-şi turnă whisky şi apă de Seltz. Vioiette părea că luase hotărârea să rămână perfect calmă, şi el se bucura de asta.

Era pe departe de orice îndoială că femeia – care-l urmărea din ochi din cealaltă parte a camerei şi-i admira umerii largi, şoldurile strâmte, statura înaltă, trăsăturile pline de nobleţe şi de frumuseţe – avea poftă să-i strige dragostea ei, să-l strângă în braţe, să trezească din nou focul pe care îl aprinsese atât de des înăuntrul lui. „De vreme ce m-a dorit până acum, îşi zicea, de ce nu m-ar dori încă?...”

Dar respinsese acest gând cu dezgust. Apoi, ca şi cum chiar diavolul ar fi vrut s-o ispitească, îşi zise: „Ce să-l păstrez, n-am decât să fac apel la generozitatea lui cavalerească. N-am decât să-i spun că m-a compromis şi că datoria lui, dacă vrea să-mi redea respectul oamenilor, este să mă ia de soţie. Dacă îi vorbesc în acest fel, voi deveni cu siguranţă soţia lui. Fiindcă Robert, gentleman adevărat, nu mă poate abandona în voia sorţii... Dar toate astea, vai! nu stau în picioare, fiindcă nici eu nu sunt o oarecare. Un asemenea raţionament ar fi un soi de şantaj de care nu sunt în stare, aşa cum Robert nu-i în stare să trădeze...”

Sir Robert după ce-şi umpluse paharul, se

îndrepta spre cămin, unde se afla femeia. «Cât pare de nervos!” îşi zise ea cu emoţie… Avusese ocazia să-l vadă într-o mulţime de stări, dar era prima dată când el părea că se teme de un pericol încă imprecis.

Şi deodată Violette simţi cum o apăsa povara anilor. Până acum, Robert» apăruse mereu ca şi cum ar fi fost mai în vârstădecât ea. El poruncea, ea se supunea. El era cel mai puternic, fizic şi intelectual. Dar iată că, dintr-a dată, îl vedea într-o lumină nouă. Cine era el, la urma urmei? Un tânăr care păstrase, fără îndoială, în adâncul sufletului lui idealul feminin al adolescentei sale.

Atunci Violette încercă un violent acces de gelozie fată de femeia pe care Robert o Iubea şi care în curând va fi soţia lui. Ce-i va dărui el acesteia? O distincte fără cusur, o frumuseţe fizică ce provoca invidia multor bărbaţi şi mai ales-mai ales! – o inimă pură, Robert era sensibil. Avea imaginaţie. Era curat, mult mai curat decât îşi puteau închipui muritorii de rând.

Şi, la fel de brusc cum izvorâse, gelozia care o devora se stinse. Robert tocmai îşi aşezase paharul de whisky pe masă. Nici măcar nu-şi muiase buzele în el. Scoase un oftat adânc şi începu în următorii termeni:

— Am ceva să-ţi spun…

Abia în acel moment Violette ştiu ce avea de făcut. „Dacă vreau să-l scutesc de umilinţe penibile şi de remuşcări, trebuie să mă sacrific şi să-mi uit până şi propria mândrie. Pentru mine el e pierdut definitiv. Am eşuat în toate privinţele. Desigur, îl iubesc, şi nu voi mai iubi niciodată aşa

cum l-am iubit pe el. Dar tocmai din acest motiv trebuie să mă sacrific…”

— Un moment, Robert, făcu ea cu glas rece. Înainte ca tu să-mi povesteşti evenimentele din noaptea asta, e ceva ce-aş vrea să-ţi spun. Azi a venit Eric.

— Eric? Soţul tău?

— Da, Eric. A făcut drumul de la Nisa la Monte-Carlo ca să mă vadă. Mi-a adus noutăţi din Anglia. Murind acum câteva săptămâni, unchiul lui. Sir Harold Feather-stone, l-a lăsat moştenitor.

— Adevărat? Iată, pentru Eric cel puţin, o noutate excelentă, nu? răspunse Robert pe un ton convenţional.

— Eric mi-a mai spus, reluă Violette, cu însufleţire, că fratele lui eân divorţ, deoarece soţia l-a abandonat pe el şi pe copil, ca să plece cu un alt bărbat. Or, copiii aceştia, Eric o să-i înfieze fără îndoială. El vor trăi cu el la Medway Park, proprietatea pe care i-a lăsat-o unchiul lui în comitatul Norkford.

Se opri ca pentru a-şi atrage sufletul şi urmă:

— Eric mi-a spus că la Medway Park camera mea mă aşteaptă. E gata să mă primească din nou acasă. Ba chiar consideră că noi nu ne-am despărţit niciodată, că eu sunt tot Sofia lui…

Întoarse capul, nefiind în stare să mai privească multă vreme în ochii bărbatului. Trebuie să-l salveze, să-l crufe de umilinţe grave.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Robert! adăugă. N-aş vrea să te rănesc. Dar mi se pare că am datoria să-l ajut pe Eric să crească aceşti copii. Îi trebuie o femeie care să conducă toată casa

aceea mare, proprietatea imensă… în momentul în care ai intrat, îi scriam că am hotărât să mă întorc.

— Când?

— Mâine sau poimâine, răspunse ea pe un ton detaşat. Imediat ce-mi voi fi închis vila şi-mi voi fi încheiat socotelile cu servitorii…

Avu impresia că, în ciuda voinţei ei, pronunţase aceste ultime cuvinte cu o intonaţie prea nervoasă. Dar ca şi cum n-ar fi observat nimic, Robert se întoarse cu spatele şi merse să se aşeze în faţa unei ferestre.

— Ai dreptul să faci ceea ce îi se pare normal, zise el în cele din urmă. Dacă Eric doreşte cu adevărat reîntoarcerea ta…

— O doreşte. Mă iubeşte şi m-a iubit întotdeauna… în felul lui.

— În aceste condiţii… începu Robert întorcându-se.

Un moment, ea îl privi fix. S-ar fi spus că voia să-şi întipărească în memorie trăsăturile acestui om căruia îi reda libertatea.

— În aceste condiţii, reluă el, îmi închipui că trebuie, tu şi eu…

— Nu, fără niciun adio! strigă Violette ridicând mâinile. Detest aşa ceva I Nimic nu-l mai stupid decât să te smiorcăi vizavi de o iubire care e la ultima ei suflare…

— Eşti întru totul sigură de asta?

— Absolut, răspunse ea prefăcându-se că aşază la locul ei o vază aflată pe cămin. Dragul meu Robert, adăugă ea, totul are un sfârşit în lumea asta, chiar şi fericirea. Să nu ne spunem la

revedere într-un mod convenţional, multiplicând formulele de mulţumire. Să ne amintim de ce-a fost, dar să uităm că aceasta nu va mai fi mâine. Nu-i mai bine, aşa?

— Voi face exact după dorinţa ta, răspunse Robert cu o intonaţie în care femeia surprinse o expresie involuntară de uşurare.

O clipă, ea avu dorinţa să-i spună tot. Dar, încă o dată, dragostea triumfă asupra slăbiciunii ei.

— Dragă Robert, făcu ea, ce săptămâni agreabile am petrecut aici! Niciodată n-am iubit atât sudul Franţei. În Norkford, care a atât de înceţoşat şi de cenuşiu, soarele o să-mi lipsească mult.

Apoi, dintr-odată, pricepând că avea poate să cedeze, hotărî să lase cortina înainte de a-şi fi arătat stângăcia care era în fond adevărata ei natură.

— Trebuie să pleci, Robert, reluă ea ducându-şi mâna la frunte. Sunt ostenită şi am o migrenă. Dacă am nevoie de tine mâine, am să-ţi trimit vorbă la hotel. Dacă nu primeşti nimic, înseamnă că sunt foarte ocupată. Când voi fi terminat scrisoarea către Eric, simt că o să mă prăbuşesc literalmente în pat. Toate hotărârile pe care le-am luat azi m-au epuizat…

În timp ce vorbea, se aşezase din nou în spatele biroului.

— Bună seara, Robert, adăugă aplecându-se pe scrisoarea pe care-o începuse şi apucând tocul.

Surprins de o asemenea atitudine. Sir Robert nu era de loc convins că femeia să se arate sinceră. Cu încetineală, se îndreptă către uşă.

Apoi se întoarse şi întrebă:

— Violette, eşti într-adevăr… sigură?

— Sigură de ce? întrebă ea ridicând capul. Dacă e vorba de întoarcerea mea alături de Eric, pot să te asigur că e un lucru ca şi făcut. Cum ar putea el, singur, să crească doi copii?

Şi, din nou, îşi plecă fruntea. Auzi cum se închide uşa de la intrare, coborând scările peronului. Mult timp rămase imobilă, afintindu-şi urechea la tic-tacul pendule! de pe cămin. Apoi, încet, îşi aşeză capul pe braţe. Când lacrimile începură să curgă în cele din urmă, fu scuturată de un frison dureros. Niciodată n-o încercase o tristeje aşa de amară. Nu plângea doar plecarea definitivă a lui Robert, ci îşi plângea şi tinerefea pierdută.

Sir Robert, cu inima plină de bucurie, mergea prin noaptea călduţă. Îl fusese foarte teamă când se crezuse obligat s-o anunţe pe Violette că romanul lor de dragoste se terminase. În mod inconştient ştia că, dacă ar fi făcut apel la sentimentele lui cavalereşti, el n-ar fi ezitat niciun moment s-o ceară în căsătorie.

Dar, în fine, era salvat! Salvat şi liber să se reîntoarcă la Cheveron! Avea impresia că a scăpat de un pericol înspăimântător care fusese foarte aproape. Trecuse atât de aproape de un dezastru I Dar era liber I Nu asta era tot ce căuta? Sunt liber s-o cer pe Chantal în căsătorie!” îşi repeta fără încetare privind florile ce păreau că-şi întorc corolele către soarele matinal.

Rămase atât de multă vreme rezemat în coate la fereastră încât, când aruncă o căutătură la ceas,

tresări şi se văzu constrâns să facă baie şi să se schimbe într-un timp record.

La capela sfintei Dévote slujba era pe terminate. El înnpinse uşa de la intrare şi păşi înăuntru. Nava strâmtă a capelei era întunecoasă şi răcoroasă. Câteva lumânări aruncau o lumină vagă asupra altarului. Credincioasele, în special femei în vârstă şi îmbrăcate în negru, erau puţin numeroase. Deodată, o zări pe Chantal. Ea nu purta pălărie, ci un voal de dantelă cenuşie, de aceeaşi culoare cu rochia.

Sir Robert ezită. El era protestant şi se simţea oarecum intimidat de atmosfera stranie din capelă. Deodată sună un clopot şi preotul, în altar, îşi ridică mâinile. Sir Robert, imitându-i pe oamenii din jur, îngenunche şi îşi înclină capul. De ce oare, în acea clipă, văzu trecându-i prin faţa ochilor atâtea imagini familiare: chipul mamei, cele ale fermierilor lui credincioşi, silueta vechiului său castel, câteva escapade printre arbori, în parcul de la Cheveron? Şi, brusc, nu mai fu bogatul şi puternicul Sir Robert Stanford, el un copil plin de umilinţă pentru toate greşelile pe care le comisese. Când rugăciunea se termină, deschise ochii. Cât se simţea de uşor şi de curat I Privi în jur. Deja nava era aproape goală. Preotul părăsise altarul. Pracliserul tocmai stingea lumânările.

Chantal se ridică şi se îndreptă spre Sir Robert. Chipul fetei radia de fericire. La câţiva paşi se opri, îşi puse mâna pe inimă într-un gest de o graţie încântătoare. Atunci, la rândul său, Sir Robert se ridică.

— Ştiam că veţi veni, murmură ea cu simplitaate luându-i mâna.

Rămaseră câteva clipe fată în faţă.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, murmură în sfârşit Sir Robert.

— Sunt singură, răspunse Chantal. Jeanne e suferindă în dimineaţa asta şi a rămas la hotel.

— Atunci am să-ţi vorbesc chiar acum. De altfel, trebuie s-o fac.

Ce în urma unui acord tacit, se aşezară unul lângă altul. O rază de soare, strecurându-se printr-un vitraliu, părea să aprindă părul lui Chantal.

— Greşesc dacă vreau să-ţi vorbesc aici? întrebă Sir Robert.

— Bineînţeles că nu! răspunse Chantal zâmbind. Ne înfăţişăm Domnului necazurile. De ce n-ar fi EL martor şi al fericirii noastre?

— Eşti aşadar fericită?

Ea se mulţumi să încline capul.

— Ştii deja ceea ce am să-ţi spun, reluă el. Am de gând să-ţi cer să fii Sofia mea. Te iubesc cum niciun bărbat n-a mai iubit vreodată. Dacă vrei să mi te încredinţezi, te voi proteja şi voi veghea asupra ta până la sfârşitul vieţii noastre. Înainte chiar ca ea să fi deschis gura, el cunoştea răspunsul după lumina din ochii ei, după strălucirea chipului. Totuşi, aşteptă în tăcere.

În curând, ea murmură:

— Şi eu te iubesc I

Atunci, din respect pentru locul în care se găseau, el se mulţumi doar s-o strângă de bra. Mult timp rămaseră astfel, într-o nemişcare absolută, lipiţi unul de altul. Apoi Chantal îşi puse

capul pe umărul lui Sir Robert şi zise:

— Ştiam de mult că mă iubeşti. Ştiam că dragostea trebuie să fie aşa…

— Adică?

— Dragostea trebuie să fie sfântă. Ea e o parte din ceea ce noi îi dăruim lui Dumnezeu. După o tăcere lungă, continuă. Acum trebuie să plecăm.

Unul lângă altul, mână în mână ieşiră din biserică. Apoi se opriră o clipă pe peron, în soarele orbitor.

— Ai trăsura aici? Dacă n-o al, putem foarte bine să mergem pe jos.

— Vizitiul meu trebuie să fie pe-acolo, pe la cotituta aceea a drumului. O să merg să-l caut. Aşteaptă-mă aici.

— Fii liniştit, te voi aştepta, răspunse Chantal cu un surâs fericit. N-am intenţia să fug!

Robert coborî treptele peronului. Aşa cum bănuise, vizitiul moţăia la umbra unui măslin. Se apropie de el şi îl făcu să se trezească tresărind. Omul prinse maşinal hăţurile şi întoarse trăsura, conducând-o spre capelă.

Ajungând la bisericuţă. Sir Robert văzu un bărbat călare pe drum. Recunoscându-l, reveni în grabă lângă Chantal şi îi zise, luându-i mâna:

— Tocmai l-am zărit pe rajah. Nu mai ai de ce să te temi, de vreme ce eşti cu mine. Am intenţia să-i dau ceea ce merită în cel mai scurt timp.

La această veste, fata deveni palidă ca o moartă. Dar deja rajahul ajunsese în faţa capelei. Sir Robert crezuse că, din discreţie, el îşi va urma drumul. Dar, spre profunda lui surprindere, îl văzu pe hindus cum îşi opreşte calul la baza scărilor.

— Sir Robert! strigă călăreţul.

Englezul îşi măsură interlocutorul fără să-i răspundă.

— Am să vă spun un lucru important, reluă rajahul.

Vreţi, vă rog, să vă apropiaţi?

După o scurtă ezitare. Sir Robert coborî treptele şi întrebă cu voce aspră:

— Ce este? Am intenta să vin să vă văd în cursul zilei de azi, fiindcă ceea ce am a vă spune în niciun caz nu poate atinge auzul unei doamne.

Rajahul râse scurt şi neplăcut, apoi răspunse:

— Ceea ce mi-am propus să vă comunic se referă la o anume… damă şi nu e, de fapt, decât o dovadă a bunăvoinţei mele în ceea ce vă priveşte.

— Dacă aveţi să-mi spuneţi ceva, zise sec Sir Robert, faceţi-o imediat şi dispăreţi din ochii mei!

— Ca să vezi! Sfântul Gheorghe în persoană, apărând o fecioaară nevinovată!… Vă rog, dragul meu Sir Robert, nu vă lăsaţi păcălit cum eram gata-ga-ta să fiu păcălit eu însumi! Femeile tinere nu rămân multă vreme inocente atunci când trăiesc în compania celebrei doamne Bleuet.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vorbesc de doamna Bleuet sau, dacă preferaţi, de doamna Secret. Fireşte, o cunoaşteţi pe doamnaa Bleuet. Stabilimentul de un gen foarte aparte pe care ea îl conducea pe strada Regelui, la Paris, e cunoscut în toată Franţa şi sunt sigur că şi dumneavoastră aţi fost pe-acolo, dragul meu Sir Robert. Dar, dacă afirmaţiile mele nu sunt suficiente ca să vă convingă, vă pot da.

când dorifi, dovezi cu privire la spusele mele.

Nu ezitaţi să veniţi să mă vedeţi. Voi fi întotdeauna la dispoziţia dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte, rajahul se înclină şi îşi mână calul la trap. Câteva clipe. Sir Robert rămase nemişcat ca o statuie. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Apoi, încet, îi apăru în minte un chip de femeie, încadrat de nişte plete vopsite, cu buzele schiţând un surâs insinuant, un chip pe care nu-l puteai uita nicicând dacă l-ai fi văzut doar o singură clipă…

Dar nu, era imposibil! El fusese decât o dată, o singură dată, la adresa indicată de rajah, cu câţiva amici de club. Nu rămăsese decât câteva momente, neavând obiceiul să caute plăceri prin locuri de acest gen. Totuşi femeia aceea… femeia aceea…

Se întoarse cu încetineală şi urcă scările. Chantal îşi scoase voalul cenuşiu. Soarele scânteia în părul ei.

Hotărât nu, era cu neputinţă! Rajahul voise să se răzbune…

— Ce dorea? întrebă fata. Te implor: să nu întreţii relaţii cu omul ăsta, e un om rău!

— A vrut să stârnească tulburarea în sufletul meu, răspunse Sir Robert. Dar sunt convins că minte. Mi-a vorbit de o anume doamnă Bleuet şi…

Se opri brusc. La acest nume, Chantal deschisese pe dată ochii mari.

— Ai auzit vorbindu-se despre femeia aceasta? întrebă Sir Robert.

— Da… Da…

Cu un gest iute. Sir Robert îi prinse încheietura mâinii.

— Ascultă-mă bine, zise el. Aşază-te în genunchi şi jură-mi pe tot ce ai mai sfânt că femeia căreia îi spui «mătuşa Emilie* nu e doamna Bleuet! jură!

— Dar... cred... dimpotrivă... că aşa e.”. Îngăimă fata.

— Acum înţeleg! strigă Sir Robert. Rajahul avea dreptate. Erai cât pe ce să mă înşeli şi pe mine! Am crezut în tine. Te-am cerut chiar în căsătorie! Totuşi, încă nu sunt în ghearele tale! Planul tău era vielean, dar a eşuat. Am fost salvat la timp de un om pe care-l credeam duşmanul meu. Întoarce-te la pretinsa ta mătuşă şi spune-i că a comis o greşeală tactică. Spune-i că te-am demascat! Te dispreţuiesc, aşa cum dispreţuiesc toate femeile de teapa ta! Şi sper din toată inima „să nu te mai văd niciodată!

Brusc, se întoarse pe călcâie şi coborî treptele.

Chantal rămase împietrită. Obrajii îi deveniră foarte palizi.

Sir Robert urcă în trăsură şi, cu un glas aspru, îl aruncă vizitiului o poruncă. Nu văzu că Chantal întindea spre el o mână tremurândă.

Cu răsuflarea sugrumată de emoţie, ea nu mai putu vorbi. Privi lung, cu o expresie de durere intensă, trăsura ce se îndepărtă pe drum.

CAPITOLUL 17

Câtă vreme rămase în locul acela? în cele din urmă, cu încetineală, îşi duse mâna la faţă ca şi cum ar fi lovit-o cineva. Numeroase întrebări, cărora îi era cu neputinţă să le găsească cel mai mărunt răspuns, se îngrămădeau în cugetul ei.

N-avea nici urmă de lacrimi în ochi. Era în

starea de stupoare în care se pomenesc cufundate unele persoane după un şoc violent sau un accident teribil. Se întreba fără încetare: „De ce şi-a schimbat Robert aşa de brusc atitudinea fată de mine? Ce destăinuiri a putut să-i facă rajahul? Cum se face că, într-o secundă, dragostea lui pentru mine s-a transformat în ură? De ce am devenit în ochii lui demnă de dispreţ şi de dezgust?…”

Încet-încet simţi cum i se moaie genunchii sub greutatea trupului. Picioarele n-o mai ţineau. Atunci se smulse din contemplarea drumului din fata ei şi reintră în capelă. Din instinct merse să se aşeze pe banca unde, cu atât de puţin timp mai devreme, Robert o strânsese lângă el şi-şi jurase că o va Iubi întotdeauna. «Aici am fost feircită pentru prima dată în viaţa mea. Dar fericirea mea n-a durat decât câteva minute”.

Puţin câte puţin, regăsi un fel de luciditate. Îl pierduse pe omul pe care-l iubea, singura flintă care-i părea, pe acest pământ, demnă de afecţiune. Acum, Monte-Carlo nu mai era cea ce vedea ea, un oraş luminos şi lipsit de griji, ci opusul decorului său…

Tot ceea ce, în aceste ultime săptămâni, i se păruse strălucitor şi frumos, dintr-odată i se părea oribil. Revedea fata întunecată a rajahului, divanul semicircular din marea încăpere parfumată în care fusese prizonieră câteva momente.

Revedea ochii ciudat de nevinovaţi ai Stellei, fata ei prea machiată, rochia ţipătoare. Apoi fetele încordate ale jucătorilor în jurul meselor de joc, degetele – asemănătoare ghearelor păsărilor de

pradă – înfipte în grămezile de monede de aur, în fine, trăsăturile descompuse ale Jeannei şi expresia de triumf a mătuşii Emilie…

„Dar, îşi zise ea brusc, mătuşa Emilie e cea care reprezintă cheia întregii afaceri! Ea trebuie că-mi va permite să aflu răspuns la toate întrebările! Doar ea, dacă consimte, îmi poate explica tot ce s-a petrecut în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore, de la răpirea mea de către rajah până la atitudinea finală a lui Robert cu privire la mine. Dar cum s-o fac să-mi răspundă la întrebări?”

În noaptea când se întoarseră la hotel cu rochia ruptă, cu braţele zgâriate, cu părul răvăşit, era prea fericită ca să se mire de faptul că mătuşa ei nu alertase poliţia şi nici măcar nu păruse neliniştită din cauza absentei ei.

Emilie, mai degrabă prăvălită decât aşezată într-un fotoliu din salon, o privise cu uimire pe nepoata ei cum intra în încăpere. Apoi, încet, se ridicase. Chipul îi era palid. Cearcăne întunecate îi înconjurau ochii. După o tădere lungă, întrebase cu o voce spartă:

— Aşadar te-ai întors?

— Da, mătuşă Emilie, răspunsese fata.

— Şi rajahul?

— Da, rajahul e cel care m-a răpit. Trăsura m-a dus drept la vila lui. Şi acolo… Nu, nu pot să-ţi repet ce s-a petrecut… Important e că am reuşit să sedp. Am ieşit pe fereastră. Mulţumesc lui Dumnezeu, în momentul când rajahul îşi arunca servitorii în urmărirea mea, m-a salvat prinţul.

— Prinţul?

— Da, prinţul Nicolae. A sosit în faţa porţii vilei chiar când trebuia. Fără e, chiar că nu ştiu ce mi-ar fi întâmplat…

— Prinţul! repetase Emilie ridicându-se în picioare.

Dar e perfect!

Chantal avea de gând să urmeze povestirea aventurii ei, când, dintr-odată, i se păruse că n-aved dreptul să pronunţe numele lui Sir Robert. „Dacă cucontinui. Îşi zisese, va trebui să-i mărturisesc mătuşii Emilie că l-am întâlnit de mai multe ori pe bărbatul acesta pe care ea nici nu-l cunoaşte. Va trebui să-i povestesc despre duel. Să-i destăinuiesc că Sir Robert a devenit pentru mine mai mult decât un prieten. Voi aştepta până mâine ca să-i povestesc restul istoriei. Sir Robert va veni s-o vadă pe mătuşa Emilie. Lângă el nu-mi va mai fi frică”.

De altfel, nu-i trebuie nicio osteneală ca să rămână tăcută, fiindcă Emilie, absorbită de propriile ei gânduri, reluase:

— Aşa, prinţul e cel ce te-a salvat! Nimic nu putea să se nimerească mai bine „P-a spus ceva deosebit?

— S-a arătat foaarte amabil. El mi-a făcut pansamentul ăsta.

— Deci te-ai rănit? întrebase Emilie cu o indiferentă manifestă.

— Cred că m-am agăţat într-un cui în perete. Am sângerat mult.

— Poate ar trebui să arăţi mâine rana asta unui medic. Dar, pentru moment, te sfătuiesc să mergi la culcare. Eşti într-un hal!

— Mă tem că rochia mea e pierdută, murmurase Chantal. Nu-i una dintre acelea care au costat cel mai scump?

— N-are nicio importată, răspunsese Emilie spre marea surprindere a fetei. Ai destule altele! Mâine îmbracă-te cât mai elegant posibil. Prinţul ne va face cu siguranţă o vizită.

Chantal fusese pe punctul să-i spună că probabil prinţul nu va veni la hotelul lor, deoarece era rănit. Dar se stăpânise la timp. „Mâine Sir Robert însuşi îi va da mătuşii Emilie toate lămuririle posibile…”

— Bună seara, mătuşă Emilie, spusese-cu voce calmă. Dar Emilie nici măcar n-o auzise. Cu ochii strălucitori, cu un zâmbet pe buzele aspre, ea măsura încăperea în lung şi-n lat.

Chantal, fericită că a scăpat de toate întrebările de care se temea, alergase în camera ei şi, în loc să se dezbrace, se aşezase cu coatele pe marginea balconului şi murmuase de nenumărate ori numele lui Sir Robert. Cât îl iubea pe bărbatul acesta! îl iubea cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare picătură de sâr se…

Cunoştea acum dragostea aceea pe care şi – o dorise toată viaţa, şi mai ales în anii de singurătate de la mănăstire. Dorise atâta să întâlnească o fiinţă care să fie demnă de ea, o fiinţă care s-o protejeze, s-o păstreze alături şi să-i dăruiască până la sfârşitul zilelor senzaţia că nu mai e singură pe lume!

Nu făcuse oare tot ce trebuie ca să fie pregătită pentru această dragoste? Primise o educaţie rafinată. Mulţumită bibliotecii părintelui

Vincent, îşi lărgise neîncetat orizonturile culturii. Totuşi, îşi dăduse bine seama că-i mai rămnăneau destule de învăţat. Dar nimic n-o va împiedica acum să se ducă în Anglia alături de bărbatul pe care-l iubea, să vadă tara unde se născuse mama ei, să contemple casa care va fi a ei. Căsătorită!…

La acest cuvânt, simţi că roşeşte. În cugetul ei totul era calm şi pur. Era convinsă ca mâine Sir Robert 11 va cere să fie soţia lui. După care, până la sfârşitul vieţii, nu va mai cunoaşte decât fericirea…

În cele din urmă se dezbrăcase şi se lungise în pat. Totuşi, îi fusese cu neputinţă să adoarmă. Ceasuri lungi rămăsese cu ochii deschişi şi, la prima licărire de ziuă, se precipitase pe balcon să privească răsărirul soarelui, ca în prima dimineaţă când îl întâlnise pe Sir Robert.

Îmbrăcată cu mult timp înainte de a pleca spre capelă, deschisese uşa de la camera Jeannei. Bătrâna, culcată încă, îşi număra mătăniile.

— Vii la slujbă în dimineaţa asta? o întrebase Chantal.

— Mă scol acum, zisese Jeanne.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, îi fusese cu neputinţă să se dea jos din pat.

— Mi-a fost rău toată noaptea, murmurase ea. Dar suferinţa trupului nu-i nimic pe lângă cea a sufletului.

— Ce este, Jeanne? Ai necazuri, văd bine. Nu vrei să mi le destăinuieşti? Poate aş putea să-ţi fiu de folos.

— Nu, nu, domnişoară! Nu-mi puneţi întrebări… De altfel, totul e bine.

— Atât de mult aş vrea să ai încredere în mine!

Jeanne o privise şi-i luase mâna:

— Sunteţi tânără şi frumoasă, domnişoară. Sunteţi de asemenea şi foarte bună, am observat eu asta. Dar aveţi grijă! Sunt atâţia oameni răi în lumea asta!…

— Nu te nelinişti pentru mine, Jeanne. Tocmai mi s-a întâmplat ceva minunat. Nu pot să vorbesc despre asta, dar, când va veni timpul, vei fi prima care află…

Câteva moment chipul Jeannei fusese poarcă iluminat. Apoi deodată, se posomorise.

— Prinţul Nicolae, nu-i aşa? întrebase bătrâna cameristă.

— Nu, se grăbise Chantal să răspundă. Nu e prinţul. Dar, te implor, să nu-i spui nimic mătuşii Emilie.

— Domnul fie lăudat… dacă-mi spuneţi adevărul!

— Daar e adevărat, Jeanne! Nu-ţi place prinţul Nicolae?

— Prinţul Nicolae e un băiat fermecător, domnişoa-ară. Dar… nu e pentru dumneavoastră…

— Bineînţeles! De asta m-am şi simţit atât de stânjenită când mătuşa Emilie aproape m-a obligat să mă ţin de capul lui…

Nu se putuse împiedica să nu râdă amintindu-şi de biletul pe care mătuşa sa, în timpul cinei de la „Restaurantul florilor”, o obligase să i-l trimită prinţului. Dar, până la urmă, această iniţiativă la prima privire neinspirată şi indiscretă produsese cel mai fericite rezultate. „Dacă n-aş, fi avut în

felul acesta ocazia să-i vorbesc prinţului despre rajah, îşi spunea fata, acesta nu s-ar fi gândit niciodată că eu fusesem răpită şi dusă la vila «Shali-mar». N-ar fi venit în ajutorul meu. N-aş fi în acest moment în camera asta, lângă această servitoare bătrână şi credincioasă!”

După ce o părăsise pe Jeanne, Chantal luase calea spre capelă. I se părea că soarele se armoniza cu dispoziţia ei sufletească. Ar fi vrut să danseze şi să cânte, atât se simţea de uşoară. Curând, foaarte curând, avea să-l revadă pe Sir Robert. De câte ori, în drum spre capelă, se gândise la el! Dar niciodată până acum nu-şi putuse spune: M-a strâns nu de mult în braţe şi mi-a vorbit cu un glas aşa de tandru, aşa de tandru!…”

Şi acum, în capela întunecoasă, totul i se părea amar şi sumbru. De câtă vreme era în genunchi? inca-pabilă să se roage, nu-şi simţea decât suferinţa De ce rezista trupul ei? De ce nu se prăbuşise încă? Şi apoi, ce lucru înspăimântător să nu înţelegi nimic, să nu găseşti niciun răspuns la întrebările cele mai simple!

„De bună seamă, îşi repeta, e vina mătuşii Emilie. Dar ce-o fi putut ea face oare pentru ca Robert să adopte atât de brusc o atitudine de neînţelegere?”

În fine, amorţită şi îngheţată, se ridică. „Dacă nu ajung acasă, mătuşa Emilie o să fie furioasă pe mine, sau chiar îi va reproşa Jeanne! că m-a lăsat să plec singură”. Cu paşi înceţi se îndreptă spre uşă. Apoi ieşi din capelă şi luă drumul spre hotel.

Ziua se anunţa splendidă. În fiecare grădină,

soarele pătrundea cu săgeţile lui aurite tufele de mimoze. Marea era de un albastru azuriu şi valurile, înainte de a se risipi pe nisipul galben, îşi înălţau crestele presărate cu scânteieri jucăuşe. Dar Chantal era nepăsătoare faţă de aceste lucruri. Avea neîncetat în faţa ochilor chipul iritat al lui Robert. Încă îl auzea cum spunea că nu vrea s-o mai revadă niciodată. Ochii îi erau uscaţi. I se părea că nici nu va mai putea plânge vreodată şi că tocmai căzuse într-un fel de prugatoriu livid în care lacrimile n-aveau un sens.

Când ajunsese la hotel şi auzise bătând ora îl, constatase cu surprindere că se scurseseră trei ore din momentul în care pusese piciorul în capelă. Trei ore în care trecuse din paraadis în infern!

La gândul că mătuşa trebuia s-o aştepte cu nerăbdare, urcă iute scările largi. Pe palier se opri ca să-şi tragă sufletul. Apoi, adunându-şi tot curajul, împinse uşa salonului. Un bărbat, întors cu spatele, stătea în faţa unei ferestre. Prinţul Nicolae! auzind paşi în spatele lui, el se întoarse brusc pe jumătate. Era foarte palid. Unul din braţe îi era strâns într-o eşarfă.

— Alteţa Voastră! strigă Chantal. Cât sunt de fericită! Eram atât de neliniştită! Dar văd că nu vă simţiţi prea rău, de vreme ce sunteţi aici…

Îşi dădu seama că vorbea fără şir. Prinţul, surâzând, se îndreptă spre ea.

— Într-adevăr, spuse, am putut să vin până aici, în ciuda interdicţiei primite din partea medicului. Dar trebuia să te văd cu orice preţ! E foarte, foarte important!

— Nu… nu înţeleg, răspunse Chantal. Vă rog, explicaţi-mi. Dar, mai întâi, aşezaţi-vă. Încă n-am avut ocazia să vă mulţumesc pentru că aseară mi-aţi venit în ajutor.

— La ce bun?

— Dar ţineam neapărat! Nu voiam să credeţi că v-am abandonat dintr-un capriciu…

— Am înţeles totul, răspunse tânărul. Date fiind împrejurările, Sir Robert nu putea acţiona în alt fel. De altfel, chiar în legătură cu acest subiect am venit să te văd în dimineaţa asta. Am reflectat mult la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte. Recunosc că m-am făcut bine ducându-te la mine acasă. Dar în acel moment eram atât de neliniştit de rana dumitale încât nu m-am mai gândit la concluziile pe care anumite persoane ar putea să le tragă din faptul că te-ai fi găsit singură cu mine în casa mea.

— Dar, haideţi, nimeni n-a ştiut asta! strigă Chantal.

— Şi Sir Robert, pe el nu-l pui la socoteală?

— Fiţi pe deplin încredinţat că Sir Robert…

Fusese pe punctul de a spune că Sir Robert n-ar fi vorbit despre această aventură. „Dar am oare dreptul să-i dau prinţului o asemenea asigurare? se întrebă. Cum aş putea să afirm acum că Robert va acţiona într-un fel sau în altul? Nu m-am înşelat oare pe de-a-ntregul în privinţa lui? Purtarea lui nu m-a surprins oare adineauri? Nu-i el astăzi singura fiinţă din lume căreia nu-i mai pot prevedea reacţiile?…”

— Desigur, Sr Robert e un gentleman, urmă prinţul. Dar sunt servitorii! Ce încredere putem

avea în ei? La Monte-Carlo perefii au urechi. Hotărât lucru, domnişoară, sunt încredinţat că noi am comis aseară o prostie enormă. Şi, cum nu pot suporta ideea că ai putea suferi din vina mea, am venit acum să – îi cer să-mi faci onoarea de a te căsători cu mine.

Chantal nu se aşteptase la o asemenea propunere. Incapabilă să răspundă, îşi privea fix interlocutorul, în timp ce el stătea nemişcat, într-o atitudine răbdătoare şi respectuoasă, uşa se deschise brusc şi Emilie intră în salon. După expresia chipului său, era uşor de înţeles ce aşteptase mult acest moment. Chantal şi prinţul se ridicară din fotolii.

— Îmi pare rău, Alteta Voastră, că n-am putut să vă primesc eu însumi, zise Emilie. Dar sunt sigură că n-aţi regretat prea mult această absentă. Mă veţi ierta dacă voi spune că am auzit ultimele cuvinte pe care le-aţi pronunţat?

Prinţul nu s-a putut împiedica să nu schimbe cu Chantal o privire ironică, apoi răspunse pe un ton foarte curtenitor:

— În aceste condiţii, doamnă, nu cred că e necesar să repet cererea mea.

— Bineînţeles, bineînţeles făcu Emilie. Şi acum o să mergem la castelul Orizont.

— La tatăl meu? strigă prinţul cu o expresie surprinsă.

— Da, la marele-duce, tatăl dumneavoastră, răspunse Emilie cu o voce vibrantă.

Chantal făcu un pas înainte.

— O clipă, mătuşa Emilie, zise. Încă nu i-am dat răspuns prinţului!

Emilie se întoarse spre ea şi-i aruncă o privire atât de feroce încât fata se retrase încet.

— Răspunsul tău n-are nicio importantă, Chantal, zise. Repet, o să mergem imediat de marele-duce.

— Dar nu înţeleg, doamnă, interveni prinţul. Nu am, fireşte, niciun mijloc ca să vă împiedic să-l vedeţi pe tatăl meu, dacă aste vreţi. Dar cum pe el nu-l interesează deloc intenţiile mele, aş fi preferat, să-l pun eu însumi Io curent…

— Ei bine I o veţi putea face în câteva clipe, răspunse Emilie, şi veţi repeta în faţa lui propunerea pe care tocmai a-ţi făcut-o nepoatei mele.

Un moment, prinţul păru decis să continue discuţia. Dar, până la urmă, înălţă din umeri şi zise:

— De vreme ce asta e dorinţa dumneavoastră, doamnă, mă înclin.

— Dar, mătuşă Emilie… – , începu Chantal.

— Tu n-ai nimic de spus! replică Emilie.

Chantal se găsea aşadar redusă la tăcere. Ar fi vrut să poată striga că n-avea niciun chef să se mărite cu prinţul. „El mă cere în căsătorie doar din motive de onoare, îşi zicea. Cum aş putea eu să profit de o situaţie atât de îndoielnică? Şi apoi, nici nu-l iubesc. Pe Robert îl iubesc, chiar dacă trebuie să nu-l mai văd niciodată. Nu va fi niciodată un alt bărbat în viaţa npea. În realitate, inima mea nu-mi aparţine. Am dăruit-o pentru totdeauna lui Robert, adineaori, în capelă. Poate că el nu mă mai vrea. Dar eu li aparţin trup şi suflet. Nimeni nu poate schimba asta…”

În tăcere, coborâră toţi trei scările. Trăsura prinţului aştepta în faţa uşii. Se instalară în trăsură fără un cuvânt.

„E cu neputinţă! gândea Chantal în momentul în care trăsura se puse în mişcare. Asta nu se poate întâmpla…” Totuşi, prinţul Nicolae era aşezat în faţa ei. Paloarea îl făcea parcă mai frumos ca de obicei. Sprâncenele lui încruntate îi dădeau o expresie aproape dureroasă… Cât despre mătuşa Emilie… Era ceva terifiant în atitudinea ei, în fulgerele de triumf care-i luminau neîncetat privirea.

Jată rezultatul ei! gândi deodată fata. E satisfăcută că a reuşit să-şi înfăptuiască planul cu o mână de maestru! Dar ce se va întâmpla? Ce înseamnă toate acestea? De ce mergem la marele-duce?…”

Chantal ar fi vrut să rupă tăcerea aceasta împovărătoare. Dar ştia că ar fi fost repezită imediat ce-ar fi deschis gura. Prinţul privea cu încăpăţânare pe geam. Cu câtă bucurie i-ar fi spus, dacă ar fi avut posâbilitatéa: „Nu vă neliniştiţi. Mătuşa Emilie nu mă va constrânge niciodată să mă căsătoresc împotriva voinţei mele. Căsătoria e un legământ prea grav ca să poată interveni cineva în îndeplinirea lui…”

Dar era imposibil să vorbească în prezenta Emilie. Din timp în timp, Chantal se simţea pe punctul să leşine. Nu mâncase din seara trecută. Fu deci o uşurare pentru ea când văzu apărând în depărtare castelul Orizont.

Acesta era o construcţie mare, înconjurată de grădini spaţioase în care fântâni curgeau printre

migdalii în floare şi printre straturile de trandafiri roşii. „Ce frumos!” se gândi Chantal, vrăjită... Dar entuziasmul îi dispăru dintr-odată când o văzu pe mătuşă-sa cum coboară din trăsură şi urcă ţanţoş scările de marmură ce duceau la poarta aurită a vilei.

Un lacheu cu părul cărunt le ieşi în întâmpinare.

— Unde e Alteţa Sa imperială? îl întrebă prinţul Nicolae.

Apoi cei trei vizitatori traversară câtva încăperi imense cu plafonul înalt. Castelul Orizont era de o frumuseţe extraordinară. În ciuda neliniştii ei, Chantal nu se putea împiedica să admire tapiseriile splendide, mobilele vechi, portretele agăţate pe pereţi. În multe aceste portrete i se părea că surprinde o vagă asemănare cu chipul prinţului.

În sfârşit, intrară într-o încăpere şi mai frumoasă decât toate celelalte. Era luminată de trei ferestre însorite ce dădeau spre mare. Un foc de butuci, în ciuda atmosferei călduţe, ardea în cămin. Aproape de foc, un om în vârstă era aşezat într-un fotoliu a cărui căptuşeală amintea de cea a unui tron.

Când lacheul îi murmură câteva cuvinte la ureche, el se ridică. Chantal avu impresia că vede pentru prima dată ceea ce se chema în acele timpuri „un bărbat frumos”. A doua impresie a ei fu că tatăl prinţului Nicolae îţi inspira imediat încredere.

Cu părul aproape alb, el era înalt de statură. Trăsăturile, de o frumuseţe clasică, răspândeau

distincţie. Era ceva atrăgător în zâmbetul de filosof şi în gravitatea privirilor lui.

— Bună ziua, Nicolae, îi zise el prinţului după ce le aruncase o căutătură Emiliei şi lui Chantal. Cum se face că vii să mă vezi aşa, pe neanuntate?

— Îmi cer iertare că nu te-am putut preveni, tată, răspunse tânărul. Dar, până acum câteva momente, nici eu nu ştiam că-ţi voi face o vizită în dimineaţa asta. Pot să ţi le prezint pe Doamna Secret şi pe nepoata sa, domnişoara Fantomă?

În timp ce Emilie stătea nemişcată ca o statuie, Chantal făcu o reverenţă. Apoi ridică ochii. Mareledu-ce îi luă mâna zicând:

— Domnişoara Fantomă… Mi se pare că am auzit vorbindu-se de dumneata…

— Într-adevăr, tată, zise prinţul, eu ţi-am vorbit despre această tânără.

— Aţi vrea să repetaţi în faţa tatălui dumneavoastră, interveni Emilie cu voce seacă, propunerea pe care aţi făcut-o adineauri nepoatei mele?

Prinţul îi aruncă o privire rea, dar răspunse totuşi cu voce calmă:

— Cu plăcere, doamnă. De altfel, mă pregăteam s-o fac… Tată, i-am cerut domnişoarei Fantomă să-mi încredinţeze mâna ei.

— O, ia te uită! făcu marele-duce slăbind încheietura lui Chantal. Numele dumitale, domnişoară?

— Chantal.

— Şi numele de familie… numele adevărat?

Cum Chantal ezita. Emilie interveni din nou:

— Spune-i! Spune-i adevărul, întregul adevăr!

Vreau să-l ştie!

Chantal începu să tremure. Dar expresia marelui-duce o linişti. El o învăluia într-o privire calmă şi binevoitoare. Până acum, el păruse că nici nu băgase în seama intervenţiile Emiliei.

— Mă numesc Chantal Wytham, răspunse fata, cu voce aproape şoptită.

— Ce vârstă ai? întrebă marele-duce.

— Optsprezece ani.

— Spune-i în ce moment te-ai născut! făcu Emilie cu glas aspru.

În acea clipă, marele-duce îşi îndreptă întreaga statură, pentru întâia oară, se întoarse spre Emilie:

— De ce nu mi s-a spus mai devreme despre asta? zise el.

— Aşteptam întrebarea aceasta! făcu Emilie cu un râs spart. Dacă nu vi s-a vorbit mai devreme despre „asta”, după expresia dumneavoastră, e pentru că Alice, pe patul de moarte, m-a obligat să-i promit tăcerea mea. Iar acum tocmai afl descoperit singur că unicul dumneavoastră fiu, fiul dumneavoastră mult-iubit, doreşte să se căsătorească cu fiica femeii pe care cândva aţi tratat-o atât de urât încât ea a trebuit să-şi caute refugiu lângă mine. Frumoasă încurcătură, nu-i aşa? Cum o ser ieşiţi din ea? fiul dumneavoastră e îndrăgostit, şi de cine, dragă-doamne? De Chantal, fiica acelei Alice Wytham pe care aţi atras-o aici acum nouăsprezece ani şi cu care aţi făcut ce-aţi poftit, fără să vă gândiţi că o veţi împinge spre disperare!

Îngroziită, Chantal se apropiase instinctiv de

print Ea s-o liniştească, el îi luă mâna.

Doar marele-duce părea să-şi păstreze un calm imperturbabil. Cu o voce egală, răspunse:

— Am făcut o anchetă ca să aflu ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră şi am aflat că murise.

— Da, murise! replică Emilie. Şi de moartea ei dumneavoastră sunteţi răspunzător! Cât despre ancheta la care faceţi aluzie, aţi întreprins-o abia după opt luni de la şederea surorii mele la Monte-Carlo! Am avut atâta grijă să vă ascund existenta copilului pe care Alice 11 adusese pe lume murind, fiindcă ea mM încredinţase mie, nu dumneavoastră! Aţi fi fost poate fericit să aveţi acest copil. Dar nu pot fi recompensaţi oamenii care au comis o trădare!

— O trădare! făcu mareie-duce cu aceeaşi voce calmă. N-am trădat-o pe sora dumneavoastră. Ea mi-a fost sotie cu deplinul ei consimţământ.

— Sotie! strigă Emilie cu cea mai adâncă uimire.

— Da. Nu ştiaţi? Ne-am căsătorit în capela mea. Actul nostru de căsătorie vă stă la dispoziţie, dacă doriţi să-l examinaţi.

— Dar nu… nu… nu ştiam, bâigui Emilie ducându-şi mâna la gât de parcă s-ar fi sufocat.

— Ar fi trebuit să vă cunoaşteţi sora mai bine, urmă marele-duce, ţintindu-şi interlocutoarea cu o privire fermă. Dar, dacă sunt bine informat asupra caracterului dumneavoastră, n-afl cunoscut niciodată pe nimeni, cu excepţia dumneavoastră înşivă. Dumneavoastră, Emilie Riguad, aţi ruinat

unirea noastră. Alice şi cu mine ne iubeam, dar sărmana se temea de dumneavoastră ca de foc. A avut atâta teamă de dumneavoastră, încât n-a îndrăznit să vă scrie că ne-am căsătorit. Ca să-i dau satisfacţie, am acceptat ca mariajul nostru să fie secret. Dar mai era şi altceva: dumneavoastră i-afl inspirat împotriva bărbaţilor, în general, o ură vecină cu nebunia, o ură împotriva căreia a trebuit să renunţ în curând să lupt. Într-o zi, m-a părăsit ca să rămână lângă dumneavoastră. Nimic n-ar fi putut-o opri. Nu eu, ci dumneavoastră, Emilie Riguad a fi ucis-o!

Emilie scoase un strigăt straniu.

— Nu-i adevărat! răspunse. Minţiţi! Căutaţi să vă justificaţi! Vreţi să scăpaţi de răzbunarea mea! Dar eu mi-am atins, în sfârşit, scopul. Am vrut să vă stric viaţa, dumneavoastră şi fiului dumneavoastră. Am reuşit! Nu veţi uita niciodată acest moment! Nu, niciodată! Dumneavoastră aţi ucis-o pe Alice, iar fiica ei – fiica dumneavoastră! – a fost crescută mulţumită banilor câştigaţi de o…

— Tăceţi! porunci marele-duce.

Dar Emilie părea a fi prada unei vii suferinţe. Cu privirea fixă, cu fata congestionată de durere, ea păru, timp de câteva secunde, să-şi caute un punct de sprijin, în cele din urmă, înainte ca vreunul dintre cei prezenţi să-i poată veni în ajutor, căzu cu capul înainte pe podea.

CAPITOLULIS

Emilie supravieţui trei zile, fără să-şi recapete vreodată cunoştinţa. Jeanne o îngrijea cu devotament, şi Chantal nu lipsi nici ea de la căpătâiul ei. Dar ele erau la fel de neputincioase,

atât una cât şi cealaltă. Emilie fusese instalată într-o cameră a castelului Orizont şi marele-duce trimisese fără întârziere după propriul său medic. Acesta pronunţase imediat un verdict fără speranţă.

— Doamna aceasta, zisese el, a fost lovită de o congestie. Nu cred să poată supravieţui mai mult de câteva zile. Dacă, printr-o minune, ar scăpa, ar rămâne parţial paralizată pentru tot restul vieţii.

Chantal, când privea la mătuşă-sa, se gândea că Dumnezeu se arătase, totuşi, îndurător cu unica ei rudă, de vreme ce o lovise cu o boală ce nu ierta aproape niciodată.

Ceasuri lungi ea rămânea nemişcată alături de patul bolnavei, fără să gândească, fără chiar să încerce până şi ce mai măruntă senzaţie. I se părea că timpul se oprise şi că se găsea într-un fel de zonă pustie între trecut şi prezent.

Nu-şi dădea seama că depăşise limitele normale ale suferinţei şi că nervii ei nici nu mai reacţionau la stimuli din lumea exterioară.

În cea de-a treia zi, Emilie scosese ultimul oftat; Chantal tocmai părăsise camera ca să treacă în salonul în care, după cum spunea Jeanne, o aştepta marele-duce, Această încăpere era scăldată în soare Totuşi, fata avea impresia că pătrundea într-o atmosferă saturată de ceaţă. Marele-duce se afla lângă cămin. În timp de fata se apropia, uşa-se deschise din nou şi Jeanne năvăli în salon strigând cu glasul întretăiat de sughiţuri:

— A murit! A murit!

Cum bătrâna părea pe punctul de a leşina,

Chantal se repezi în ajutorul ei. Dar, cu un gest, Jeanne o îndepărtă:

— Nu mă atingeţi, domnişoară! Este ceva… ceva ce trebuie să vă destăinuiesc imediat!

Marele-duce o invită să se aşeze, dar ea răspunse, cu o expresie încăpăţânată:

— Nu, Alteţa Voastră Imperială! Voi rămâne aşa!

Apoi îşi începu povestea cu acea locvacitate proprie indivizilor care s-au sforţat să tacă mulţi ani. Ce potop de detalii, adesea inutile, uneori infinit de emoţionante!…

Îşi povesti tinereţea. O slujise pe Emilie de la nouăsprezece ani, după ce fusese colegă de şcoală cu ea în Bretania. Descrise natura stranie a Emiliei, ura pe care i-o inspirase tatăl ei şi dragostea exclusivistă pe care o arăta pentru Alice, sora ei vitregă. Apoi vorbi despre naşterea lui Chantal, despre proiectele de răzbunare nutrite de Emilie, despre ideile ei fixe… Arătă cum plecase Emilie la Paris, cu intenţia bine determinată de a câştiga destui bani ca să plătească pensionul luxos al lui Chantal. În fine, căsătoria ei cu domnul Bleuet…

Chantal începea să înţeleagă cum voinţa de răzbunare înlocuise încet, în mintea şi-n inima mătuşii sale, toată tandreţea şi bunătatea. Un trup invadat treptat de o otravă distrugătoare… Mătuşa Emilie nu repusese pe picioare faimosul stabiliment fondat de domnul Bleuet decât ca să-şi procure fondurile trebuincioase realizării răzbunării sale. În acel unic scop, ea lucrase ca o turbată, fără să-şi îngăduiască niciodată o zi de

odihnă, mereu pe baricadă, economisind bănuţ cu bănuţ, în vederea îndepărtatei sale întâlniri cu mărele-duce…

În fine, Jeanne ajunse la momentul în care planurile stăpânei sale se pomeniseră ameninţate prin apariţia lui Henry Dulton şi în care, decât să cedeze unui şantaj. Emilie îşi ucisese vizitatorul… Atunci Chantal avu impresia că o mână puternică îi strânge inima. Pentru prima dată din momentul când, în capelă, îşi văzuse fericirea vieţii sale îndepărtându-se pentru totdeauna, plânse încet, cu durere…

Şi, în vreme ce Jeanne vorbea mu eu, înţelese de ce o insultase rajahul, de ce Sir Robert se grăbise dintr-odată s-o deteste. Dar ce altceva putea ea face acum decât să plângă şi să plângă fără încetare? Se plângea pe sine însăşi, îi plângea pe Robert, pe Jeanne, pe Emilie. Da, pe Emilie, această creatură lipsită de noroc care cunoscuse cea mai mare dintre toate nenorocirile: aceea de a renunţa la Dumnezeu.

Orbită de lacrimi şi zguduită de hohote de plâns teribile, poate s-ar fi prăbuşit dacă două braţe viguroase n-ar fi purtat-o în camera ei. Aici, cineva o potopi cu vorbe de îmbărbătare, care însă n-avură puterea să-i oprească lacrimile. Doctorul intră şi-i adresă câteva cuvinte din care au înţelese nimic. Pe urmă simţi că i se dă să bea un lichid unsuros şi amar…

În sfârşit, se destinse. Dormi, se trezi, mâncă, adormi la loc. Nu ţinea socoteala timpului ce se scurgea pe durata tuturor acestor reprize de somn. Nu ştia decât un lucru: nu-i mai păsa de

nimic şi, de fiecare dată când deschidea ochii, o vedea pe Jeanne la căpătâiul ei. N-avea decât o singură dorinţă: să doarmă, să tot doarmă, să se lase scufundată în această uitare voluptuoasă pe care i-o oferea somnul...

Când îşi regăsi în cele din urmă luciditatea, se simţi fericită şi gata să reia în mâini frâiele propriei sale vieţi. Cineva ridicase deja jaluzelele de la camera ei. Soarele aurea atmosfera. În cadrul fiecărei ferestre, ramuri de mimoze înfloreau pe fondul albastru al cerului.

Multă vreme fata rămase nemişcată în pat, trecând în revistă evenimentele estompate din ultimele zile. În fine, ridică fruntea şi-şi dădu seama că-i era foame. Se pregătea să tragă de cordonul soneriei, când uşa se deschise. O cameristă intră în încăpere. Cu boneta ei albă, arăta tânără şi frumoasă. Un zâmbet îi lumina fata bronzată. Ea se apropie de pat, schiţă o mică reverenţă şi întrebă:

— Alteta Voastră doreşte cumva să ia micul dejun?

Puţin cam surprinsă de titlul de nobleţe cu care i se adresa cineva pentru întâia oară de când aflase că era fiica marelui-duce, Chantal, la rândul ei, întrebă:

— Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Yvette, Alteta Voastră. Dacă n-avei nimic împotrivă, voi fi camerista dumneavoastră.

— Va fi o plăcere pentru mine, Yvette, răspunse Chantal zâmbind. Da, adu-mi micul dejun.

— E pregătit deja, Alteta Voastră. Doctorul a zis că veţi putea cu certitudine să vă ridicaţi azi din pat. Şi, când eşti vindecat, fl-e foame, nu-i aşa?

Ascultând această voce atât de veselă şi de tânără, Chantal se simţi în cea mai bună dispoziţie din lume. Se ridică în şezut. Yvette îi aşează la spate mai multe perne şi îi acoperi umerii cu un şal moale. Apôi merse să aducă micul dejun.

Când văzu pâinişoarele crocante şi untul proaspăt şi când inspiră aroma cafelei, Chantal îşi dădu seama că apetitul ei era aproape fără măsură. Apoi, după ce ea termină de mâncat, Yvette reveni în cameră să ia tava.

— Cât timp am rămas în pat? o întrebă Chantal, care credea că mătuşă-sa murise în ajun.

— Şase zile, Alteţa Voastră!

— Şase zile! strigă Chantal cu uimire.

— Da, şase zile. Doctorul ne-a zis că nu trebuie să ne neliniştim, că aveţi nevoie de mult somn şi că o să vă treziţi mai proaspătă ca niciodată. Nu s-a înşelat!

— Într-adevăr, răspunse. Aruncă aşternuturile de pe ea şi adăugă: Aş vrea să văd grădina.

Când puse piciorul pe podea, Yvette îi aşează pe umeri un négligé de stofă albă împodobit cu blană de hermină.

— De unde e acest négligé? întrebă Chantal cu mirare. Nu-mi aparţine…

— Ba da. Alteţă. Priviţi!

Şi, cu un singur gest, deschise larg uşile unei garderobe imense care acoperea unul dintre pereţii camerei. Erau acolo rochii de toate formele, de toate culorile: roşii, verzi, roz,

galbene…

— Sunt cu adevărat ale mele?

— Bineînţeles. Alteţa Voastră! Alteţa Sa Imperială le-a comandat la Nisa. Altele trebuie să sosească neîntârziat de la Paris. Acestea au sosit ieri seară. Ca să *f* vă fac o surpriză, m-am strecurat în camera dumneavoastră, în timp ce domneaţi, şi le-am rânduit în garderob

— Ei bine! dacă ai vrut să fie o surpriză, a fost într-adevăr o surpriză! zise Chantal.

Era destul de femeie ca să simtă, în faţa tuturor acestor minunăţii, o bucurie pe care nu reuşea s-o stăpânească. Deodată, observă ca niciuna dintre toalete nu era gri… Griul era, şi el, izgonit în trecut… „Cu toate acestea, sunt lucruri pe care nu la voi uita niciodată, lucruri care mă vor urmări până la sfârşitul zilelor mele…”

Dar, ca să alunge amărăciunea, se grăbi să întrebe:

— Unde e Jeanne?

— Îşi pregăteşte bagajele, Alteta Voastră. Pleacă în dimineaţa aceasta.

— Pleacă? repetă Chantal. Dar de ce pleacă, unde pleacă? Spune-i să vină să mă vadă imediat!

Când camerista plecă, Chantal avu impresia că i se moaie picioarele. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, aproape de fereastră.

Acum putea că contemple grădina, migdalii, mimozele, straturile scânteietoare de flori proaspete De la fereastră, tânăra mai putea să admire şi una dintre fântânile a cărei apă se strecura, asemeni unui curcubeu viu, printre pietrele cenuşii. Grădina era atât de frumoasă

încât Chantal încercă deodată dorinţa să împărtăşească admiraţia sa cu o fiinţă iubită… îndepărtă acest gând. N-avea dreptul, pe moment, să evoce amintirea lui Sir Robert…

În curând Jeanne intră în încăpere, purta o rochie în întregime neagră. Dar chipul îi era calm. Chantal se ridică şi alergă în întâmpinarea sa.

— Jeanne! strigă. Mi s-a spus că pleci!

— E adevărat domnişoară.

— Dar de ce? Cum poţi să mă părăseşti?

— Nu veţi fi singură, răspunse Jeanne zâmbind. Acum aveţi o familie care doreşte să vă răsfeţe, să vă iubească. Sunteţi în căminul dumneavoastră. Aşa că eu o să mă întorc la mine, în Bretania.

— Şi eşti fericită că pleci?

— O, da! Marele-duce s-a arătat foarte bun cu mine. Mi-a dăruit destui bani ca să-mi cumpăr o căsuţă şi să trăiesc în ea fără să mai muncesc până la sfârşitul zilelor. Voi primi din timp în timp vizita nepoţellor şi nepoţelelor. Şi, mai târziu, el mă vor moşteni. Da, sunt fericită că mă Întorc în finului meu, domnişoară. Nu credeam că o asememea bucurie îmi va fi dăruită vreodată.

— Atunci sunt şi eu fericită pentru dumneata, zise Chantal. Draga mea Jeanne, ai fost atât de bună cu mine I

— O să-mi lipsiţi mult, domnişoară, răspunse Jeanne cu ochii plini de lacrimi. Dar, oricum, trebuia să plec. Alteţa sa Imperială doreşte ca dumneavoastră să uitaţi trecutul. E o Idee grozavă I Viitorul vă întinde braţele. Sunteţi tânără şi frumoasă. Nu trebuie să vă mai gândiţi la

evenimentele prin care aţi trecut. O să cunăaşteţi, atâtea şi atâtea lucruri not I

— Mă voi strădui să uit, murmură Chantal.

— Nu e întotdeauna uşor, ştiu. Dar, când iertăm din toată Inima, uitarea vine uşor.

Chantal păru să reflecteze câteva clipe, apoi răspunse cu simplitate:

— Eu am Iertat-o pe mătuşa Emilie.

„Am Iertat-o chiar şi pentru că m-a făcut să-l pierd pe Robert, adăugă în sine. Desigur, rana mea e încă foarte proaspătă, dar cum să-i reproşez mătuşii mele un eveniment în care ea n-a jucat niciun rol activ? Dacă sunt nefericită azi, ea nu e decât indirect răspunzătoare…”

— O să ne rugăm pentru doamna, nu-i aşa, domnişoară? făcu Jeanne ca şi cum ar fi în je les ce se petrecea în sufletul fetei.

— Ai asistat la îngropăciunea ei? întrebă Chantal.

— Da, a fost înmormântată la o oră foarte matinală. N-am fost, în urma sicriului ei, decât preotul şi eu. Altefa Sa Imperială a dorit ca lucrurile astea să fie făcute cât mai discret cu putinţă.

— Înţeleg… N-am să uit niciodată să mă rog pentru ea.

— Şi eu mă voi ruga pentru dumneavoastră, domnişoară. Poate veţi găsi uneori răgaz să-mi daţi veşti despre dumneavoastră?

— Voi găsi cu siguranţă, răspunse Chantal.

Apoi, cu o mişcare spontană, o sărută pe bătrână pe obraz zicându-i:

— La revedere, Jeanne, şi mulţumesc încă o

dată. Nu te voi uita niciodată.

Jeanne, orbită de lacrimi, ieşi aproape pe dibuite din încăpere.

Chantal suspină. Avea impresia că a pierdut o prietenă. O nouă verigă a lanţului care o mai lega încă de trecut tocmai se rupsese.

Yvette reapăru. O ajută pe Chantal să se îmbăieze. Apoi cele două tinere, stăpâna şi camerista, examinară împreună garderoba imensă. Cu bogate hohote de râs, aleseră o rochie de muselină verde pal împodobită cu panglici roz. Când fu îmbrăcată, Chantal se privi în oglindă. Se recunoscu cu greutate. Se obişnuise atât de tare cu toaletele gri, încât i se părea că imaginea din oglindă aparţine unei alte femei.

Apoi, încet, cu un profund sentiment de timiditate, ieşi din camera ei ca să se prezinte noii sale familii. O luă la întâmplare pe un culoar larg care o conduse în încăperea spaţioasă în care, pentru prima dată, îl văzuse pe marele-duce. Încăperea era goală, ca şi fotoliul mare aşezat aproape de cămin. Chantal privi pe rând tapiseriile de pe pereţi, covoarele persane, preţioasele mobile franţuzeşti, obiectele de artă împrăştiate aproape peste tot.

Se apropie de o vază grecească pe care voia s-o examineze mai de aproape, când două mâini o prinseră de umeri. Apoi o voce, în spatele ei, o făcu să tresară:

— Ei, drăcie! dar tare frumoasă soră mi-a mai căzut din cer! CHantal se întoarse. Prinţul Nicolae! Roşi până-n vârful urechilor când el se înclină s-o sărute pe obraz.

— Aşadar te-ai trezit, în sfârşit, din somn! reluă el pe un ton glumeţ. Începusem să cred că ai să dormi cel puţin un secol!

— Trebuie să-mi cer iertare pentru că am rămas atâta timp în pat? întrebă Chantal.

— De prisos! Şi apoi, cum să nu ierţi o fiinţă atât de încântătoare? Te-ai schimbat de tot…

Se retrase câţiva paşi, ca pentru a admira o operă de artă.

Apoi scoase o exclamaţie:

— Am priceput imediat ce anume, în noua dumitale înfăţişare, mă surprinde puţin. Nu mai eşti o fantomă!

— Toate toaletele gri au dispărut…

— iată un lucru excelent! zise prinţul. Evident, e o iniţiativă de-a tatii…

— Le-a înlocuit cu câteva duzini de rochii adorabile! făcu Chantal.

— Tare mă îndoiam că ar fi în stare să pună la cale lucruri de felul ăsta… De altfel, s-a transformat cu totul de când eşti aici!

— Sunt foarte fericită de asta, răspunse Chantal cu o expresie dintr-odată mai gravă. Mă temeam că prezenţa mea în această casă nu va fi oportună…

— Îţi mărturisesc că, în privinţa asta, eu nu m-am hotărât încă pe deplin, făcu prinţul cu o privire maliţioasă. S-ar putea să fii o soră autoritară, mereu preocupată de faptele şi gesturile mele, mereu gata să-mi dea sfaturi prudente…

— Linişteşte-te. Nu voi avea niciodată îndrăzneală aceasta.

Câteva clipe se priviră în tăcere. Apoi

izbucniră amândoi în râs. Chantal descoperea cât de nostim şi de minunat totodată era acest tânăr înalt şi frumos care-i era frate! în sfârşit, nu mai era singură pe lume!

— Şi mie-mi place foarte mult să mă veselesc! se auzi o nouă voce.

Cei doi tineri se întoarseră şi-l văzură pe mareledu-ce, care stătea în cadrul uneia dintre uşile-fereastră ce dădeau spre grădină.

Chantal se apropie repede de el şi-i spuse:

— Mulţumesc! Mulţumesc de mii de ori!

— Pentru ce? întrebă marele-duce.

— Pentru rochii... Sunt atât de frumoase! Şi, de asemenea, pentru ospitalitatea pe care mi-o oferiţi aici...

Marele-duce îi luă mâna.

— Avem să ne facem unul altuia multe destăinuiri, zise el.

— Da, Alteta Voastră Imperială.

— Să nu fim aşa ceremonioşi! Aş vrea atât de mult să-mi dai un alt nume! Ghiceşti care?

— Da... da, tată, îngăimă Chantal.

Surâzând, el se aplecă şi o sărută pe obraz. Atunci, cu o spontaneitate copilărească, ea îl luă de gât.

— Mulţumesc, fata mea, murmură marele-duce cu o privire plină de blândeţe.

Îi luă pe cei doi tineri pe terasă şi-i invită să se aşeze în nişte fotolii aflate sub o umbrelă imensă. În grădină, păsările cântau pe întrecute. Fără să răspundă invitaţiei tatălui, prinţul se eschivă, ca şi cu ar fi vrut s-o lase pe Chantal singură cu marele-duce.

Acesta, după ce se instală confortabil în fotoliu, începu în felul acesta:

— Pentru ultima oară, să mai vorbim puţin despre Emilie Riguad. Ea a murit. Să sperăm că sufletul ei zbuciumat îşi va fi găsit pacea într-o altă lume. Nu mai puteam face nimic pentru ea, decât să ştergem din memoria noastră urmele pe care le-a lăsat asupra unor persoane, începând chiar cu tine. L-am rugat pe directorul de la „Hotel de Paris” să nu dea o informaţie despre doamna Secret şi despre… domnişoara Fantomă… în câteva săptămâni voi face să se risipească ceata în care s-a învăluit fiica mea când a sosit la Monte-Carlo, unde ea va trăi de-acum încolo împreună cu mine. Vei fi prezentată prietenilor mei, familiei princiare. Şi nu văd de ce ar trebui să se stabilească vreo legătură între tine şi tânăra cu antecedente îndoielnice care a stat în oraşul nostru o vreme, în compania unei anume doamne Secret. Sezonul de iarnă e pe terminate. Străinii aflaţi în Monte-Carlo se vor întoarce în ţările lor. Dacă se vor întoarce anul viitor – îţi precizez că rajahul din Jehanger nu va mai veni pe-aici niciodată – nu te vor mai recunoaşte… Nu e cel mai potrivit mod de a aranja lucrurile?

— Da… tată, răspunse Chantal fără prea multă convingere.

— Sunt multe chestiuni pe care la voi discuta cu tine mai târziu, urmă marele-duce. Cu toate acestea, vreau să lămurim acum anumite puncte. Unul dintre acestea o priveşte pe mama ta. Să ştii bine: am iubit-o cu pasiune, la fel ca pe mama lui Nicolae. Voiam numai şi numai fericirea ei. Marea

mea greşeală a fost să cred că are o maturitate pe care n-o avea. N-am înţeles la timp că i s-a cultivat, din copilărie, teama de semenii ei, mai ales faţă de bărbaţi. Emilie Riguad, sora ei vitregă, o convinsese că toţi bărbaţii sunt nişte brute. Dragostea mea n-a fost destul de iscusită în a o încredinţa de contrariul acestei prejudecăţi. Când m-a părăsit, după o scenă foarte violentă în care mi-a zis că mă urăşte şi că nu mă va mai vedea niciodată, am crezut că fac bine lăsând-o să acţioneze după placul ei. Ştiam că îi era frică de Emilie şi că detesta existenta mizerabilă a ţăranilor bretoni din acea vreme. Îmi spuneam: nu va întârzia să revină din proprie voinţă. Dar mă înşelam foarte tare. Şi când m-am hotărât s-o implor să-şi reia locul lângă mine, era prea târziu. Mi s-a răspuns că era moartă. Fireşte, nu mi-a venit niciodată ideea că ea ar fi adus pe lume un copil…

Foarte emoţionată, Chantal îşi puse mâna pe braţul marelùi-duce murmurând:

— Dacă aceste confidenţe te fac să suferi, nu merge mai departe.

— Vreau ca tu să înţelegi, adăugă marele-duce. Mai e şi altceva ce-aş vrea să-ţi spun: dintre lucrurile pe care le aveai la „Hotel de Paris”, ţi-am păstrat perlele care aparţineau mamei tale. Credeam că Alice le va fi vândut ca să trăiască în condiţii mai convenabile. Cum aş fi putut să-mi închipui că Emilie Riguad se va servi mai târziu de ele ca să se răzbune? Ea ştia că perlele acestea sunt unice în felul lor şi că, dacă tu le vei purta la Monte-Carlo, eu nu voi întârzia să fiu informat

despre asta şi voi face o anchetă ca să aflu cum ai putut să devii proprietara lor… într-adevăr, Nicolae mi-a semnalat existenţa acestui colier în ziua când mi-a vorbit despre cele două cliente noi de la „Hotel de Paris”, cea mai în vârstă dintre ele pretinzând că mă cunoscuse bine cu ani în urmă. Dar planul pregătit de Emilie nu s-a realizat exact cum prevăzuse ea. Mie nu mi-a trecut prin cap că perlele domnişoarei Fantomă făcuseră cândva parte din fabuloasa colecţie a strămoşului meu, ţarul. N-am dat deci prea multă atenţie spuselor lui Nicolae şi n-am făcut ancheta care ar fi grăbit triumful mătuşn tale.

— Ce răzbunare stranie! zice Chantal cu o expresie gânditoare.

— Nu doar stranie, ci şi inteligentă! preciză mare-le-duce. Emilie ştia că eu îmi ador fiul. Aflase cu siguranfă că Nicolae iubeşte compania femeilor tinere. Şi-a zis: „Dacă manevrez destul de iscusit pentru ca acest tânăr să se îndrăgostească de nepoata mea, voi nimeri doi iepuri dintr-o lovitură. Marele-duce va fi obligat să se informeze asupra identităţii lui Chantal şi Nicolae va afla cu oroare că era să se căsătorească cu propria soră. Viaţa sa va fi poate spulberată din cauza asta… „Toate astea erau foarte inteligente, nu-i aşa? Din nefericire pentru ea şi din fericire pentru noi, mătuşa ta n-a reuşit în întregime, căci cred că pot să afirm că voi doi, Nicolae şi tu, n-aţi fost niciodată îndrăgostiţi cu adevărat unul de altul.

— E adevărat, răspunse Chantal.

O clipă se întrebă dacă ar trebui să-i vorbească marelui-duce despre Sir Robert. Apoi

hotărî să păstreze pentru sine însăşi această durere, această amărăciune şi umilinţă. Câteva secunde mai târziu, după ce se scuză, se ridică şi coborî scările ce duceau în grădină.

Fără nici cel mai mic protest, marele-duce o privi cum se îndepărtează. Ştia că încă nu venise momentul să cerceteze în întregime sufletul acestei fiinţe atât de tinere.

Restul zilei trecu fără niciun incident. Chantal vizită grădina. Marele-duce 11 arătă sera, în care întreţinea o minunată colecţie de orhidee. Mai târziu făcură turul castelului şi el îl arătă comorile pe care le adusese din Rusia. Chantal fu cuprinsă de uimire aflând numele strămoşilor pe linie paternă şi ale rudelor ei.

„Şi când mă gândesc, îşi zise ea, că acum doar câteva săptămâni nici n-aveam dreptul să port numele tatălui meu! iată-mă descendentă directă a ţarului tuturor ruşilor şi înrudită cu unele dintre familiile domnitoare!…”

Când îi spuse marelui-duce că se simţea incapabilă să poată un rang atât de înalt, el izbucni în râs şi răspunse:

— O să fii în stare foarte repede, fiindcă tu eşti, draga mea, o aristocrată veritabilă. Prin mama ta, ai sânge albastru în vine. Într-o zi vom merge în Marea Britanie, tu şi eu, şi vom face acolo cunoştinţă cu familia ta engleză. Aproape, ştiai că unul dintre verii tăi tocmai a fost numit ministru al afacerilor străine al Graţioasei Sale Maiestăţi britanice?

— Sunt pufm înspăimântată să am rude atât de strălucite, după ce atât de multă vreme am fost

aproape singură pe lume…

— Asta-i viaţa, răspunse marele-duce. Unii au totul, alţii nimic. Se pare că nu se poate umbla cu jumătăţi de măsură…

Totuşi, când Chantal reveni în camera ei ca să-şi schimbe rochia înainte de masă, încă avea impresia că nu e pe de-a-ntregul satisfăcută. Oare nu-i lipsea singurul lucru pe care-l dorea cu adevărat? Acum, că era singură, îi era cu neputinţă să nu-şi amintească de Robert. Şi îşi zicea” „în ochii mei doar el are importantă. Atât timp cât nu-l voi fi revăzut, voi suferi. Dar de ce să mă amăgesc cu iluzia asta? Probabil el a părăsit Monte Carlo. Poate m-a şi uitat. Şi apoi, chiar dacă aş vrea să mă regăsească, i-ar fi imposibil, de vreme ce nu ştie unde sunt eu… 1

Îşi ascunse fata în mâini. „Ce importantă mai are viaţa mea, de vreme ce am pierdut singura fiinţă care-mi putea dărui fericirea!…”

Când auzi bătând în uşă, aşteptă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Intră, zise în cele din urmă.

Uşa se deschise. Era Yvette.

— Iertati-mă că vă deranjez, Alteţa Voastră, spuse camerista dar jos e o persoană care vrea să vă vorbească.

— Cine e? întrebă Chantal cu surprindere.

— O oarecare doamnă Boulanger. Zice că probabil nu i-aţi uitat numele şi mai ales rochia împodobită cu fluturaşi de diamant…

Instistă să vă vadă imediat.

— Dar se-nţelege că o cunosc! strigă Chantal revăzând în închipuire trăsăturile plăcute ale

Stellei. Spune-i să urce, Yvette.

— Foarte bine, Alteta Voastră.

Chantal traversă încăperea ca să ridice o hârtie ce tocmai căzuse de pe birou. Observând că Yvette îi pregătise pentru cină o rochie de dantelă brodată cu buchete minuscule de trandafiri. Privi lung această rochie gândindu-se la toaletă cenuşie pe care o purta în seara primei sale întâlniri cu rajahul, seara în care făcuse cunoştinţă deopotrivă şi cu Stella în vestiarul cazinoului.

„Ce vrea femeia asta de la mine? se întrebă. N-ar fi trebuit să-mi previn tatăl înainte de a o primi?”

Prea târziu! Yvette o introdusese deja pe vizitatoare. Stella intră în cameră. La început, Chantal o recunoscu cu greutate. Era îmbrăcată foarte simplu. Un şal de lână îi acoperea umerii. Faţa nu-i mai era machiată. Totuşi, părea mai tânără decât în vremea când, împopoţonată prea strălucitor, îl însoţea pe rajah în ieşirile lui nocturne.

O clipă, cele două femei rămaseră faţă în faţă. Apoi Stella făcu o mică reverenţă zicând:

— E foarte amabil din partea Alteţei Voastre că mă primeşte.

— Cum aţi ştiut că sunt aici? întrebă Chantal. Prezenţa mea în casa asta nu e cunoscută de nimeni.

— Lacheul Alteţei Sale Imperiale este văr cu soţul meu, răspunse Stella. El ne-a spus că o fată tânără şi frumoasă tocmai a sosit la castelul Orizont. După descriere, m-am gândit ca această fată nu putea fi decât domnişoara Fantomă, clienta

de la „Hotel de Paris” dispărută atât de brusc şi de ciudat.

— Juraţi-mi că nu veţi trăda secretul meu! strigă Chantal.

— Fiţi fără grijă. Alteţă. Nu i-am spus nici măcar soţului meu cine sunteţi. De altfel, n-am venit aici să vă plictisesc, ci ca să vă ofer unele informaţii care mi se pare că v-ar interesa…

— În legătură cu ce?

— E vorba de Sir Robert Standford.

Chantal tresări.

— E tot la Monte-Carlo? Are necazuri?

— Da…

— Spuneţi repede, vă implor!

— A fost rănit, răspunse Stella.

Apoi, văzând-o pe Chantal cum devine palidă de tot, se grăbi să adauge:

— Nu vă neliniştiţi peste măsură. Acum e mult mai bine şi cred chiar că mâine pleacă spre Anglia.

— Cum a fost rănit? întrebă Chantal.

Stella aruncă o privire spre uşă ca să se asigure că era bine închisă, apoi răspunse:

— Promiteţi-mi că nu spuneţi nimic nimănui. Dumneavoastră aţi fost bună cu mine. Singura mea intenţie e să vă întorc serviciul.

— Vă promit tot ce vreţi!

— Ei bine! Potoc l-a rănit!

— Servitorul prinţului Nicolae?

— Da. l-a aplicat lui Sir Robert o lovitură de cufit în spate, în timp ce acesta traversa grădina cazinoului.

— O lovitură de cuţit! strigă Chantal. Dar de

ce, de ce?

Ea înţelese, totuşi, pe dată raţiune acestui gest criminal.

Potoc, ştiind că Sir Robert îl rănise pe print în duel, voise să-şi răzbune stăpânul. Ca să-şi oprească emoţia, fata îşi apăsă mâinile una de alta şi întrebă:

— După părerea dumneavoastră, el nu mai e în pericol?

— Nu, răspunse Stella. Printr-o minune, a fost găsit pe una dintre aleile grădinii la câteva momente după atentat. A fost transportat la „Hotel Hermitage”. Cinci minute mai târziu, un medic i-a oprit hemoragia. Iar mâine, cum v-am spus. Sir Robert pleacă în Anglia.

Chantal îşi duse amândouă mâinile la frunte şi murmură:

— Ce pot eu să fac?

— Repet: V-am spus toate astea pentru că aţi fost bună cu mine. M-aţi ajutat să iau o hotărâre care mi-a modificat întreaga viaţă şi care mi-a dat cea mai minunată fericire. Ştiu de la soţul meu, care lucrează ca bucătar şef la „Hotel Hermitage”, că Sir Robert vă iubeşte. În prima noapte, când delira, n-a contenit să vă cheme. Fără îndoială că o să mă consideraţi tare indiscretă, dar o să vă fac o mărturisire. În ziua în care v-aţi întâlnit pe plajă cu Sir Robert, eu treceam cu trăsura prin vecinătatea ţărmului. Eraţi atât de absorbită încât desigur nu m-aţi văzut. În acel moment am înţeles că-l iubiţi pe frumosul călăreţ care se apleca spre dumneavoastră ţinându-şi calul în frâu. Şi, când am aflat că v-a chemat toată noaptea, am înţeles

că şi el vă iubeşte. Dacă vizita pe care am ţinut neapărat să v-o fac azi e inoportună, sper cel puţin că mă veţi ierta…

Cu un gest plin de spontaneitate, Chantal îşi puse mâna pe braţul interlocutoarei sale şi răspunse:

— Dimpotrivă, aţi avut dreptate să veniţi să mă vedeţi. Vă sunt nespus de recunoscătoare. Nu ştiţi cât sunt de recunoscătoare să ştiu că el mă iubeşte şi nu v-aţi înşelat crezând că-l iubesc şi eu.

— iată-mă liniştită! făcu Stella cu un zâmbet radios. Şi acum trebuie să merg la bărbatul meu. Recunoştinţa mea e mai mare decât a dumneavoastră, fiindcă, mulţumită dumneavoastră şi sfaturilor pe care mi le-aţi dat, sunt azi întru totul fericită…

Ele schimbaseră o călduroasă strângere de mână. Un minut mai târziu. Chantai era iarăşi singură. Ştia acum ce are de făcut. O chemă pe Yvette şi, când aceasta îi puse rochia de seară, se repezi aproape alergând în salonul în care, de obicei, marele-duce aştepta cina. Când intră în încăpere, marele-duce îşi părăsi fotoliul.

— Tată! strigă fata, tocmai să petrecut ceva… ceva! Ascultă-mă, te rog.

Atunci marele-duce înţelese că de acum înainte nu va mai fi niciun secret între ei doi.

Două ceasuri mai târziu, Sir Robert, aşezal într-un fotoliu, aproape de fereastra salonului de la „Hotel Hermitage”, auzi o bătaie în uşă, crezând că e vorba de vreun servitor care venea să mai pună butuci în cămin, nu răspunse şi se lăsă absorbit din nou de contemplarea crepusculul

care contopea încet-încet grădina. Luna urca deasupra mării. Câteva stele străpungeau deja norii.

Uşa se deschise şi se închise la loc. El nu se mişcă. Totuşi, după câteva clipe, simţindu-se observat, nu se putu împiedica să nu se întoarcă brusc şi rămase cu gura căscată: Chantal era la câţiva paşi de el!

Crezu mai întâi că era victima unei iluzii. Candelabrul o lumina din plin pe faţă. Nu fusese niciodată atât de frumoasă. Rochia aibă o făcea să pară şi mai tânără, şi mai atrăgătoare. Ochii ei mari şi adumbriţi contrastau cu aurul părului.

Cum el rămânea în fotoliu, incapabil să facă vreun gest sau să vorbească, Chantal, cu o mişcare însufleţită, se aruncă la genunchii lui şi zise cu voce şoptită şi blândă:

— Acum câteva zile, pe treptele capelei, mi-ai cerut să jur în genunchi, pe tot ce am mai sfânt, dacă cunoşteam sau nu adevărata identitate a mătuşii mele. Ei bine! ştiam că ea se numea doamna Bleuet, dar nu ştiam că dobândise, sub acest nume, un soi de… celebritate îndoielnică. Despre acest ultim lucru nu ştiam nimic, absolut nimic!… o jur în faţa lui Dumnezeu, în faţa a tot ce am mai sfânt!

Sir Robert, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, se aplecă înainte şi o luă, pe faţă în braţe:

— Chantal! strigă. Aveam atâta nevoie să te regăsesc! M-am interesat… Am întrebat pe toată lumea… Şi mereu acelaşi răspuns: A plecat… A plecat…” Dar ştiu bine că tu eşti nevinovată! Am fost nebun să cred, chiar şi o singură clipă, că tu

n-ai fi cea mai curată fată din lume! Iartă-mă… iartă-mă şi spune-mi că mă mai iubeşti!

În timp ce vorbea, îşi accentua din ce în ce strânsoarea. În curând Chantal îşi puse capul pe umărul lui.

— Iartă-mă, repetă el.

— Să te iert? murmură Chantal. La ce bun, de vreme ce te iubesc! Atunci el o sărută pe buze. Fata avu impresia că se coboară iarăşi asupra ei fericirea pe care începuse s-o guste în penumbra capelei. Ştia că acum nimic nu-i mai putea despărţi şi că vor fi uniţi unul cu altul până la sfârşitul existentei lor…

— Draga mea… draga mea…

Chantal ridică puţin capul. Lacrimi străluceau în ochii lui Sir Robert.

— Nu te voi lăsa să pleci din nou, zise el. Eşti a mea… Mi-ar fi prea frică să nu dispari încă o dată! Jurasem să n-am nicio clipă de răgaz până nu te voi găsi… Dar iată-te lângă mine! Nu-mi vei mai scăpa niciodată!

O sărută din nou pe buze, cu o ardoare tot mai nepotolită. Chantal, avea impresia că-i curgeau flăcări prin vene. În cele din urmă se îndepărtară puţin unul de celălalt.

— Eşti atât de frumoasă! zise Sir Robert cu o voce pe care emoţia o făcea să pară puţin răguşită. Mâine plec în Anglia. Am să te duc la Cheveron. Acolo ne vom căsători şi tot acolo vom şi trăi de acum înainte, dacă vrei…

— Dar încuviinţarea mea, v-aţi gândit la ea? spuse o voce care părea să vină dinspre uşă.

Încet, roşie toată, Chantal se ridică.

— Alteta Sa Imperială! murmură Sir Robert cu uimire.

Marele-duce intră în încăpere.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, zise el, dar înainte de a vă spune să faceţi şi alte planuri, am datoria să vă rog să-mi cereţi mâna fiicei mele.

— Fiica dumneavoastră?

Văzând surpriza lui Sir Robert, Chantai nu se putu opri să nu râdă.

— Da, zise ea, marele-duce e tatăl meu. Cât sunt de bucuroasă că am, în sfârşit, o familie!

— O familie pe care te şi pregăteşti s-o părăseşti, dacă nu m-au înşelat urechile! răspunse marele-duce.

Chantal îl privi cu o expresie întristată.

— Te Implor, tată, înţelege-ne, zise ea pe un ton rugător.

— Cred că vă înfeleg, zise marele-duce cu un surâs liniştitor. Robert, tatăl dumitale era unul dintre vechil mei prieteni. Ne-am întâlnit, el şi eu, de foarte multe ori. Dacă nu sunt orb, dumneata eşti îndrăgostit de fiica mea. Iar ea e îndrăgostită de dumneata. Mi se pare că au fost între voi unele neînţelegeri. Dar am Impresia că totul s-a lămurit, nu-i aşa?

— Nu numai lămurit, dar şi uitat, răspunse Robert.

— Atunci iată-mă foarte satisfăcut, zise marele-duce. În întreaga existentă omenească sunt unele lucruri care aparţin trecutului şi care nu trebuie să aibă Influentă asupra viitorului.

— Pot să-mi permit. Alteţa Voastră Imperială, să vă cer mâna lui Chantal?

— De acord, răspunse marele-duce, cu o condiţie.

— Adică?

— Să nu-mi răpeşti prea repede copila pe care am regăsit-o de atât de puţin timp. Nu faceţi, niciunul nici celălalt, figura asta dezamăgită I Notăitea mea este, cred, dintre cele mai înţelepte. Aveţi toată viaţa înaintea voastră. Veţi trăi împreună şi, dă Doamne! vei fi fericiţi unul cu celălalt. Totuşi, aş vrea să nu începeţi printr-un scandal. Dumneata, Robert, ai venit la Monte Carlo ca să urmezi aici… o femeie. Nu uita că gurile rele au o memorie formidabilă! Doresc aşadar să te întorci mâine la Cheveron şi să-ţi reiei viaţa de gentilom de tară din punctul în care ai părăsit-o. Proprietăţile pe care le stăpâneşti au cu siguranţă nevoie de prezenta dumitale. În plus, trebuie să te împaci cu mama. În trei luni, Chantal şi eu te vom vizita în Anglia.

— Trei luni? strigă Chantal.

— Da, draga mea copilă, răspunse” marele-duce cu voce fermă. Ji se poate părea mult. Dar nu uita că ai poate vreo cincizeci de ani de petrecut în compania lui Sir Robert. Poţi foarte bine să-mi acorzi şi mie trei luni! Pe de altă parte, dacă am memorie bună, în iunie este foarte plăcut în Anglia. Aş vrea să te introduc în societatea londoneză, unde am numeroşi prieteni. Apoi, după ce-ţi vei fi prezentat omagiile reginei Victoria, ne vom îndrepta spre Cheveron şi vom cere ospitalitatea fiului vechiului meu prieten. Sir Robert Stanford.

— O! Tată! strigă Chantal împreunându-şi

mâinile.

— Înţeleg, Alteta Voastră Imperială, spuse Robert. Sunteţi mult mai raţional decât mine…

— Poate nu sunt mai raţional, răspunse mareledu-ce, dar cunosc viaţa mai bine. Pe curând, tinere. Ne revedem în iunie la Cheveron.

Schimbară o viguroasă strângere de mână. Apoi marele-duce îşi scoase ceasul şi zise:

— Am să te aştept în trăsură, Chantal. Dacă nu vii în cinci minute, caii or să devină nerăbdători…

— În cinci minute… Am. Înţeles, tată, răspunse Chantal cu jumătate de gură.

Când marele-duce ieşi din cameră, Robert deschise braţele.

— Tatăl tău are dreptate, draga mea, zise el strângând-o pe fată la piept. Trebuie să aşteptăm. Dar nu mă vei uita? Promite-mi că nu vei înceta să te gândeşti la mine până în ziua în care ne vom revedea.

— Îţi promit.

— Am să pregătesc casă, care de acum va fi şi a ta. Acolo, în acel loc care îţi va conveni de minune, voi visa la tine…

O strânse şi mai tare lângă el. Dar nu asta era fericirea pe care-o căutase toată viaţa? în curând, peste numai trei luni… Aşa că se grăbi să pună din nou stăpânire pe gura fetei murmurând:

— Te iubesc… te iubesc!…

Şi Chantal, amuţită de bucurie, îi întoarse cu pasiune sărutarea.